

Anh À ! Em Ích Kỉ Yêu Anh Có Được Không ?

Contents

Anh À ! Em Ích Kỉ Yêu Anh Có Được Không ?	2
1. Chương Giới Thiệu Nhân Vật	2
2. Chương 1: Hôn Ước Từ Đời Trước	2
3. Chương 2: Lần Đầu Gặp Mặt	4
4. Chương 3: Trước Đám Cưới	6
5. Chương 4: Đám Cưới	8
6. Chương 5: Đêm Tân Hôn	10
7. Chương 6: Tin Buồn Sau Ngày Cưới	11
8. Chương 7: Cuộc Sống Hai Người	13
9. Chương 8: Người Yêu Cũ	14
10. Chương 9: Giúp Đỡ Người Cũ	16
11. Chương 10: Chút Hạnh Phúc Nhỏ Nhoi	17
12. Chương 11: Quá Khứ Buồn Của Tiểu Uyển	18
13. Chương 12: Anh Dứt Khoát Tình Cảm	19
14. Chương 13: Đi Học Ở Trường Mới	22
15. Chương 14: Rắc Rối Ở Trường	24
16. Chương 15: Rắc Rối Tiếp Rắc Rối	25
17. Chương 16: Chỉ Mong Em Không Sao	27
18. Chương 17: Không Muốn Quá Khứ Tái Hiện	29
19. Chương 18: anh Khẳng Định Tình Cảm Của Mình	31
20. Chương 19: Phủ Nhận Tình Yêu Đến Bao Giờ?	31
21. Chương 20: Đình Tốt Bụng Thề. Cô Ta Không Xứng.	32
22. Chương 21: Ở Chung Phòng	33
23. Chương 22: Tình Cảm Tiến Triển	35
24. Chương 23: Xử Lí Hoàng Bảo	36
25. Chương 24: Tiểu Uyển! Anh Yêu Em.	38
26. Chương Cảm Ơn Bạn Đọc	39
27. Chương 25: Dù Em Như Vậy Anh Cũng Yêu Em Ừ?	40
28. Chương 26: Anh À! Em Ích Kỉ Yêu Anh Có Được Không?	41
29. Chương 27: Nụ Hôn Tình Yêu	43
30. Chương 28: Hạnh Phúc	44
31. Chương 29: Còn Sống Cuối Cùng	45
32. Chương 30: Bắt Đầu	46
33. Chương 31: Kết Thúc Bất Ngờ	48
34. Chương 32: Kì Tích	49
35. Chương 33: Em Vẫn Được Ích Kỉ Yêu Anh Chứ?	51
36. Chương 34: Sự Thật	53
37. Chương 35: Hạnh Phúc Trọn Vẹn	54

Anh À ! Em Ích Kỉ Yêu Anh Có Được Không ?

Giới thiệu

Câu chuyện về tình cảm của hai người lấy nhau do hôn ước của hai gia đình với gia thế đứng đầu trê

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-a-em-ich-ki-yeu-anh-co-duoc-khong>

1. Chương Giới Thiệu Nhân Vật

Giới thiệu nhân vật

Anh- trần hoàng ngọc bảo, 27 tuổi. người thừa kế tập đoàn trần hoàng lớn nhất thế giới. đẹp trai, thông minh đầy tài năng, hiện đang làm tổng giám đốc chuỗi nhà hàng, khách sạn và khu du lịch trên toàn thế giới của tập đoàn. Trong công việc thì lạnh lùng kiên quyết nhưng ở nhà rất ấm áp và hay quan tâm người khác. anh là người đàn ông trong mộng của tất cả các cô gái. Người anh quý trọng nhất là ông nội của mình, anh sẵn sàng đáp ứng mọi yêu cầu của ông dù điều đó có vô lí đến đâu. Chưa từng che chở bảo vệ ai ngoài em gái mình cho tới khi cô xuất hiện.

Cô- phương tiểu uyển, 17 tuổi, cháu gái độc nhất của chủ tịch tập đoàn phương thị (Phương chính tùng)- tập đoàn lớn thứ hai thế giới. Thông minh, xinh đẹp khôi ngô, hiền lành, dịu dàng, cực kì tốt bụng và luôn vì người khác. Được ông bảo vệ và dạy dỗ nghiêm khắc nên rất quý trọng và có phần sợ ông của mình. Cô luôn cho rằng mình là người đã gây ra cái chết cho cha mẹ nên kể từ khi cha mẹ qua đời cô sống khép mình và ít nói cho tới khi anh bước vào cuộc đời cô.

Trần hoàng phương- em gái anh, 16 tuổi. Thông minh xinh đẹp như nó, vui tươi nhí nhảnh, rất yêu quý anh trai và chị dâu.

Phương thế anh- 17 tuổi. em họ cô. Luôn bảo vệ cô, chăm sóc những tên dê già dám đến gần cô.

Đây là lần đầu mình thử viết chuyện, vả lại văn vẻ của mình rất kém, chỉ là muốn khai triển ý tưởng của mình nhưng sao thấy khó quá mà thấy cách viết của mọi người rất hay nên mong mọi người góp ý thêm. Mình hơi hướng nội nên muốn viết nhân vật chính hơi khác một chút rất mong mọi người cho ý kiến.

2. Chương 1: Hôn Ước Từ Đời Trước

Chương 1. hôn ước từ đời trước

Tại biệt thự nhà anh

Bảo Ngọc à. Ông có chuyện muốn nói với con- ông anh lên tiếng

Có chuyện gì ông cứ nói đi ạ- anh lễ phép.

Chuyện là gia đình ta lâu nay vẫn rất thân với phương gia, con biết chứ- ông anh dò hỏi

Phương gia? – chẳng lẽ là chủ tịch phương chính từng của tập đoàn phương thị ạ- anh ngạc nhiên hỏi lại

Đúng vậy. Ta và Chính Từng rất thân với nhau- ông anh nói

Vậy thì có chuyện gì ạ?- anh hỏi nhưng trong lòng hơi bồn chồn vì từ trước đến giờ ông anh luôn đi thẳng vào vấn đề chứ không vòng vo như thế này bao giờ cả- anh thầm nghĩ.

Trước đây ta và Chính Từng có giao ước sẽ kết thành thông gia nhưng con biết đó cả ta và ông ấy đều sinh con trai nên hai chúng ta quyết định chuyển lời hứa hôn này sang đời con và cháu của ông ấy. mấy năm trở lại đây ta với ông ấy ngày càng yếu hơn rồi nên chúng ta muốn lời hứa ấy nhanh chóng được thực hiện để sau này có chết cũng an nghỉ nơi chín suối- ông anh nói.

Nhưng ông à đó chỉ là lời hứa lúc xưa thôi mà.chẳng lẽ ông bắt con cưới một người mà mình chưa từng gặp mặt chỉ vì lời hứa ấy- anh hơi phản kháng trước đề nghị của ông mình

Trên thương trường chữ tín có nghĩa gì con cũng biết rồi đấy. ta không muốn trở thành một người bất tín đâu. Chẳng lẽ con lại để ta gánh lấy tội bất tín để người đời dèm pha- ông anh nói với vẻ hơi cầu khẩn

Nhưng ông à bố mẹ con cũng đồng ý chuyện này sao?

Bố mẹ con bên mĩ gọi điện báo khi nào con cưới họ sẽ về

Không lí nào- anh đáp. Họ biết con có người yêu rồi mà- anh nói

Là cái cô hoàng bảo đó hả- ông nhăn mày. Cô ta là người không đáng tin đâu, con hãy quên cô ta rồi chuẩn bị cho đám cưới đi- ông nghiêm giọng

Ông à nhưng con chưa gặp cô ta thì làm sao lấy được ạ- anh xuống mình trước những lời của ông. Ông là người anh nhất mực yêu quý nên anh không muốn làm ông giận.

Con chưa gặp nhưng ta gặp rồi. con bé dễ mến lắm hiện đang học lớp 11 trường THE QUEEN, con cứ yên tâm mà cưới

Dạ.con biết rồi.- anh đáp nhưng trong lòng hậm hực, thôi thì vì ông mình cứ đồng ý cho xong.

Rồi.quyết định thế. Con đi làm đi ,tối mai có buổi gặp giữa hai gia đình đó.

Con chào ông ạ- anh chào rồi xách cặp tài liệu ra cổng để tài xế chở đến công ty.

Tại biệt thự phương thị.

Chúc tiểu thư buổi sang tốt lành- đám người cúi chào khi nó bước xuống cầu thang

Chào mọi người- nó đáp lại với một nụ cười buồn gượng gạo rồi bước đến bàn ăn mà ông nó đang đọc báo.

Con chào ông- cô chào ông rồi ngồi xuống bàn.

Tiểu uyển à, - ông cô cất lời

Dạ- nó nhìn ông đáp

Ông già rồi chẳng biết sống được bao lâu nữa nên ông muốn trước khi chết có thể giúp con tìm được một chỗ dựa vững trãi...- ông hơi ngập ngừng

Chỗ dựa vững trãi? Con chỉ cần ông là đủ rồi- cô đờm buồn

Cháu gái ngốc à. Như thế sao được. ông không biết sống được bao lâu mà bố mẹ con thì mất rồi nên giờ ta có trách nhiệm là phải tìm cho con chỗ dựa khi ta qua đời- ông cô nói

Nhưng con chẳng cần ai ngoài ông cả. con sẽ chẳng tin ai được ngoài ông đâu. Mà ông nói tìm chỗ dựa là ý gì vậy?- cô nói

Là gả con đi đó

Gả con. Ông định gả con cho người mà con chưa từng quen ư? – cô buồn bã hỏi

Con đừng lo. Người đó là cháu trai bạn ông. Chúng ta đã hứa hôn cho hai đứa từ rất lâu rồi. ông ấy nhất định sẽ chăm lo cho con

Vậy còn ông

Tất nhiên ông cũng bảo vệ cho con rồi. ông vuốt tóc nó âu yếm.

Con lấy chồng ông sẽ vui chứ- nó ngược lên hỏi ông

ừ - ông rất yên tâm. Vậy tối mai con cùng ông tới nhà hàng PARADISE nhé.

Vâng ạ- cô trả lời.

Cô chưa bao giờ cãi lời ông bởi mọi điều ông làm chỉ vì mình. Cô biết ông cô đã già hơn rồi nên cô muốn ông yên lòng hơn và cô muốn làm tất cả những gì mình có thể để báo đáp cho ông mình. Cô đồng ý cuộc hôn nhân này vì cô chưa từng có cảm xúc yêu một ai đó nên lấy ai cũng vậy thôi.

3. Chương 2: Lần Đầu Gặp Mặt

Chương hai: buổi gặp mặt

6h tại biệt thự phương gia

Quả không hổ danh là cháu gái phương chính tùng, cháu đẹp lắm đấy- ông cô cất lời khen. Quả thật cô rất đẹp. khuôn mặt trái xoan trắng không tì vết, đôi môi quyến rũ như cánh hồng, đôi mắt sáng đượm một nỗi buồn man mác, mái tóc dài thả xuống ngang lưng được điểm thêm một vài phụ kiện, chiếc váy trắng tinh khôi kín đáo dài qua gối được thiết kế tỉ mỉ làm tăng thêm vẻ đẹp dịu dàng của cô. Cô mang vẻ đẹp dịu dàng kín đáo của người con gái truyền thống dưới sự dạy dỗ của ông mình. Đám người hầu trong nhà thì không khỏi ngạc nhiên bởi ngày thường cô mặc đồng phục cũng đẹp nhưng hôm nay trang điểm lên thì phải nói là một tuyệt sắc giai nhân.

- dạ. con cảm ơn ông- cô đáp lại lời khen của ông nhưng không vui lắm.

- chúng ta đi thôi kéo muộn- ông tiếp lời rồi đi ra xe trước

Cô ngồi cùng ông nó trên chiếc xe hơi màu đen sang trọng, kế phía sau có hai xe dành cho vệ sĩ của cô và ông. Ba chiếc xe hơi thẳng tiến đến địa điểm gặp mặt

6h30 tại nhà hàng PARADISE

ở sân thượng của nhà hàng, ông của anh đã ngồi chờ ở đó. Tại bố mẹ và em gái anh ở Mỹ nên họ chỉ về tham dự lễ cưới, còn anh bận việc công ty nên chưa đến.

khoảng 5 phút sau, ông và cô đặt chân đến nhà hàng. Vừa mở cửa ra hai hàng người phục vụ đã cúi rạp xuống chào ông cô và cô. Một người quản lý khách sạn kính cẩn cúi chào nó và ông rồi dẫn hai người đến nơi mà ông đang chờ

lão trần ông đợi lâu chưa- ông nó tươi cười

lão phương lâu quá mới gặp- ông anh bước tới ông cô, hai người cười to ôm nhau như những người mới tái ngộ.

Cháu chào chủ tịch ạ- cô chấp hai tay phía trước, cúi người chào ông anh

Đây là tiểu uý cháu dâu tôi có phải không?- ông anh nhìn cô rồi quay sang hỏi ông cô

đúng rồi đấy. ông thấy cháu tôi thế nào?- ông cô cười đáp.

Quả không hổ danh là cháu gái lão phượng, xinh đẹp ngoan ngoãn. Chắc ông lại nuôi dạy cháu dâu tôi theo gia pháp sắt phải không- ông anh thừa biết ông cô là người nghiêm khắc như thế nào trong vấn đề đạo đức.cháu cứ gọi là ông được rồi, người một nhà cả mà- ông anh quay sang nhìn cô nói

Dạ. thưa ông- nó nhẹ nhàng đáp

Phải thế thì tôi mới dám cho nó làm cháu dâu ông chứ- ông cô cười đáp.

Thôi ngồi vào ghế đi chứ đứng thế này thì chân tôi rụng ra mất- ông cô đùa rồi kéo ông anh ngồi xuống ghế.

Cô chỉ ngồi im nhìn hai người nói chuyện.kể từ khi bố mẹ cô mất chưa bao giờ thấy ông cười vui như vậy. cô mỉm một nụ cười buồn xoay xoay cốc nước cam lòng thỏa mãn vì cuộc gặp này không vô ích bởi giờ cô thấy ông đang cười thật lòng mình

Cô hơi thắc mắc không biết người cô gặp sẽ như thế nào. Nghe nói anh ta hơn cô những 10 tuổi, không phải cô phải gọi anh ta như thế nào bởi những người khác giới trừ bạn ở lớp ra thì bất kể là trẻ thì cô cũng gọi là chú chứ chẳng gọi ai là anh bao giờ cả.

Nói chuyện 1 lúc,như nhớ ra chuyện gì ông cô hỏi ông anh

- cháu rể tương lai tôi đâu vậy?

- nó bảo tôi sẽ đến muộn một chút vì có hợp đồng quan trọng ở công ty- ông anh áy náy

- Không sao, không sao- nó biết lo sự nghiệp là tốt

Vừa lúc đó, một người con trai vội vàng bước vào

- vừa nhắc tới tào tháo là tào tháo tới ngay- ông anh cười với ông nó nói.

- Xin lỗi ông con đến muộn ạ- anh cúi xin lỗi vì sự đến muộn của mình.

- Không sao mau ngồi xuống đi cháu rể- ông cô tươi cười

Anh hơi ngỡ ngàng vì câu gọi cháu rể của ông nhưng cũng nhanh chóng bước tới ghế đối diện cô. Anh nhìn lướt qua ghế có cô đang ngồi lòng thầm nghĩ chắc cô ta là vị hôn thê của mình đây. Thấy anh bước tới gần cô từ từ ngước lên nhìn anh. Anh đứng im mất 5 giây còn cô thì như có một dòng điện chạy qua người nhưng không thể hiện gì ra ngoài.

Ngồi xuống đi chứ đứng thừ đó làm gì hả thằng nhãi- ông anh quát

Anh lung túng, đỏ mặt ngồi xuống ghế. Lần đầu tiên nhìn thấy cô anh nghĩ “ cô ta đẹp thật đấy.cô ta không đẹp sắc sảo như những người mà mình đã gặp nhưng rất dịu dàng và thuần khiết, nếu không phải là người bị ép cưới thì mình nhất định sẽ đối xử tốt với cô”. “ anh ta cũng không xấu như mình tưởng tượng. không, phải nói là rất đẹp ấy chứ. kể một vài năm nữa mình gặp anh ta thì mình sẽ thử hẹn hò”- cô thầm nghĩ.

Đây là bảo ngọc- cháu trai tôi- ông anh giới thiệu- chẳng bao lâu nữa sẽ là cháu rể ông và chồng của tiểu uyển- ông cười tiếp

Anh hơi ngỡ ngàng và bực trước lời giới thiệu của ông vì dấu gì anh vẫn chưa đồng ý cơ mà. Mặc dù nghĩ vậy anh vẫn đứng lên cười gượng “ chào chủ tịch phượng” – anh cúi chào ông cô “ chào em”- anh cười

Gọi ta là ông cho thân mật- ông cô tươi cười. đây là bảo bối tiểu uyển của ông- ông hướng tay về phía cô giới thiệu.

Dạ. cháu chào chú ạ- cô cúi chào và gọi anh bằng chú như một thói quen khiến anh và ông của anh tròn mắt vì sốc còn cô thì vẫn như thường

Xin lỗi 2 người. tại tiểu uyển chưa gọi ai là anh bao giờ cả, tại tôi dạy dỗ sơ sót- ông cô nhìn hai người áy náy giải thích

Nghe ông cô giải thích cơ mặt của hai người mới từ từ dần ra trông dễ nhìn hơn vừa nãy

Con phải chào anh chứ- ông cô nhìn cô nhắc nhở

Dạ con xin lỗi ạ. Chào a... a...an- cô không phát ra được tiếng “anh”. Mặt cô đỏ lên vì ngỡ ngàng

Chẳng lẽ anh già đến vậy- anh trêu cô. Anh nghĩ cô cũng thú vị đấy chứ, chưa ai gọi anh bằng chú bao giờ cả. từ trước đến giờ những người phụ nữ quanh anh bất kì già trẻ đều gọi anh xưng em chứ con chú thì giờ là lần đầu tiên.

Dạ... không ...tại...tại- cô ấp úng giải thích.

Không sao. Cứ từ từ làm quen- ông anh nói đỡ

Cảm ơn ông ạ- cô nhìn ông rồi nhìn anh với khuôn mặt đỏ vì xấu hổ.

Ông muốn hai đứa cuối tuần sau tổ chức lễ cưới để ra mắt người thân , đối tác và để hai đứa bồi dưỡng thêm tình cảm

Sao nhanh vậy ông- anh ngạc nhiên hỏi ông

Như vậy liệu có ổn không ạ- cô lo lắng hỏi thêm

Cuối tháng ông phải sang nhật một thời gian nên trước khi đi ông muốn thấy hai đứa kết hôn để an tâm sang đó.- ông cô trả lời

Chúng ta sẽ huy động người nên không có gì là không ổn cả- ông anh tiếp lời

Nhưng con còn đang đi học vả lại cũng không đủ tuổi mà ông- cô nhìn ông buồn buồn nói

Thế lực của hai nhà chúng ta đâu phải chỉ để trưng bày- ông anh cười nói. Mọi chuyện chúng ta sẽ cho người sắp xếp, con cứ yên tâm.

Nhưng...- anh định cãi lại

Không nhưng nhì gì hết. cứ quyết thế đi- ông anh quát. Chúng ta mau chuẩn bị cho hôn lễ chứ lão phương- ông anh nhìn ông phương nói

Phải mau lên chứ, tôi mong có cháu bé từ lâu lắm rồi- ông cô cười đáp

Tôi cũng mong cô cháu dâu này từ rất lâu rồi- ông anh cũng tiếp

Anh và cô chỉ im lặng nghe hai ông nói. Cô không mấy quan tâm đến chuyện này vì từ lâu cô không có cảm xúc gì với ai nên chỉ cần làm ông vui là được. còn anh dù muốn cãi cũng không dám bởi anh là người hiểu ông nhất, một khi ông đã quyết thì không ai cản được vả lại vừa nãy ông còn quát anh thì chuyện này không còn là đùa nữa rồi

Thôi thì mặc kệ cho số phận vậy- suy nghĩ hiện tại của hai người.

4. Chương 3: Trước Đám Cưới

Chương 3:trước đám cưới

Giữa tuần, cô và anh được hai vị chủ tịch đáng kính đích thân đưa đi thử váy cưới. tại cửa hàng váy cưới anh trở thành hoàng tử trong các con mắt sáng rực đầy thèm thuồng của nhân viên bàn hàng. Mọi người nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ bởi vẻ đẹp, gia thế, và thân phận của mình. Hai người chỉ đứng nhìn hai vị chủ tịch chọn đồ cưới rồi đi thử

Không hổ danh là hoàng tử- nv1

Mĩ nam- nv2

Đẹp trai quá- nv3

.....

.....

Cả cửa hàng nhốn nháo vì sự xuất hiện của anh. Anh mặc bộ vest đen lịch lãm làm toát lên vẻ quyền quý và quyền rũ của mình

Cháu rể quả đúng là tuyệt sắc nam nhân- ông cô khen anh

Cháu tôi mà lại- ông anh cười vui sướng

Vừa lúc đó cô bước ra. Cô mặc một chiếc váy xòe rộng màu trắng, chiếc váy trễ vai tôn lên làn da trắng mịn và đôi vai thon thả của mình. Chiếc váy được đính hoa ở hông tôn thêm vẻ đẹp dịu dàng của cô. Cô trông như nàng công chúa đáng yêu. Nhìn thấy cô tim anh hụt mất mấy nhịp đứng nhìn cô một lúc lâu.

Cô dâu của chúng ta xinh chưa kia- ông anh khen

Con đẹp lắm – ông cô chỉ nói ngắn gọn

Dạ- con cảm ơn ông- nó mỉm cười đáp.

Nụ cười tuy gương gạo nhưng rất đẹp, rất dịu dàng- anh nghĩ

Cô nhìn sang anh, mặt hơi đỏ . anh ta đẹp trai thật đấy- cô nghĩ

Em đẹp lắm- anh cất lời khen

Cảm ơn- cô lí nhí

Sau hơn hai tiếng thử váy cưới, ông anh và ông cô rủ nhau đi bàn bạc về tiệc cưới để anh đưa cô về nhà.

Anh không đưa cô về nhà luôn mà đưa cô tới quán cà phê SAKURA để nói chuyện. đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện riêng với nhau.

Anh chị muốn dùng gì?- cô phục vụ hỏi mà mắt cứ dán chặt lấy anh

Em muốn dùng gì- anh hỏi cô

Cho cháu 1 ly kem socola- nó nhẹ nhàng

Cho 1 kem socola, 1 caphe cacao- anh nói với cô phục vụ đang đứng nhìn anh say đắm

Dạ xin quý khách đợi một lát ạ- cô phục vụ tươi cười đáp rồi quay đi

Lần đầu tiên nói chuyện với anh làm cô hơi lo lắng, hai bàn tay cô cứ vịn vào chiếc váy ở dưới bàn còn khuôn mặt thì lộ rõ vẻ lo lắng, đôi mắt cứ nhìn xuống bàn. Thấy vậy anh mỉm cười bởi cái hành động trẻ con và khuôn mặt thơ ngây của cô.

- Anh có phải là cọp đầu mà em lo lắng vậy- anh cười trêu cô để phá tan không khí im lặng ấy

- Xin lỗi chú tại đây là lần đầu... cô ngập ngừng

- Lần đầu? anh ngạc nhiên. Chẳng lẽ em chưa nói chuyện với người yêu bao giờ

- Cháu không có người yêu. Ngoài ông, em họ và bác quản gia thì cháu chưa từng nói chuyện riêng với người khác giới bao giờ- cô lí nhí

- Hả? anh thốt lên ngạc nhiên. Thảo nào em mới đáng yêu như vậy- anh nghĩ.

- Gọi là anh chứ không được gọi là chú nữa, trong lễ cưới khách mà nghe thấy người ta cười cho.- anh đề nghị

- Vâng ạ- cô đáp

- Gọi anh thử xem sao- anh nói

- A.. an...anh..- cô từ từ nói bỗng chốc mặt đỏ hồng

Nhìn cái dáng vẻ này anh lại muốn chọc cô chút nữa.

- không được, phải tỉnh cảm hơn- anh nghiêm mặt nói mà lòng đang cười thầm

- anh- cô phát âm cứng nhắc

- vẫn chưa được- anh tiếp tục- phải tình cảm hơn một chút.

- xin lỗi- cô ngượng ngùng vì tưởng anh nghiêm túc

- cô thật là dễ thương- anh bật cười. câu nói ấy khiến cô đỏ mặt, lần đầu tiên cô được anh khen dễ thương, bất giác trong lòng cô như mím cười.

- thực ra anh muốn bàn bạc với em một chuyện- anh trầm ngâm

- dạ- cô kiêu lờ

- thực ra em cũng biết chúng ta kết hôn mà không có tình cảm vả lại anh cũng đã có người mình thích nên anh với em hãy đối xử tốt với nhau như anh em. Anh sẽ coi em như em gái của mình. Như vậy anh cũng có tự do còn em cũng có thể yêu người khác chỉ cần không cho người nhà biết là được. sau khi li hôn em cũng có thể...- anh ngập ngừng. anh không hiểu sao mình lại nói vậy, chỉ vì cô là người ông anh chỉ định ư. Không phải, anh đâu có ghét cô, anh đâu có yêu hoàng bảo, anh cũng muốn bảo vệ cô mà nhưng tại sao anh lại nói ra những lời này- anh suy tư định tiếp lời

- dạ.cháu hiểu- cô buồn đáp. Nếu không phải anh thì sẽ không là ai khác, anh sẽ là chồng duy nhất của mình- cô nghĩ. Không phải cô yêu anh nhưng cô tin vào duyên số, anh sẽ là người duy nhất cô có thể dựa vào, là người duy nhất cô lấy làm chồng, là người duy nhất ông cô chọn , là người duy nhất.... là người duy nhất.... và ông của cô không cho phép cô làm mất mặt gia tộc nên cô không thể yêu hay lấy ai ngoài anh nữa. biết vậy nhưng cô vẫn mím cười đáp ứng đề nghị của anh bởi cô không phải là người ích kỉ, chỉ cần là việc tốt cô có thể bỏ qua lợi ích của mình để thực hiện, và cô biết anh và cô thực tế không có tình cảm gì với nhau cô không có quyền bắt anh làm gì vì mình, không có quyền bắt anh hi sinh vì mình. Cô suy nghĩ điều này từ khi chưa gặp anh, cô nghĩ dù người đó có thể nào cô cũng sẽ cố gắng đáp ứng yêu cầu của anh ta chỉ cần có thể bù đắp cho anh ta những rắc rối mà cô đem lại huống chi đề nghị của anh cũng xuất phát từ tấm lòng cũng muốn tốt cho cô nên không có lí do gì để cô từ chối cả bởi lòng cô giờ cũng hơi vui vì ngoài ông vẫn còn người lo lắng ỉn thật lòng.

- Hơi ngạc nhiên trước câu trả lời nhanh chóng của cô nhưng anh cũng cất lời : Cảm ơn. Anh sẽ đối xử tốt với em, em gái- anh cười

- Xin lỗi và cảm ơn ... anh- cô mím cười đáp lại. cô đã gọi anh bằng anh, lần này cô gọi anh thật lòng

Hai người cứ ngồi đó, anh thì cười nói vui vẻ với cô còn cô thì đáp lại dạ vâng, thỉnh thoảng là những nụ cười mỉm nhẹ nhàng. Đến chiều anh chở cô về nhà. Trước khi vào nhà cô cúi chào và cảm ơn anh lần nữa rồi quay vào. anh cũng quay xe về.

Bố mẹ, con sẽ hạnh phúc đúng không- cô nói thầm với ảnh của 2 người trên chiếc vòng cổ của mình, hai giọt nước mắt từ từ rơi. Cô nằm xuống từ từ chìm vào giấc ngủ và có lẽ hôm nay quá mệt nên cô ngủ ngon lành mà không bị ám ảnh bởi cơn ác mộng đã theo cô bao năm qua.

Còn anh vừa lái ô tô vừa suy nghĩ về những gì mình nói với cô. Trước khi gặp cô anh nghĩ anh sẽ chộc giận và mặc kệ cô ta để nhanh chóng li hôn nhưng khi gặp cô anh đã bị cái vẻ hiền dịu mong manh của cô làm anh trối lòng quân tử muốn bảo vệ cô. Thật không hiểu nổi- anh lăm bầm rồi phóng xe vút đi như để quên đi những suy nghĩ vẩn vơ trong lòng

5. Chương 4: Đám Cưới

Đám cưới của anh và cô nhanh chóng được tổ chức tại khách sạn HAPPY với sự có hơn 3000 khách mời là người thân và đối tác của hai tập đoàn. Hôm nay anh và cô sẽ chính thức trở thành vợ chồng của nhau.

Anh lịch lãm trong bộ vest đen đầy quyền lực

Cô dịu dàng thanh khiết trong chiếc váy cưới trắng

Hai người bước tới lễ đường nơi cha sứ đang đứng chờ trước ánh mắt ngưỡng mộ của hàng nghìn con mắt của khách mời bởi sự đẹp đôi và sự gan tị bởi gia thế của hai người.

Trần hoàng bảo ngọc con có đồng ý lấy cô dâu phương tiểu uyển làm vợ, suốt đời chăm sóc và yêu thương cô ấy dù có ốm đau hay bệnh tật- cha xứ đọc lời tuyên thệ

- con đồng ý- anh trả lời, dù gì anh cũng hứa coi cô như em gái mình rồi mà.

Phương tiểu uyển con có đồng ý lấy chú rể trần hoàng bảo ngọc làm chồng, suốt đời chăm sóc và yêu thương anh ấy dù có ốm đau hay bệnh tật- cha xứ quay sang phía cô

- con đồng ý- cô đồng ý, dù sao cô cũng sẽ bù đắp cho những gì mình đã gây ra- cô nghĩ.

Ta tuyên bố từ nay hai con chính thức trở thành vợ chồng. giờ chú rể có thể hôn cô dâu- cha xứ tuyên bố kết thúc lễ

- hôn đi! Hôn đi!...

Mọi người phía dưới hô vang khiến cô đỏ mặt ngượng ngùng còn anh cũng lung túng không kém. Anh cũng từng hôn rồi nhưng cô vợ của anh lại quá ngây thơ đến người yêu còn chưa từng có chữ nói gì hôn, nếu anh hôn thì sẽ cướp mất nụ hôn đầu của cô như vậy chẳng phải hơi bất công với cô sao- anh nghĩ. Cô không nói gì vì quá ngại ngùng còn anh khi nhìn xuống phụ huynh thì nhận được cái lườm cháy xém của hai vị chủ tịch nên đành quay lên nhìn cô mà miệng nở nụ cười méo mó

- anh xin lỗi nhưng tình cảnh này chúng ta phải...- anh ngập ngừng tiến sát mặt vào cô

- em hiểu mà- cô lí nhí

anh yên tâm đặt một nụ hôn nhẹ vào khóe môi cô. Cô bất giác đỏ mặt hơn còn anh thấy hài lòng vì dù gì cũng qua ải này.

Hai người đi tiếp khách của hai gia đình. Anh thì quen rồi còn cô từ trước đến giờ chưa bao giờ gặp nhiều người và đi lại nhiều như thế nên thấy mệt mỏi vô cùng nhưng vì hình ảnh cô vẫn phải mỉm cười đến nỗi miệng cô giờ không cười cũng như cười ấy chứ

- con dâu ta đẹp thật- mẹ anh lên tiếng. do ba mẹ và em gái anh vừa về nước nên hôm nay là lần đầu tiên cô gặp mặt mẹ anh

- ông chọn thì chuẩn quá rồi ạ hướng chỉ chị dâu lại là cháu gái chủ tịch phương – em anh (hoàng phương tươi cười)

- dạ bác và em quá khen ạ- nó ngượng ngùng đáp

- không quá lời đâu- bố anh chen vào. Quả thật con rất đẹp và đặc biệt rất dịu dàng

- cảm ơn bác ạ- cô đáp

- sao lại gọi là bác, chị phải gọi là ba mẹ chứ- hoàng phương trêu cô

- đúng vậy phải gọi ba mẹ chứ- bố mẹ anh chen vào

- dạ ba, mẹ. cô vâng lời. đã 15 năm nay cô chưa gọi hai tiếng này, giờ gọi lại có cảm giác vui vui mà tiếc nuối. vui vì giờ cô lại có gia đình để cô gọi ba mẹ, tiếc nuối bởi ba mẹ cô ra đi quá sớm không cho cô được gọi ba mẹ- điều rất đối bình thường với người khác nhưng lại chẳng dễ dàng với cô. Bất giác không kìm được cảm xúc, hai giọt nước mắt cô rơi xuống

- ngày vui sao con lại khóc- mẹ anh lo lắng

- tại vợ con vui quá đấy- anh nhanh nhẩu đỡ lời. cả nhà cười vui vẻ chỉ có hai ông chủ tịch nhìn cô với ánh mắt đầy tình thương bởi họ rất hiểu suy nghĩ của cô

- tiểu uyển à- ông cô cất tiếng- giờ con đã làm dâu nhà người ta thì phải làm dâu thảo vợ hiền nghe chưa...- ông cô dặn mà như lời giáo huấn nhưng ông anh như hiểu ra điều gì nên nói

- tôi sẽ đối xử tốt với cháu dâu mà, ông đừng lo- ông anh nói- chỉ cần chúng mau có cháu để tôi bế thôi- ông anh cười phà vỡ sự lo lắng của ông cô
- ha ha tôi cũng đợi đến lúc ấy đây- ông cô cười
- hai ông thèm bế cháu quá rồi đây, hai người họ đang như mặt trời kìa- hoàng phương nói tay chỉ về phía anh và cô đang đỏ mặt xấu hổ. mọi người quay lại nhìn hai người cười gian khiến cô bất giác sợ sệt tay run run, thấy vậy anh nắm chặt tay cô rồi nghiêm giọng “ mọi người đừng trêu vợ con nữa, sắp có một quả gấc trên thay thế khuôn mặt xinh đẹp của em ấy rồi này” khiến mọi người biết điều lờ đi tiếp khách chỉ có hoàng phương à tùm tùm cười. cái cách anh nắm chặt lấy tay cô tuy có lạ nhưng lại thật ấm áp, con tim cô muốn nắm bàn tay ấy lâu hơn nữa nhưng lí trí cô đã điều khiển để cô nhanh chóng rời bàn tay ấy ra bởi cô không thể cầm lấy tay của người đàn ông của người khác, cô không được ích kỉ như vậy vì cô là người thứ ba. Đám cưới kết thúc, cô và anh lên bước vào một phòng ở khách sạn mà hai ông chủ tịch cố tình chuẩn bị.

6. Chương 5: Đêm Tân Hôn

hai người bước lên căn phòng mà hai vị chủ tịch đáng kính đã chuẩn bị. căn phòng rộng rãi trên tầng thượng của khách sạn được bày trí sang trọng. hai người một mỗi cùng nhau bước vào phòng ngồi xuống giường, lúc này họ mới nhận ra căn phòng này tuy rộng mẽnh mẽnh nhưng cũng không có lấy chiếc giường thứ hai. Cô thấy anh ngồi xuống vội đứng dậy ra ngồi ở ghế còn anh cũng cảm thấy không khí có hơi...

- em có đói không? Hôm nay đi nhiều như vậy nhưng chúng ta vẫn chưa ăn gì đúng không?- anh lại cất tiếng để phá vỡ cái không khí ấy
- vâng- cô trả lời vẫn theo đúng phong cách kiệm lời của mình. Quả thật cả ngày này cô có ăn gì đâu nhưng cô cũng chẳng có cảm giác đói vì cô đã quen rồi
- vậy chúng ta tắm rồi đi ăn nhé, tiểu uyển- anh đề nghị
- dạ cũng được ạ- cô trả lời mà như cố tránh không phải gọi anh bằng “anh”
- vậy em đi trước đi- anh nhường cô
- dạ.- cô nhỏ nhẹ rồi lấy đồ vào phòng tắm

15 phút sau cô bước ra. Cô không ăn vận cầu kì mà chỉ mặc 1 chiếc váy xuống trắng có thắt nơ ngang lưng làm điểm nhấn. từ cô tỏa ra mùi hương buổi thơm mát dịu dàng như chính vẻ đẹp của cô vậy. đã thấy cô nhiều lần rồi nhưng mỗi lần cô xuất hiện trước mắt anh cô như tỏa vào trong không gian một màu sắc, một mùi hương khác khiến anh không thể không nhìn, không thể khiến con tim anh ngừng lỗi nhịp dù anh không biết sao mình lại vậy

- cháu xong rồi ạ- cô bảo anh
- được. đợi anh chút- anh tươi cười. mà không cháu phải xưng em gọi anh chẳng phải chúng ta sẽ như anh em sao- anh cốc nhẹ đầu cô như nhắc nhở.

30 phút sau anh và cô xuống sảnh chính của nhà hàng chọn một bàn bên cửa sổ. là bữa tối đầu tiên hai người ăn riêng cùng nhau nên cô khá ngượng ngùng khiến anh luôn phải gấp thức ăn cho cô. Sau khi ăn xong hai người trở về phòng

Tại phòng khách sạn

- Tối nay em ngủ ở trên giường còn anh ngủ ở ghế cũng được- anh đề nghị.
- Không cần đâu, để cháu ... à để em cũng được- cô giành phần ngủ ở ghế
- Không cãi lời. phải nghe lời anh chứ - anh nghiêm nghị
- Nhưng...- cô muốn nói gì đó

- Không nhưng nhị gì hết. hay em muốn hai chúng ta ngủ chung- anh đùa mà nét mặt như thật
- Không phải- cô phản ứng nhanh khiến anh tức cười mà không bật lên thành tiếng. cô lẳng lặng nghe theo lời anh.

Buổi tối đó cô không ngủ, cô không ngủ không phải sợ anh làm gì cô mà tại cô cảm thấy áy náy với anh, cô thấy khác lạ bởi sự có mặt của một người khác không phải cô mà người đó còn là đàn ông nữa chứ. cô cứ nghĩ về cái nắm tay của anh lúc chiều- cái nắm tay ấm áp khiến con tim cô cảm thấy thật an toàn, cô nghĩ về nhiều thứ nữa khiến cô trần trọc không ngủ được. anh ở ghế cũng không chớp mắt, thấy cái dáng nhỏ bé, ngại ngùng của cô lúc chiều mà anh thấy lòng xao xuyến lạ thường. anh không biết nói cảm giác đó là gì nữa hay đó chỉ đơn giản là cảm giác muốn bảo vệ cô như bảo vệ em gái mình thôi, anh cũng hơi hộp hợm vì đây là lần đầu tiên chung phòng với người phụ nữ khác. Hai người nằm im trong hai dòng suy tưởng. sáng hôm sau, hai người về nhà anh chào hỏi gia đình

- em ngủ ngon không?- anh hỏi xã giao
- dạ, có ạ- cô đáp dù không ngủ được
- chúng ta chuẩn bị đồ về chào mọi người cho kịp thôi
- vâng- cô dịu dàng
- vẫn biết em cảm thấy lạ lùng nhưng hôm nay em cố gắng tỏ ra thân mật trước mặt mọi người nhé, em gái- anh dặn dò kèm theo tiếng em gái để cô cảm thấy tự nhiên hơn
- vâng ạ- cô cười đáp

Anh và cô cùng nhau xuống trước sảnh khách sạn nơi tài xế đã đợi sẵn. ánh mắt của mọi người nhìn anh và cô toát lên vẻ ghen tị bởi hai người đi với nhau mà như hai viên ngọc cứ tỏa sáng rực rỡ vậy, anh lại còn ân cần nắm tay cô nữa chứ thật là ngưỡng mộ chết mất.

7. Chương 6: Tin Buồn Sau Ngày Cưới

Đây là lần đầu tiên cô đến nhà anh. Khuôn viên vườn nhà rộng đến nỗi chạy xe từ cổng chính vào cũng mất 10 phút. Thực ra cô quá quen với cảnh này rồi bởi nhà cô cũng vậy nhưng cô tỏ ra rất thích thú bởi ở khuôn viên có hai khu trồng hoa rất đẹp còn ở nhà cô không có bởi ông cô không thích sự héo úa của những bông hoa. Chính giữa khuôn viên vườn là 1 căn biệt thự rộng rãi theo phong cách hiện đại khác hẳn với vẻ cổ kính ở ngôi biệt thự ở nhà cô. Vừa bước xuống xe, hai hàng người hầu đã cúi gập người: “ mừng thiếu gia và thiếu phu nhân trở về”. anh cứ lạnh lùng bước tiếp còn cô cúi chào mọi người cùng với nụ cười dịu dàng theo đúng phép lịch sự rồi bước theo anh.

Vào nhà, hai vị chủ tịch, bố mẹ và em gái anh đã đợi ở bàn ăn. Anh ra hiệu hai người khoác tay nhau bước tới

- con chào cả nhà- anh và cô cúi chào
- hai đứa ngồi xuống đi- ông anh ra lệnh. người đầu mang thêm đồ ăn cho thiếu gia và thiếu phu nhân- ông anh nói với người làm
- anh kéo ghế cho cô ngồi trước rồi mình ngồi xuống ghế bên cạnh. thấy hai người hành động như vậy cả nhà ngồi nhìn nhau cười gian
- mọi người có chuyện gì vậy ạ?-anh ra vẻ không biết gì hỏi
- thấy hai con tình cảm vậy nên ta vui ấy mà- ông anh trả lời. hai đứa ngủ có ngon không?- ông anh hỏi
- dạ. tại phòng hơi lạ nên con không ngủ nhiều lắm ạ- cô thành thật bởi biết ông đã nhận ra mắt của mình đang đỏ.

- Tội cho con dâu quá mẹ anh tỏ ra xót xa. ngọc bảo thật là... không chăm sóc tốt cho con dâu mẹ gì cả- bà quay sang anh tỏ ra trách móc.
 - Ô thế thì sao ạ- anh như trẻ con
 - Không phải tại anh ấy đâu ạ- cô không hiểu lắm nhưng cũng bênh anh vì hai người phải tình cảm mà
 - Mới qua 1 đêm mà hai người thành vợ chồng thật rồi nhỉ- hoàng phương trêu chọc khiến cô đỏ mặt
 - Cô đó. Đừng có thấy chị dâu hiền mà trêu chọc nhé, liệu với anh đấy- anh nhắc nhở em gái
 - Mọi người thấy anh ấy bỏ em bênh vợ kìa- cô nhìn cả nhà nũng nịu khiến ai cũng bật cười.
 - Thôi, ăn sáng đi mọi người đói lắm rồi- ông anh tươi cười.
- Trong bữa ăn anh gấp cho cô những món mà cô thích, cô cũng gấp cho anh những món anh thích (hai người đã nói trước với nhau mà) trông hai người cứ như cặp vợ chồng son thật sự ấy. kết thúc bữa ăn cả nhà ra phòng khách nói chuyện.
- thấy hai con như vậy thì ông cũng yên tâm ra đi rồi- ông cô cất tiếng nhẹ nhõm
 - ông định đi đâu ạ?- cô và anh cùng lên tiếng.
 - ông cô nhìn ông anh gật đầu rồi thở dài “ thật ra ta bắt con kết hôn sớm vậy là mong con mau có người yêu thương chăm sóc. Tháng trước ta nhận được kết quả tái khám là bệnh tim của ta đã nặng hơn cần phải phẫu thuật sớm mà... ông ngập ngừng
 - mà sao ông- cô lo lắng hỏi
 - cơ hội thành công không cao lắm nên ta không thể bỏ lại con một mình được- ông cô tiếp lời. ngày mai ta sẽ sang mỹ tiến hành trị liệu nên ta mong lão trần và ngọc bảo hãy thay ta chăm sóc nó- ông nhìn anh nhờ vả
 - tôi và cả nhà sẽ yêu thương cháu dâu mà nên ông cứ yên tâm phẫu thuật rồi về đây chúng ta cùng đánh cờ đàm đạo
 - đúng vậy đó ông- anh cười đáp
 - con muốn đi cùng ông cơ- cô rút nước mắt, lần này ông lại định rời xa con như ba mẹ ư? Ông định bỏ con một mình ư?- cô khóc hỏi chỉ là cô quá lo cho ông cô thôi
 - sao lại một mình chứ chẳng phải đã có ông nội, chồng, bố mẹ và em gái con sao- ông an ủi. vả lại chỉ tháng sau là ông về mà- ông dỗ dành bởi ông không muốn cô lo lắng.
 - thật sao?- cô ngược lên hỏi ông
 - có bao giờ ông nói dối con chưa?- ông cô cười
 - chưa ạ- cô lắc đầu. vậy ông hứa nhé- cô giơ ngón tay út móc nghéo với ông.
 - Nhưng con không muốn ông đi một mình-cô quan tâm
 - Ta đi với bố mẹ chồng con mà. Hai đứa cứ yên tâm ở nhà. Chuyện của tiểu uyển và tập đoàn phải nhờ cháu rể và lão trần một thời gian rồi bởi tiểu uyển không thể giải quyết được mọi việc- ông cô dặn dò
 - Ông yên tâm, cháu sẽ chăm sóc tiểu uyển và giúp đỡ cô ấy- anh đáp
 - Tôi tuy già nhưng việc làm ăn vẫn còn minh mẫn lắm.- ông anh nói. Ông cứ đi với hai đứa nó- chỉ sang bố mẹ anh- còn việc khác chúng tôi sẽ giải quyết ổn thỏa
 - Cháu cũng bảo vệ chị dâu thật tốt- hoàng phương chen vào
 - Vậy ông con nhờ bố mẹ chăm sóc, dù ông có nhiều người xung quanh nhưng mà chỉ có con là người thân vậy mà...
 - Con yên tâm ông ấy cũng như cha ta vậy nên cứ giao cho ta đi- bố anh an ủi

- Cảm ơn bố mẹ, cảm ơn mọi người.- cô cười buồn. vậy tối nay con về nhà cùng ông. Sáng mai tiễn ông đi nhé!
 - Thế có tiện không?- ông cô nhìn áy náy, vả lại ông cũng đi bằng chuyên cơ nên lúc nào còn đến cũng được mà.
 - Không sao. Cứ để cháu dâu về đi, mai ngọc bảo sẽ sang đón nó về, hai ông cháu cứ nói chuyện từ từ- ông anh nói
 - Vậy thì phiền ông quá rồi, lão trần.
 - Con cảm ơn ông- cô nhìn ông anh cảm kích.
 - Thế sao mọi người không hỏi ý kiến con- anh vờ dỗi khiến ai cũng bật cười, chỉ có cô không cười nổi bởi lòng trĩu nặng buồn.
- Sáng hôm sau bố mẹ anh đến cùng ông cô bay sang mỹ để phẫu thuật còn anh đến đón cô về.
- con nhờ hai người chăm sóc ông giúp con ạ- cô ngậm ngùi
 - con yên tâm, chúng ta biết rồi mà- bố mẹ anh an ủi
 - ngọc bảo giúp ta bảo vệ tiểu uyển nhé, nó mà sao thì cậu chết với tôi- ông cô vờ hăm dọa
 - con biết thưa ông. Nếu cô ấy bị tổn thương thì ông cứ bỏ con vào vạc dầu ạ.
 - Cậu nhớ đó. Thôi , hai đứa về đi chúng ta cũng xuất phát đây.
 - Ông cứ đi trước đi- cô kì kèo

Cô đứng nhìn đến khi chuyên cơ chở ông ra khỏi tầm mắt mới quay về. trong lòng cô nặng trĩu nỗi buồn bởi không biết tháng sau có nhìn thấy ông không nữa. còn anh chẳng thể làm gì ngoài việc an ủi, làm bờ vai để cô dựa vào khi muốn khóc cả.

8. Chương 7: Cuộc Sống Hai Người

Tối hôm đó anh và cô ở lại biệt thự của ông anh do chưa chuyển xong đồ đạc. cô cứ nằm khóc thút thít khiến anh xót xa vô cùng, người con gái bé nhỏ trước mặt anh đã phải chịu bao nỗi đau vậy mà giờ những nỗi đau ấy lại một lần nữa xuất hiện. anh không biết làm sao để an ủi cô. Trong bóng tối anh nhẹ bước tới ngồi cạnh giường để tay lên mái tóc cô vuốt nhẹ

- em cứ khóc đi, ngày mai mọi chuyện sẽ ổn thôi- anh an ủi
- có thật không ? mọi chuyện sẽ không diễn ra như 12 năm trước chứ?- cô lã chã nước mắt
- tất nhiên rồi. ông đã hứa vậy mà- anh kéo cô vào lòng vỗ về.

cô khóc cứ như được thả tuôn ra hết ,rồi một quá thiếp đi lúc nào không hay. Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống vuốt nhẹ tóc cô thì thầm: “ cô bé ngoan, anh sẽ chăm sóc em thật tốt”. rồi cũng ra ghế nằm ngủ ngon lành.

Hai người chính thức bước vào cuộc sống vợ chồng. anh đã xin phép ông cho mình ra ở riêng tại biệt thự gần đó với lí do muốn bồi dưỡng thêm tình cảm. thấy đôi trẻ tình cảm vật ông anh cũng đâu có ý kiến gì.

Ngôi biệt thự của hai người không rộng bằng nhà anh nhưng khá đẹp, vườn trồng nhiều hoa theo đúng ý thích của cô. Hai người chỉ có 10 người làm, 1 quản gia và 1 tài xế đưa đón cô đi học thôi, đám người làm rất kín tiếng nên anh và cô có thể ở riêng hai phòng. Như thế anh và cô đều thấy tiện hơn.

Kể từ khi ông cô đi, anh luôn là người ở cạnh an ủi cô, luôn ôm cô vào lòng khi cô khóc. Cô thật sự cảm thấy bình yên khi được ở bên anh dần biết anh chỉ coi mình như em gái. Cô không biết đây có phải là thích

hay chỉ là những cảm xúc đầu tiên của cô khi ở với một người khác giới nhưng cô biết vợ chồng cô chỉ là giả và cô không thể ích kỉ giữ anh là của mình được.

Hàng ngày cô thức dậy thật sớm chuẩn bị bữa sáng cho anh bởi cô muốn cảm ơn những gì anh đã giúp cô và tập đoàn. Dù là tiểu thư nhưng khả năng nấu ăn của cô thì không ai có thể địch được. sau đó cô ở nhà xử lí những bản hợp đồng của tập đoàn qua máy tính (cô nghỉ học tới khi ông cô về thì sẽ học lại bởi dẫu gì cô đã tốt nghiệp đại học ở nước ngoài sau 3 tháng hè cùng ông sang mỹ nay về nước bị ép học lại thôi). Tối đến, cô lại cùng anh ăn tối và nói về những bản kinh doanh mà cô không hiểu lắm. chỉ trong vòng nửa tháng cô đã hoàn toàn mở lòng với anh, cô có thể gọi anh bằng anh mà không ngại ngùng, cô cũng chú ý lắng nghe những ý kiến của anh. Còn anh cũng dành nhiều tình cảm cho cô hơn bởi bên cô anh luôn muốn bảo vệ và che chở cho cô. Anh và cô ngày thân thiết tuy nhiên anh và cô không thể định nghĩa được đó là tình anh em hay là tình yêu cho đến khi người không mời xuất hiện.

9. Chương 8: Người Yêu Cũ

Kinh coong kinh coong- một cô gái xinh đẹp ăn mặc sành điệu đứng bấm chuông

- thưa cô chủ có người muốn gặp cậu chủ ạ- cô người làm bào lại với cô

- chị bảo là cậu chủ không có nhà chưa- cô dịu dàng hỏi lại

- dạ có ạ nhưng cô ta bảo là cô ta sẽ chờ cô người làm đáp

- vậy chị đưa cô ấy vào phòng khách, lát em ra

- tôi biết rồi cô chủ- cô người làm lui ra mở cửa cho cô gái lạ vào

một lát sau cô đi ra gặp cô gái lạ. cô ta quả thật rất đẹp, khác với cô cô ta trông sắc sảo và quyền rũ vô cùng nhưng cảm giác cho cô biết cô ta là người đầy nguy hiểm

- xin hỏi cô là...- cô nhẹ nhàng

- bạn gái anh ngọc bảo. còn cô- cô ta kiêu căng

- thì ra là bạn gái anh ấy. dẫu biết anh có bạn gái rồi nhưng khi nghe thấy tin này cô vẫn không khỏi đau lòng. Vậy là từ này cô không thể ích kỉ để anh bên mình nữa rồi. từ nay anh ấy sẽ là của người khác. À không anh ấy chứ bao giờ là của mình cả, chứ bao giờ- cô đau lòng nghĩ

- cô là ai, sao lại ở đây- cô ta khó chịu hỏi khiến cô thoát khỏi dòng suy nghĩ

- tôi là em họ anh ấy lên đây ở nhờ để đi học. cô ngồi đợi một lát anh ấy sắp về rồi.

cô vừa nói thì anh đi làm về. bước vào nhà thấy cô gái đó anh đột nhiên đứng im trong giây lát

- sao mãi mà anh không gọi cho em vậy- vừa thấy anh vào nhà cô ta lao ra ôm rồi nũng nịu khác hẳn với cái giọng lúc này khiến cô hơi nghi ngờ về cô gái này.

- Sao em lại ở đây?- anh ngạc nhiên hỏi

- Anh này hỏi kì thật, em đến thăm bạn trai sao anh lại hỏi vậy chứ- cô ta ồm ọ

- Anh đâu có nhận làm bạn trai em và lại chúng ta cũng đã cắt đứt liên lạc rồi mà- anh lạnh lùng.

- Sao anh lại vậy chứ? chẳng lẽ trước mặt em họ nên anh ngại không dám nhận

- Em họ?- anh ngạc nhiên

- Cô ta chẳng phải em họ anh sao?- cô ta chỉ về phía cô.

- Chẳng lẽ trong lòng cô anh chỉ là anh họ thôi ư?- anh nghĩ. Anh không biết sao mình lại buồn khi cô bảo anh là anh họ.

Từ nãy đến giờ nhìn cô ta cứ ông lấy anh nũng nịu mà cô thấy tim mình thất lại, cô chỉ đứng nhìn mà không làm gì được cả vì cô đâu có là gì của anh.

- anh à. Cô ấy đợi anh lâu lắm rồi đấy- cô cười gượng cổ để nước mắt không rơi xuống

- ừ.. anh biết rồi- anh đáp

- anh à! Mình đi ăn tối nhé. Lâu rồi mình không ăn cùng nhau- cô ta nũng nịu

- anh còn phải ăn tối với tiểu uyển không cô ấy ăn một mình thì buồn lắm.- anh định từ chối vì không muốn để cô cô đơn một mình

- không sao đâu anh, em tự lo được mà- cô cười. cô không muốn mình là người cản trở hạnh phúc của anh mà đâu biết rằng anh mong cô giữ mình ở lại

- em anh nói vậy rồi mà hăng lễ anh không đi cùng em được 1 bữa-cô ta tiếp lời.

- được rồi. đợi anh thay đồ đã- anh lên phòng thay đồ. Cô ta được anh đồng ý thì cứ hí ha hí hửng, cô buồn lòng nhưng chẳng biết phải làm sao ngoài việc gượng cười

15 phút sau anh bước xuống. cô ta vội chạy đến khoác tay anh bước ra ngoài. Khi đi anh dặn dò “ có việc gì thì gọi cho anh luôn nhe” khiến cô buồn nhưng cũng ấm lòng hơn. Cô ta thấy anh tốt với cô như vậy thì ghen tị lắm nhưng chẳng làm gì được đành để sau này tính tiếp. bữa tối hôm đó cô chẳng ăn được gì đã lên phòng làm việc luôn khiến đám người làm lo lắng

Tối anh về nghe mấy cô người làm báo lại tình hình thì lo lắng liền bảo người làm ít cháo gà rồi bưng lên phòng cô

- tiểu uyển à! Là anh đây- anh gõ cửa

- anh vào đi- cô từ phòng làm việc vọng ra

- sao em không ăn tối- anh quan tâm hỏi

- tại em không muốn ăn- cô đáp. Em đã bảo họ không phải nói với anh rồi mà- cô tiếp

- tại anh hỏi họ mà. anh bảo người làm ít cháo, em mau ăn đi không mấy hôm nữa ông về thấy em gầy bớt thì anh vào vạc dầu là cái chắc- anh đùa.

Anh làm vậy khiến cô không nỡ từ chối. anh càng làm vậy thì càng khiến cô thêm dựa dẫm vào anh, không nỡ xa anh thôi.

- sao anh lại lo cho em vậy- cô hỏi anh

- ông đã giao em cho anh rồi, vả lại anh cũng coi em như em gái đến đây anh chợt dừng lại, có thật anh chỉ coi cô là em gái- anh nghĩ

- cô ấy xinh thật đấy- vừa càn thìa cháo cô vừa nói. nghe đến chữ em gái cô trĩu lòng đành chuyển sang chủ đề khác

- á- cô khẽ kêu lên. Do không thoải nên cô bị bỏng

- xem em kìa thật không thể yên tâm được anh cầm lấy thìa cháo từ tay cô thổi nguội rồi mới đưa cho cô

- em nói hoàng bảo hả? trước kia anh và cô ấy từng quen nhau nhưng anh không biết mình có yêu cô ấy không nữa bởi bọn anh chơi thân từ bé mà cô ấy thì suốt ngày theo anh nên cảm giác thân quen ấy không biết nói là gì

- anh không phải giải thích đâu, chỉ cần anh hạnh phúc là được- cô cười nhẹ.

- ừ- anh ngập ngừng. em ăn nốt ít cháo rồi đi ngủ sớm đi- anh dặn dò

- vâng ạ. Chúc anh ngủ ngon

- em cũng vậy- anh nói rồi bước ra khỏi phòng.

Cô cũng cố ăn thêm hai thìa nữa rồi mệt mỏi đi ngủ. đến giữa đêm cô lại tỉnh giấc vì mơ thấy ác mộng.

Giới thiệu nhân vật: hoàng bảo- 27 tuổi- bạn thân của anh. Luôn muốn lấy anh bởi tài sản mà anh được hưởng. trước đây từng quen anh nhưng đột nhiên ra nước ngoài giờ quay lại muốn giành lại anh. Nhìn bề ngoài thì xinh đẹp , ăn nói dịu dàng nhưng trong lòng thì...

10. Chương 9: Giúp Đỡ Người Cũ

Từ khi cái cô hoàng bảo đó về nước, ngày nào cô ta cũng đến nhà anh bất kể sang trưa chiều tối mà cứ hễ gặp là lại xà vào lòng anh không nhẹ. đám người làm trong nhà bất bình cho cô lắm nhưng cô đã dặn họ không được tỏ thái độ vì sợ cô ta giận anh. Còn anh thấy cô ta nhưng vẫn quan tâm đến tiểu uyển hơn, dù có ra ngoài anh cũng muốn đưa tiểu uyển theo. Cứ mỗi lần như vậy cô ta lại liếc xéo tiểu uyển để cô từ chối. cô không để lòng những chuyện đó bởi cô nghĩ cô ta đang ghen vì mình là kì đà cản mũi họ thôi mà.

Cô ta với anh hay ra ngoài cùng nhau nhiều ngày rồi nhưng anh cứ ở với cô ta 5 phút là gọi điện thoại về nhà hỏi người làm xem cô thế nào, đi chơi được một chút là anh lấy cớ bận việc về luôn nên tình cảm chẳng có gì tiến triển cả khiến cô ta rất sốt ruột nên quyết định nhờ cô giúp đỡ. Cô ta hẹn cô ra một quán cà phê để nói chuyện.

- tiểu uyển à! Hôm nay chị gọi em ra đây có việc muốn nhờ- cô ta ngọt ngào
 - có việc gì chị cứ nói ạ- cô dịu dàng
 - thực ra, chị với anh họ em rất muốn đi chơi cùng nhau nhưng hai anh chị lại luôn lo lắng cho em nên lần nào hẹn cũng không được nên chị muốn nhờ em giúp đỡ
 - nếu có thể em sẽ làm- cô trả lời mà lòng đau thắt. cô nghĩ cô đang ngăn cản tình cảm của hai người họ thật sao khi mà cô chỉ là em họ của anh, nếu biết cô là người thứ ba thật sự thì cô không thể cứu vãn tình hình giúp anh được nữa rồi.- cô nghĩ
 - em có thể rủ anh bảo đi chơi cùng với em rồi sau đó.... – cô ta đưa ra kế hoạch
 - như thế có ổn không? Em chỉ sợ...anh ấy không chịu- cô ngập ngừng, thực ra cô rất buồn khi phải làm như vậy nhưng vì anh cô sẽ làm
 - không sao đâu, anh ấy rất quý em nên sẽ nghe em thôi – cô ta nịnh. thật ra cô rất dị ứng với những kiểu nịnh nọt như cô ta nhưng cô không nói gì thêm chỉ biết mỉm cười để tác thành cho hai người
- buổi tối, tại nhà.
- anh à... ngày mai anh có thể cùng em đến trung tâm thương mại được không- cô ngập ngừng hỏi anh có muốn đến địa điểm mà cô ta sắp xếp
 - em cần mua gì sao- anh hỏi bởi cô chưa bao giờ nhờ anh điều gì nên anh thấy lạ
 - à ... em muốn tự mình mua một số thứ- cô giải thích
 - được. vậy tối mai anh dẫn em đi- anh vui vẻ đồng ý ngay vì chẳng mấy khi cô nhờ anh.

Được anh nhận lời mà sao lòng cô buồn vô hạn. phải chăng cô đang ghen, phải chăng cô đã trỗi lên sự ích kỉ muốn giữ anh ỉn- cô tự nghĩ rồi lắc đầu nguầy nguậy như muốn những suy nghĩ ấy thoát đi.

Tối hôm sau, anh dẫn cô đến trung tâm thương mại, anh nắm tay cô bước vào trước con mắt ghen tị của bao người, nhẽ ra cô phải vui nhưng cô cảm thấy buồn lắm vì chỉ mấy phút nữa thôi anh sẽ không còn dắt tay cô nữa. vừ nghĩ đến đây thì

- anh à. Sao trùng hợp vậy, anh đến đây làm gì- cô hoàng bảo chạy đến ôm lấy anh dứt cánh tay anh ra khỏi tay cô.khiến cô tự dừng cảm thấy lạc long
- anh đưa tiểu uyển đến mua ít đồ- anh hơi khó chịu trả lời vì không nghĩ lại gặp cô ấy. trước đây là bạn anh bị cảm giác thân thiết làm ngộ nhận tưởng thích nhưng giờ thì anh thấy sự thân thiết ấy thật sự rắc

rồi. anh muốn cô ta xa anh một chút, anh muốn nói tiểu uyển không phải em họ mà là vợ anh nhưng anh không dám làm vậy sợ tiểu uyển buồn và anh vẫn chưa khẳng định được mình có yêu tiểu uyển không (tại hôn lễ của hai người không được công khai trên báo mà, hai ông chủ tịch sợ đám nhà báo gây rối nên chỉ có những người trong giới làm ăn mới biết hai nhà trần – hạ đã thành thông gia).

- Thật trùng hợp. em đi mua sắm cùng bạn nhưng cô ấy chạy đau mắt rồi nên em đi cùng anh nhé cô ta giờ giọng

- Nếu tiểu uyển không phiền – anh lạnh lùng

- Dạ thế cũng được ạ- cô trả lời theo kế hoạch được đề ra

- Vậy ta đi thôi- cô ta kéo anh đi trước để cô theo sau lạc lõng giữa bao người. cô buồn mà sao không thể khóc.

Cô ta cứ vui vẻ kéo anh từ nơi này đến nơi khác còn cô thì lầm lũi theo sau. Thi thoảng, anh quay lại phía sau kéo tay cô đi nhưng nhanh chóng bị cô ta gạt đi.

Cứ thế, hết hôm nay đi mua sắm, mai đi cà phê, ngày tiếp đi nhà hàng cô cứ phải lêo đéo theo nhìn cô ta ôm chặt lấy anh làm tim cô quặn thắt. anh thấy mỗi lần cô yêu cầu đi đâu thì đều bị hoàng bảo chen ngang thì nghi ngờ ngay(dẫu gì anh cũng là người điều hành tập đoàn lớn cơ mà) nên không mấy quan tâm đến cô ta. Còn cô ta thấy anh không thân với mình như xưa mà lúc nào cũng quan tâm tiểu uyển quá mức cũng bắt đầu nghi ngờ mối quan hệ của hai người. còn cô dẫu đau lòng nhưng cũng giúp anh về lại với tình yêu. Có lẽ trong suốt thời gian này điều làm cho cô vui chính là tin ông mình phẫu thuật thành công sắp về nước và những cử chỉ quan tâm anh dành cho cô mà thôi.

11. Chương 10: Chút Hạnh Phúc Nhỏ Nhoi

Hôm nay ông của cô sẽ về nước, cô và anh đều giao việc của tập đoàn cho thư kí để sang nhà thăm ông. Nghe tin ông về mà cô vui đến mức không ngủ được, chỉ mong trời nhanh sáng để được gặp mặt ông. Bao ngày qua cô không ngủ vì lo ông sẽ bỏ mình , vì cảm giác cô đơn khi có một người con gái khác ôm anh nhưng hôm nay cô không ngủ vì vui, vì hạnh phúc.

Hôm sau, khi vừa về tới nhà ông anh đã tới trước đang trò chuyện với ông cô ở trong phòng khách.

- ông – vừa nhìn thấy ông cô đã khóc xà vào mà ôm lấy ông

- ông đã về, vợ con nhớ ông lắm đấy ạ- anh chào ông.

- Ông biết rồi- ông cô đáp. Con bé này ông đã về sao con lại khóc- ông trách yêu và lau nước mắt cho cô- sau những ngày xa cô ông mới biết cô quan trọng nhường nào,ông nên tốt hơn với cô bởi cô không được hưởng một gia đình trọn vẹn chứ không phải là nghiêm khắc với cô như trước đó.

- Tại con vui mà ông, ông đã giữ lời hứa rồi- cô lau nước mắt cười nói.

- Con bé này làm vợ người khác rồi mà cứ như trẻ con ấy- ông cô mắng yêu

- Thế vợ cháu mới đáng yêu chứ- anh đùa với ông

- Hai đứa ở với nhau vui quá đã mấy hôm không về thăm ta đấy- ông anh ngồi đó cũng giả bộ trách. Quả thực đã một tuần nay hai người không về thăm ông vì bận việc công ty và cứ phải giải quyết cái cô hoàng bảo đó

- Tại dạo này bọn cháu bận quá ấy mà- anh giải thích

- Dạ. chúng cháu sẽ không phạm phải nữa đâu ạ- cô xin lỗi ông.

Đến bữa ăn, mọi người ngồi vui vẻ. anh liên tục gấp đồ cho cô và cô cũng vậy. lần này không phải là diễn kịch mà là thật. lâu rồi cô không vui như vậy. bữa cơm gia đình này quả thực là hạnh phúc đẹp đẽ nhất

trong số phận nhiều trắc trở của cô và cô nghĩ có lẽ anh là món quà tuyệt vời nhất mà thượng đế tặng cô nhưng vì món quà đó là của thượng đế nên nó quá quý giá, cô không xứng đáng có được nó vậy nên cô càng trân trọng khi món quà ấy ở bên mình dù chỉ một chút thôi.

12. Chương 11: Quá Khứ Buồn Của Tiểu Uyển

Cả bốn người ngồi nói chuyện với nhau cho đến khi tiểu uyển xin phép lên phòng nghỉ một chút bởi tối qua cô vui quá nên không có ngủ- cô giải thích. ở phòng khách giờ ngoài đám người làm chỉ còn lại ba người.

- cảm ơn hai người đã chăm sóc tiểu uyển giúp tôi- ông cô cảm kích
- ông nói gì vậy? chúng ta chẳng phải là người một nhà sao- ông anh phản ứng trước sự khách khí của ông cô?
- Đúng rồi, chúng ta là người nhà- ông cô cười vui sướng. là người nhà mà- ông cô lặp lại. giờ tiểu uyển của ông đã có thêm gia đình mới.
- Ngọc bảo à, cảm ơn cháu- ông anh không cười nữa mà xúc động nói
- Sao ông lại cảm ơn cháu?- anh ngạc nhiên
- Cảm ơn cháu đã làm chồng của tiểu uyển- ông cô nói
- Là chúng tôi có phúc mới lấy được tiểu uyển chứ- ông anh nói rồi quay sang liếc anh ra hiệu
- Dạ đúng vậy. cô ấy rất xinh đẹp, tốt bụng, cô ấy rất quan tâm cháu đấy ạ- anh phụ họa theo ông.
- ở với nó lâu chắc cháu cũng biết hiem khi nó ngủ được vì luôn gặp phải ác mộng khiến đêm nào nó cũng khóc giờ thấy nó có thể mỉm cười như vậy ta thật sự biết ơn cháu
- dạ ... không có gì ạ- anh lúng túng vì anh đâu có biết cô khó ngủ và hay gặp ác mộng đâu chứ. có lẽ anh đã quá vô tâm rồi- anh tự trách mình
- khi nó 5 tuổi, chính mắt nó thấy ba mẹ và anh trai qua đời nên nó cư bị ám ảnh- ông cô ngập ngừng. từ đó nó luôn bị ám ảnh về điều đó. Nhưng giờ nó có thể ở bên cháu vậy là ta an tâm rồi
- dạ- anh lí nhí. Anh không biết những đêm qua cô đã phải sống khổ sở vậy. thế mà anh còn cho rằng mình đủ tốt với cô rồi chứ, anh thật quá vô tâm- anh chỉ biết tự trách mình.
- Tiểu uyển rất tốt, nó không dễ từ chối những đề nghị của người khác nhưng người bị tổn thương cuối cùng luôn là nó, ta mong con hiểu và yêu thương nó nhiều hơn. Nó không hoàn hảo nhưng ta chắc chắn nó sẽ tốt với con – ông cô tiếp
- Dạ con biết- anh đáp. Có lẽ bấy lâu nay cô đã bị hoàng bảo nhờ vả làm nhưng việc đó rồi – anh đoán
- Nhìn tiểu uyển như vậy nhưng nó thực sự là người con có thể tâm sự được, một khi nó mở lòng với ai nó sẽ không bao giờ quay lưng với người đó. Ta mong con đừng quay lưng làm tổn thương nó, hãy giúp nó rũ bỏ những vướng bận bao lâu nay nó mang theo, dẫu gì đó cũng đâu phải lỗi của nó, bao năm nay nó đã đau khổ trách mình như vậy đủ rồi. giờ đây ta muốn nó vui cười thật sự chứ không phải cười gượng nữa.
- Ông yên tâm nếu nó dám làm gì tiểu uyển thì ta sẽ trừng trị nó- ông anh xen vào
- Dạ đúng đó ạ- anh cười nói
- Ha ha.. vậy ta giao tiểu uyển cho cháu chăm sóc đấy-ông cô cười
- Giờ tôi về rồi nên tôi muốn tiểu uyển đi học lại để có bạn có bè- ông cô chuyển chủ đề
- Hay chuyển trường cho tiểu uyển học cùng phương nhi(hoàng phương), phương nhi cũng quý tiểu uyển nên hai chị em nó cũng dễ thân hơn- ông anh đề nghị

- Đó cũng là ý hay- ông cô đồng ý. Cháu thấy sao- ông cô quay sang hỏi anh
 - Dạ... cháu thấy thế cũng được ạ- anh bị kéo ra khỏi dòng suy nghĩ của mình
 - Cháu nghe ta nói không đấy?- ông anh thấy anh phản ứng khác thường nên hỏi
 - Dạ tất nhiên là có rồi ạ- anh cười cười trả lời
 - Trường đó của tập đoàn họ trần nên không ai dám làm gì con bé đâu- ông anh thêm vào
 - Vậy tôi yên tâm rồi. nhưng tôi vẫn mong không ai biết thân phận của nó bởi sợ nó sẽ bị bắt cóc như ngày bé- ông cô thêm vào.
 - Bị bắt cóc sao?// - anh và ông anh ngạc nhiên
 - Đúng vậy, chính vì ta không cho vệ sĩ bảo vệ nó cẩn thận nên nó đã bị mấy tên địch thủ thương trường bắt cóc. Bố mẹ vì đến cứu nó mà...ông anh ngậm ngùi. Cả anh nó nữa... nó luôn nghĩ đó là lỗi của mình nên từ lâu nó luôn khép mình như vậy. kể từ đó ta cho người theo sát bảo vệ nó, khó khăn lắm nó mới được như vậy ta không muốn vì nó là người nhà của hai tập đoàn mà bị kịch lại xảy ra một lần nữa.- ông cô chia sẻ.
 - Con hiểu ạ- anh trả lời.
- thì ra cô đã trải qua quá khứ quá đau buồn nên trong ánh mắt của cô luôn ánh lên một nỗi buồn xa xôi. Giờ anh đã hiểu trái tim cô mong manh đến mức nào, anh chưa làm được gì cho cô. Anh tự nhủ từ giờ sẽ đối xử tốt với cô hơn nữa.
- Mọi người im lặng, ông anh về trước còn anh đợi cô tỉnh giấc thì cũng trở về nhà.

13. Chương 12: Anh Dứt Khoát Tình Cảm

- cho tôi hai tuần nữa- cô hoàng bảo nói qua điện thoại
 -
 - Tôi nhất định sẽ trả lại tiền cho các người- cô ta trả lời đầu dây bên kia.
 -
 - Chết tiệt. mới lấy được mấy triệu đô vẫn chưa đủ- cô ta nhăn mặt sau khi xem xét số tiền cô ta vừa kiếm được từ nắm bồ của cô ta. Nếu không phải tại con bé tiểu uyển đó thì mình đã thân với anh bảo như ngày nào và không phải lo lắng về số tiền này rồi- cô ta bực tức.
- Thì ra việc kinh doanh của cô ta không được thuận lợi lắm nên cô ta đang cần một khoản tiền lớn để trả nợ. những tưởng có thể nhanh chóng trở thành người yêu hoặc vợ của anh nhưng cô ta không ngờ anh không còn dành nhiều tình cảm ỉnh nữa mà lúc nào cũng tiểu uyển, tiểu uyển khiến cô ta chệch kế hoạch của mình. Nội trong tuần sau cô ta sẽ có cách khiến cho anh phải tự nguyện giúp đỡ mình. Nghĩ đến đây cô ta cầm điện thoại gọi cho tiểu uyển.
- dạ em nghe ạ- tiểu uyển nhẹ nhàng
 - tiểu uyển đấy à. Hôm nay chị muốn nhờ em đưa anh bảo tới khách sạn XYZ có được không?
 - Khách sạn ạ?- cô hỏi lại. mọi lần cô ta chỉ nhờ đưa đến những nơi vui chơi mua sắm nên cô có thể dễ dàng lấy lí do lần này là khách sạn nên cô rất phân vân.
 - Đúng vậy. em không định giúp chị sao?- cô ta trùng giọng
 - Dạ không chị để em suy nghĩ một lúc đã- cô không thể từ chối ngay được
 - Vậy em nghĩ nhanh nhé, chắc em cũng mong chị và anh họ em mau chóng thành đôi như xưa nhỉ- cô ta biết cô vẫn luôn nghĩ họ là một đôi

- Dạ- cô nhỏ nhẹ. đúng là cô nên trả anh về cho cô ấy vì họ mới là một đôi hoàn hảo chứ không phải cô- cô nghĩ

- Vậy lát chị gọi lại- nói xong cô ta cúp máy

Cô chìm vào suy nghĩ. Không cần biết họ gặp nhau trong khách sạn liệu có xảy ra chuyện gì không nhưng đến giờ cô không thể tìm ra lí do gì để đưa anh tới đó gặp cô ta. Nhưng lòng cô thật sự đang rất rối loạn, cô thật sự sẽ vui khi giúp cô ta sao?, “ thật ra đối với cô anh là gì mà sao cô lại có thể để anh gặp một người khác và những lúc đó tim cô trống vắng vậy?. chẳng lẽ cô đã thích anh thật”- cô nghĩ. “Nhưng điều đó là không thể mà bởi anh đã có cô ta và với anh cô chỉ như em gái thôi. Đúng vậy chỉ là em gái thôi nên mình sẽ giúp anh ấy”- cô nghĩ. Cô quyết định giúp cô ta nhưng sao nước mắt cô lại nhạt nhòa vậy. đến giờ thì cô cũng chẳng thể hiểu chính mình. Cô ra vườn dạo bộ một chút cho thư thả đã.

- but if you wanna cry, cry on my shoulder... nhạc chuông của cô vang lên

-- máy của cô đã nhận cuộc gọi

- Tiểu uyển à, em đã nói với anh bảo chưa? Hôm nay em chỉ cần đưa anh ấy đến khách sạn rồi lấy cớ đi chơi với bạn về trước chứ không phải đợi hay đi theo anh chị như mọi lần đâu...- cô ta sổ một tràng về kế hoạch như mọi lần.

- Im lặng

- Em có nghe không tiểu uyển- cô ta hỏi khi không thấy ai nói gì

-- tắt máy

- Con bé này hôm nay sao vậy?- cô ta thấy lạ

Xóa cuộc gọi vừa nhận trong máy của cô, anh không biết phải làm gì nữa. thì ra anh muốn sang phòng đưa hồ sơ chuyển trường cho cô, gõ cửa mãi không ai trả lời nên anh vào. Thấy chuông điện thoại đổ chuông, trên màn hình là số của hoàng bảo nên anh bắt máy. Nhờ có cuộc điện thoại này mà anh khẳng định được suy đoán của mình là đúng, thì ra những lần cô rủ anh ra ngoài đều do hoàng bảo sắp xếp. nghĩ đến đây anh thật sự rất buồn, “chẳng lẽ cô dễ dàng nhường anh cho người khác như vậy sao? Anh không có chỗ đứng trong tim cô sao? Cũng phải thôi ai đã nói sẽ coi như em gái cơ chứ”- anh nghĩ.

Anh đang định bước ra thì cô đi vào

- Có chuyện gì vậy anh?- cô hỏi

- Anh mang hồ sơ trường đến cho em. Tuần tới em bắt đầu đi học.- anh trả lời

- Cảm ơn anh- cô đáp

- Anh à! Hôm nay em muốn...-cô ngập ngừng

- Em muốn gì?- anh vờ hỏi chứ thực ra anh đã biết cô định nói gì?

- Em muốn anh đưa em đến Khách sạn XYZ ạ- cô lí nhí

- Em đến đó làm gì?- anh hỏi xem cô định nói thế nào.

- Em đến gặp một người quen ạ- cô đáp

- Người quen à?- anh hỏi lại như chưa biết gì. Mà tính ra thì cô ta cũng là người quen mà

- Vâng ạ- cô không dám nhìn thẳng anh trả lời.

- Hôm nay anh bận rồi. anh sẽ nhờ tài xế đưa em đi- anh trả lời vì không muốn làm theo sự sắp xếp của cô ta, mà nói đúng hơn thì anh đang rất buồn vì cô sẵn sàng giúp người khác đến với anh, anh cần yên tĩnh để khẳng định tình cảm của mình dành cho cô.

- Dạ. em biết rồi- cô buồn. cô lo lắng không biết nói sao với hoàng bảo.

- Những ngày qua anh làm em khó chịu lắm hả?- anh đi ra tới cửa rồi vọng vào hỏi lại

- Dạ, không có đâu, được ở bên anh em rất vui, anh không có làm em khó chịu mà- cô lúng túng giải thích
- Thật không?- anh hỏi lại mà lòng thấy vui vui
- Thật mà- cô trả lời. nếu có thể ích kỉ giữ anh thành của riêng em thì tốt quá- cô nghĩ thầm
- Vậy anh yên tâm rồi- anh cười nhìn vào mắt cô.

Cô gọi lại cho hoàng bảo xin lỗi vì không hẹn được anh khiến cô ta vô cùng tức giận. nhưng đúng lúc đó anh gọi đến hẹn cô ta ra ngoài khiến cô ta như mở cờ trong bụng

Anh khẳng định được cô không ghét mình thì giờ chỉ cần xem lại tình cảm của chính mình là xong. Nhưng trước hết anh phải gặp cô hoàng phương để nói rõ mọi chuyện- anh nghĩ rồi lấy xe ra ngoài hẹn gặp cô ta nói rõ mọi chuyện.

Tại quán cà phê, anh và cô ta ngồi nói chuyện.

- anh hẹn em có việc gì vậy?- cô ta tươi cười
 - để em khỏi phải nhờ vả tiểu uyển chứ sao?- anh lạnh lùng khiến cô ta nổi da gà
 - anh nói vậy là sao chứ- cô ta lả rả
 - tôi biết cả rồi. tiểu uyển rủ tôi ra ngoài đều do cô sắp xếp chứ gì? Cuộc điện thoại vừa rồi đã giải thích tất cả- anh lạnh như băng nói.
 - Là tiểu uyển muốn giúp chúng ta thành đôi đó chứ, em không ép em ấy mà- cô ta biết mình không thể nói dối.
 - Chắc em lại nói chúng ta là một đôi nhưng vì tôi quá lo lắng cho em ấy nên không có thời gian bên nhau chứ gì?- anh cất giọng.
 - Đến chuyện này mà cô ta cũng nói với anh sao đúng là không thể tin tưởng nó được mà- cô ta trở giọng
 - Cô ấy không nói gì với tôi cả nên đừng làm cô ấy buồn hơn nữa và cũng đừng bao giờ nhắc lại tôi và em là một đôi trước mặt cô ấy- anh nghiêm giọng.
 - Anh à! Chẳng lẽ chúng ta không phải là một đôi sao?- cô ta phản ứng
 - Không. Tôi chưa từng yêu em, chỉ là do cảm giác ngộ nhận thôi nên đừng làm khó nhau nữa, tôi sẽ không yêu em đâu. Hãy cứ là bạn của nhau như thế đi- anh nói
 - Nhưng em không muốn làm bạn anh. Chẳng lẽ anh yêu ai rồi ư?- cô ta dò hỏi, cô ta sẽ không cho ai đó cướp mất anh khỏi cô ta.
 - Không hẳn là yêu nhưng anh muốn ở bên bảo vệ cô ấy, chăm sóc và yêu thương cô ấy. có lẽ anh đã rất thích cô ấy và giờ chỉ cần thời gian để xem nó có phải là tình yêu không thôi- anh vui vẻ trả lời.
 - Em biết cô ta không?- cô ta hỏi
 - Biết- anh ngắn gọn.
 - vậy nên đừng làm phiền tiểu uyển nữa nếu không đến làm bạn chúng ta cũng không thể- anh dứt khoát cô ta im lặng mà lòng bốc lửa, nếu cô biết ai làm cho anh thế này cô sẽ xử lí cô ta ngay lập tức.
 - tôi chỉ muốn nói vậy thôi. Tôi có việc về trước đây. Tôi thanh toán rồi nhé- anh dặn cô ta rồi ra về.
- trên đường về anh cảm thấy vui vì đã dứt khoát với cô hoàng bảo giờ chỉ cần khẳng định tình cảm của anh và tiểu uyển thôi. Còn cô ta ngồi đó gọi điện cho người nào đó trong tâm trạng vô cùng tức giận. có lẽ sắp có sóng gió thực sự với anh và cô rồi.

14. Chương 13: Đi Học Ở Trường Mới

hôm nay, cô bắt đầu đi học tại trường mới. Vì cô không muốn gây chú ý ở trường mới nên không có cho vệ sĩ của ông theo cùng. Ngôi trường mới này khang trang không kém ngôi trường mà ông cô xây dựng cho cô và các quý tử khác học, ngôi trường này cũng toàn là tiểu thư, công tử có tiếng trong giới kinh doanh và chính trị. Cô vừa bước xuống xe thì

- ôi tiên nữ- đám nam sinh thốt lên

- đẹp long lanh- nam sinh 1

- cô ấy nhìn dịu dàng phảng phất như hoa anh đào ấy nam sinh 2

- nếu hoàng phương đẹp theo kiểu dễ thương nhí nhảnh thì cô gái này đúng kiểu mong manh trầm lặng, một cô mùa hạ, một cô mùa thu- anh chàng sổ văn

- cũng bình thường thôi- nữ sinh 1

- trông chẳng ra sao cả, chắc đám con trai trường này mù rồi- nữ sinh 2

Những lời nói xì xầm khiến cô lo lắng, bỗng có tiếng dịu dàng cất lên “ các bạn có thể im lặng một chút được không?” khiến tất cả đều im lặng. cô quay lại thì thấy hoàng phương đang tiến về phía mình. ở trường hoàng phương được biết đến với thân phận tiểu thư trần gia- người thừa kế tập đoàn lớn nhất nhì thế giới nên mọi người không muốn gây sự với hoàng phương làm gì. Thêm vào đó là tính tình hòa đồng dễ mến của hoàng phương nên mọi người rất nghe lời hoàng phương. Có điều bây giờ họ tò mò về thân phận của tiểu uyển hơn vì không hiểu tại sao hoàng phương lại ra đây gặp tiểu uyển.

- anh hai đâu mà không đưa chị đi học- hoàng phương hơi bất bình hỏi.

- anh bảo có việc bận, vả lại chị không muốn phiền anh ấy- cô giải thích xoa dịu nỗi bức dọc của hoàng phương.

- Chị đừng có bênh anh hai, phải để anh ấy chịu khổ chứ, cứ đợi đấy em xử lí anh ấy giúp chị- hoàng phương gian gian nói

- Không cần, không cần đâu- cô xua tay khi thấy vẻ mặt nguy hiểm của hoàng phương.

- Em dẫn chị lên phòng hiệu trưởng nhé- hoàng phương tươi cười kéo cô đến phòng giám hiệu

- Cảm ơn em- cô mỉm cười, nụ cười như cơn gió nhẹ nhưng khiến trái tim bao chàng trai rơi rụng.

- Em về lớp trước. trưa em đến lớp đợi chị xuống cang-teen- hoàng phương dặn cô trước khi để cô vào gặp hiệu trưởng

- Em chào thầy- cô mở cửa cúi chào thầy giáo hiệu trưởng

- Chào thiếu phu nhân- hiệu trưởng cúi mình đáp lại. trần lão gia có dặn dò tôi rồi ạ

- Thầy cứ gọi em là tiểu uyển là được chứ gọi thiếu phu nhân có hơi kì ạ- cô lễ phép

- Vậy thì... tiểu uyển, giáo viên chủ nhiệm sẽ đưa tiểu thư đến lớp- nhất thời thầy hiệu trưởng không đổi được cách gọi

- Cảm ơn thầy ạ- nó cúi chào bước ra.

Ông hiệu trưởng thở phào. Bao năm nay ngồi ở ghế hiệu trưởng ông đã bao phen lao đao vì phải nói chuyện với các cậu ấm cô chiêu. Người thì kiêu căng, người thì ngang tàng, người thì láo xược, ông cứ nghĩ hôm nay gặp cháu gái chủ tịch phương, con dâu của trần gia- hai thế lực lớn nhất thế giới sẽ khó mà qua được chứ ấy vậy mà cô khác quá xa với những gì ông tưởng tượng khiến ông thở phào nhẹ nhõm.

Cả lớp, hôm nay chúng ta có học sinh mới - cô giáo bước vào thông báo.

- là nam hay nữ cô

- người của tập đoàn nào vậy ạ?

- Có xinh không cô?

Cả lớp cứ nhao nhao

- TRẬT TỰ - cô giáo quát rồi quay ra phía cửa lớp ra hiệu cho cô vào

- Xin chào. Tên mình là tiêu uyển rất mong được các bạn giúp đỡ- cô giới thiệu nhưng không nói họ của mình, cô còn ken theo một nụ cười nhẹ khiến bao con tim phía dưới muốn nhảy ra ngoài. nghe thấy tên của cô gái, một người con trai đẹp như hoa cuối lớp ngược mắt lên nhìn cô rồi nhẩn mặt như cố nhớ điều gì.(đó là thể anh đấy)

- Đúng là tuyệt sắc giai nhân, đẹp thật, tỏa sáng như ánh trăng vậy- cả lớp nhao nhao

- Bạn là gì mà thân với cháu gái trần gia vậy?- 1 người hỏi khi thấy cô đi cùng với hoàng phương lúc sáng

- Mình là họ hàng xa của cô ấy từ vùng khác mời đến- cô nhỏ nhẹ

- À – cả lớp như hiểu ra. Thì ra chỉ là một đứa quê mùa- một vài đứa con gái nhìn cô khinh khỉnh.

- Lâu quá mới gặp lại- người con trai tiến về phía cô ôm chặt lấy cô trước con mắt ngạc nhiên của bao người. từ trước đến nay ngoài việc cười đùa với hoàng phương ra thì cậu hotboy này chẳng bao giờ có cử chỉ thân thiết với con gái như vậy. nhiều người trong lớp nhìn cô với con mắt hình viên đạn vì dám để cho thể anh ôm.

- Đúng vậy- cô cũng đáp trả cái ôm của anh khiến những con mắt dưới kia muốn ăn tươi nuốt sống cô.

- Sao lại học ở đây vậy- thể anh hỏi

- Đợi lát nữa sẽ kể đi. giờ vào lớp học đã- cô đáp

- Đến ngồi cùng đi- thể anh đề nghị

- Dạ- cô đến ngồi cùng thể anh

Trong giờ bọn con gái cứ nhìn cô chằm chằm còn lũ con trai thì mê mẩn cái dáng vẻ của cô ngay cả khi cô chỉ ngồi chép bài khiến cho thể anh phải lia tia mắt rực lửa của mình một lượt quanh lớp thì các ánh mắt về phía cô mới dịu xuống. sau 4 tiết một buổi cuối cùng cũng ra chơi. Vừa có tiếng chuông hoàng phương đã vội vã chạy lên lớp cô. Cả lớp đang tò mò xem hoàng phương sẽ xử lý thể anh thế nào khi anh thân thiết với người khác. Nhưng hoàng phương đã đuổi mọi người ra xa để dễ nói chuyện thoải mái

- chồng này, không có em anh lại muốn làm bữa hủ- hoàng phương trả vờ hỏi khi thấy anh nói chuyện thân mật với tiêu uyển

- không có. Vợ à! Em hiểu nhầm rồi- thể anh giải thích

- ???- cô ngơ ra chẳng hiểu gì

- Đây là chị anh/em- hai người cùng chỉ vào cô giới thiệu

- Chị? – cả hai người lại đồng thanh còn cô thì chẳng nói gì vì vẫn sốc trước nhưng gì ai người vừa nói

- Chị họ anh- thể anh nói ngắn gọn

- Chị dâu em đó- hoàng phương chen vào

- Chị kết hôn rồi?- thể anh ngạc nhiên- chồng chị là anh của vợ em

- Cô Gật gật rồi lại lắc lắc đầu

- Thế là sao?- thể anh tỏ vẻ khó hiểu

- Chị lấy anh trai của hoàng phương nhưng không phải anh vợ em- cô giải thích

- Ha ha ha- cả hai cùng cười. chúng em đã đính hôn giờ chỉ còn đợi kết hôn thôi- hoàng phương giải thích

- Thì ra là vậy- cô hiểu chuyện

- Thôi mau xuống cang-teen thôi, em đói lắm rồi- thể anh đề nghị.

Cả ba người vui vẻ cùng nhau đi xuống căng-teen. một nhóm người nhìn thấy cảnh này thì tức lắm nên họ bàn bạc với nhau âm mưu chuyện gì đấy.

Trong thời gian ngắn này cô thật sự cảm thấy hạnh phúc. Anh đối xử với cô ân cần và chu đáo hơn, hai người nói chuyện và cười với nhau nhiều hơn, cô hoàng bảo cũng không làm phiền cô nữa. Ở trường, nhờ có hoàng phương và thể anh mà cô không gặp trở ngại gì. niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của cô như dần lớn lên. nhưng ở đời làm gì có chuyện suôn sẻ như thế, quãng thời gian yên bình này có lẽ sẽ báo hiệu cho những sóng gió sắp đến với cô.

15. Chương 14: Rắc Rối Ở Trường

Cô học ở trường mới cũng được một tuần rồi. trong một tuần yên bình vừa qua, một nhóm học sinh thấy chương mắt với cô (bởi cô thân thiết với thể anh và hoàng phương) đã âm thầm lên kế hoạch để cảnh cáo cô. Bọn chúng gửi một bức thư vào hòm thư cá nhân của cô hẹn gặp cô đến nhà kho gặp trong tiết ba vì có việc muốn nhờ cô giúp. vốn là người không dễ từ chối người khác. Giữa tiết học thứ ba, cô xin phép cô giáo ra ngoài đến nhà kho của trường.

- có ai không?- cô nhẹ nhàng mở cửa bước vào.
 - Mình là tiểu uyển đây. có ai không? Cô hỏi
 - Cô đến thật hử, con nhỏ đáng ghét- một nhóm con gái từ đâu bước vào đóng cửa nhà kho lại.
 - Các bạn gặp mình có việc gì không?- cô hơi sợ nhưng vẫn bình tĩnh
 - Chỉ là muốn nói chuyện với cô một chút- một đứa cô gái cất giọng
 - Chuyện gì vậy?- cô vẫn nhẹ nhàng
 - Muốn cô tránh xa thể anh ra một chút- cô gái khác đồng thanh
 - Sao mình phải làm vậy? cô hỏi lại. đúng là cô rất nhường nhịn nhưng nếu là việc không đúng thì cô sẽ không đồng ý.
 - Vì con nhỏ quê mùa như mày không nên đến gần thể anh của tao?- cô gái to tiếng
 - Của tao?- cô tỏ vẻ khó hiểu
 - Đúng vậy. anh ấy là người của bọn tao- cả đám nhao lên
 - Nhưng không phải anh ấy và hoàng phương đã đính hôn sao?, các bạn đừng nên xen vào giữa hai người họ nếu không mình không biết các bạn sẽ ra sao đâu- cô thật lòng khuyên đám người đó bởi cô biết thể lực của hai gia đình có thể làm được những gì, và lại cô không muốn có người phá hoại hạnh phúc người thân của mình.
 - Mày dám đe dọa bọn tao ư?- cô gái nói rồi tát cô một cái đau điếng khiến cô không kịp phản ứng ngã xuống sàn nhà
 - Bấy lâu nay mày cứ lở vờn quay anh ấy khiến bọn tao thấy chương mắt vô cùng. bọn tao không dám đụng vào hoàng phương chứ mày thì...- một cô khác nói rõ rồi ra hiệu cho lũ người xung quanh tiến gần cô.
 - hôm nay chúng ta muốn cảnh cáo cô xem cô có thể làm được gì?- cô ta nhếch mép cười
- Cả đám xông vào đánh cô. thân hình mảnh mai của cô chưa bao giờ phải chịu đòn roi vậy mà giờ bị bọn chúng đánh như vậy thì sao cô có thể chịu được. cô đau đớn gục xuống mặt đất nhưng không một giọt nước mắt nào rơi xuống bởi nỗi đau thể xác này chẳng là gì cả.
- hôm nay coi như cảnh cáo, nếu cô dám nói với ai thì liệu đấy- bọn chúng nói rồi quay bước ra đi.
 - Mình chỉ muốn tốt cho các bạn thôi, đừng cố chấp- cô cố nói với bọn họ một lần cuối.

- Lo cho thân cô đi, đồ quê mùa - bọn chúng bước ra cửa bỏ mình cô ở đấy

Cũng may bọn chúng là con gái nên cô vẫn có thể chịu đựng được. cô cố gắng đứng dậy bước vào lớp nhưng khi vừa đứng dậy thì đã ngã xuống ngất lịm đi. Có lẽ cô không thể tự mình đi được nữa rồi.

Khi tỉnh dậy cô chỉ nghĩ thấy mùi của thuốc sát trùng, mở mắt ra thì toàn một màu trắng

- em/ chị tỉnh rồi ă?- anh, hoàng phương và thể anh đồng thanh

- sao em lại ở đây?- cô khẽ nhắc người dậy hỏi

- chị còn hỏi- thể anh ra vẻ tức giận. đợi mãi không thấy chị về em phải gọi mọi người lùng xục khắp mọi ngóc ngách ở trường, em còn tưởng chị bị— thể anh ngập ngừng không nói tiếp. rút cuộc chị làm gì mà ra nông nổi này- thể anh tiếp tục hỏi

- chị không cẩn thận bị ngã cầu thang ấy mà- cô nói dối, một lời nói dối vụng về không thể lừa được ai

- bị ngã?- anh nhăn mày. Bị ngã sao lại có vết bầm khắp người được- anh nói

- nhà kho không hề có cầu thang mà chị- hoàng phương vạch mặt lời nói dối ấy

- ai đã làm em ra nông nổi này- anh lạnh lùng hỏi. anh đang tức giận vì có người dám đối xử với tiểu uyển như thế.

- Em Em... em.... Cô không nói vì không muốn dám người đánh cô bị trừng phạt

- Chị không nói bọn em cũng sớm biết thôi- thể anh nói

- Chúng sẽ phải trả giá- hoàng phương thêm vào

- Hai đứa đừng nói vậy, tiểu uyển không muốn vậy đâu- anh nói thể nhưng trong lòng nghĩ phải điều tra cho bằng rõ.

- Đúng vậy, chị không thích vậy đâu, chị cũng không sao mà- cô cười an ủi dù cả người cô đau nhói

- Chị còn nói không sao? Bác sĩ nói chị phải ở đây 1 tuần đấy ă- hoàng phương nói. Nếu chị mà có sao chắc lúc ấy chị thành người thực vật rồi- hoàng phương bắt bình vì cô quá tốt bụng.

- Ông biết chuyện này chưa?- cô chuyển chủ đề

- Chúng em chưa có nói- thể anh trả lời.

- Vậy thì đừng nói gì với ông , chị không muốn...

- Em biết rồi- hoàng phương cắt ngang. Dù mới quen cô không lâu nhưng đủ hiểu cô muốn nói gì.

- Anh ơi, em muốn về nhà- cô nhìn anh năn nỉ. em sợ bệnh viện lắm

- Chiều theo ý em- anh cười. hoàng phương điều bác sĩ và y tá đến nhà cho anh nhé- anh nhắc hoàng phương

- Em biết rồi- hoàng phương trả lời.

Thế là cô lại bị tổn thương mà mọi người không thể lần gì được- ba người tự trách. Họ nhất định sẽ làm rõ chuyện này.

16. Chương 15: Rắc Rối Tiếp Rắc Rối

Từ khi ngọc bảo dứt khoát với hoàng phương, cô ta sai người điều tra thông tin của tất cả những người liên quan đến ngọc bảo. cô ta phát hiện tiểu uyển không phải em họ anh, anh cũng chẳng hẹn hò với ai khác ngoài việc đi làm, đi chơi với bạn bè rồi lại về nhà với tiểu uyển. chẳng lẽ người anh yêu chính là tiểu uyển- cô ta nghi ngờ(cô ta không biết tiểu uyển là vợ anh). để kiểm chứng cô ta đã đến nhà đồng thời âm mưu luôn một kế hoạch và kiểu gì cô ta cũng không thể có được trái tim anh nên cô ta sẽ không cho ai có được nó.

- em ăn gì chưa?- anh hỏi qua điện thoại.từ khi cô bị thương ở nhà ngày nào anh cũng gọi điện về hỏi thăm xem cô thế nào.

- Dạ, rồi ạ, còn anh- cô cũng quan tâm hơn đến anh.

- Rồi. à hôm nay anh về sớm em có muốn đi đâu thay đổi không khí một chút không, mấy hôm nay ở nhà chắc em chán lắm rồi.

- Em muốn đến công viên giải trí- cô vui vẻ vì cô chưa được đi bao giờ.

- Được thôi. Em chuẩn bị rồi đợi anh về chúng ta cùng đi

- Vâng ạ- cô vui vẻ rồi đặt máy trên bàn trang điểm cạnh giường vì cô không có thói quen tự động tắt máy trước

- Tiểu uyển à, em diễn đạt quá đầy- giọng hoàng bảo lạnh lạnh vang lên bên đầu điện thoại của anh khi anh đang định tắt máy.

- Cô ta đến gặp tiểu uyển làm gì?- anh nghĩ rồi im lặng nghe cuộc nói chuyện

- Lâu quá rồi em không gặp chị- cô nhẹ nhàng. Chị đến đây có việc gì ạ- cô vẫn nhỏ nhẹ

- Cô thôi đóng kịch được rồi đấy, đồ hồ ly- cô ta mắng hoàng phương

- Chị nói vậy là sao?- cô không hiểu cô ta đang nói gì . chẳng lẽ...- cô nghĩ

- Em họ cái gì chứ? cô chính là người thứ 3 xen vào tôi và anh bảo. vậy mà còn giả bộ tốt bụng giúp đỡ tôi, cô đúng là lòng dạ khó lường- cô ta tiếp tục.

- Em thực sự muốn tác thành cho hai người mà- cô giải thích

- Muốn tác thành mà lại ở gần anh ấy hòng chiếm lấy anh ấy ư. Cô thật biết nói dối

- Em ... em.. - cô không biết giải thích sao

- Sao ? không giải thích được hả?. đúng là tôi đã tin nhầm người. vậy mà tôi đã từng cảm kích người chia rẽ tình cảm của chúng tôi- cô ta đã xác định được người anh yêu đúng là tiểu uyển nên chuyển sang thực hiện âm mưu của mình.

- Chị à, em không cố ý thật mà- cô cố giải thích. Em không cố cướp đi anh bảo của chị đâu, em sẽ không ích kỷ giữ anh ấy cho riêng mình mà phá vỡ tình cảm của hai người đâu.

- Co bé ngốc nghếch- anh nghĩ. Yêu anh thì có gì là ích kỷ chứ?

- Sao tôi có thể tin cô được- cô ta vờ xuống giọng

- Em sẽ làm theo những gì chị muốn

- Vậy giờ tôi và cô đến chỗ anh ấy nói rõ rằng cô không thích anh ấy có được không?

- Em...em...- cô không thể trả lời được vì có lẽ cô đã thích anh thật rồi.

- Sao? Cô không làm được ư. Chẳng phải cô đang cố ngăn cản tình cảm của chúng tôi ư? Vậy mà còn bảo tôi tin cô thật nực cười- cô ta nói

- Tiểu uyển, đừng nghe lời cô ta- anh nói qua điện thoại nhưng không ai nghe được. anh cảm thấy có gì đó không ổn bởi một khi anh đã nói vậy thì hoàng bảo sẽ không bao giờ dám ba mặt một lời với anh sao cô ta có thể đưa tiểu uyển đến gặp anh được . nhất định là có việc gì đó. Anh liên tục gọi tiểu uyển nhưng cô không nghe thấy. giờ anh thấy thật sự lo lắng cho an toàn của tiểu uyển vì không biết cô ta có thể làm gì cô.

- Em sẽ đi với chị- cô trả lời vì cảm thấy có lỗi với anh và cô ta. Chị đợi em một chút.

Cô thay xong quần áo rồi bước ra xe đi cùng cô ta. Vừa bước vào xe cô đã bị cô ta đánh thuốc mê rồi đưa đến một nhà kho bỏ hoang.

Lúc mở mắt ra cô thấy mình bị trói chặt trên ghế, trong nhà không có ai nhưng qua khe cửa cô nhìn thấy có một nhóm người vô cùng đáng sợ đang cười nói. Bọt chọt cánh cửa mở ra, hoàng bảo bước vào cùng hơn chục tên hổ báo nữa.

- chị cũng bị chúng bắt vào đây ư?- cô lo lắng tưởng cô ta cũng như mình
- con ngu. Không biết tao nên nói mày ngu hay hiền quá mà đến giờ này mày vẫn còn lo lắng cho kẻ đã bắt mình cô ta mỉa mai
- sao chị lại làm vậy? chẳng phải chị muốn tôi giúp chị làm lành với anh bảo sao?- mất hai giây trấn tĩnh cô hỏi lại cô ta.
- Cô không biết anh bảo đã dứt khoát chia tay với tôi rồi sao?- cô ta cười nhưng chắc hẳn trái tim cô ta đang rỉ máu. Tất cả đều do mày chen ngang cướp mất mọi thứ của tao- cô ta gằn lên từng tiếng tức giận.
- Nhưng chị bắt em cũng không có lợi gì đâu? Anh ngọc bảo sẽ càng thất vọng hơn thôi- cô nhẹ nhàng như muốn khuyên giải cô ta không nên gây ra lỗi lầm.
- Tao đã không còn hi vọng thì cần gì phải giữ hi vọng ấy cho ai?- cô ta cay đắng
- Vậy chị muốn làm gì em?- cô vẫn bình tĩnh
- Hỏi hay lắm. ta nhất định sẽ không để ai tiếp cận với anh bảo của ta được sống sót, đặc biệt là cô, cô nhất định không được tồn tại trên đời này nữa- cô ta như điên
- Chị sẽ không hối hận vì những gì mình sẽ làm chứ- cô hỏi lại một lần nữa.
- Khá khen cho cô đến chết mà vẫn bình tĩnh. Tao sẽ không bao giờ hối hận đâu nên cô đừng lo, ngày này năm sau sẽ là ngày đổ của cô- cô ta nói như trong phim kiếm hiệp
- Tôi biết rồi- cô đáp như thể cô coi cái chết này là một điều tự nhiên cái chết là sự trả giá cho sự ích kỉ của cô khi có ý nghĩ muốn giữ anh ở bên cạnh mình. cái giá này thật đáng vì khi ở bên anh cô đã thật sự hạnh phúc- cô nghĩ rồi nở một nụ cười mãn nguyện.
- Đừng buồn vì trước khi chết cô vẫn mang lại chút lợi ích cho tôi và cô sẽ không còn là nỗi lo của tôi nữa.
- cô ta tiếp tục
- Chẳng lẽ- cô như biết được kế hoạch của cô ta
- Đúng vậy, cô sẽ giúp tôi có một số tiền chuộc trước khi đi qua thế giới bên kia- cô ta phơi bày kế hoạch. nói đoạn cô ta sai người gọi điện cho anh đòi tiền chuộc (tất nhiên cô ta không thể ra mặt được).

17. Chương 16: Chỉ Mong Em Không Sao

- ai vậy- anh nhắc điện thoại nghe
- chúng tôi là người đang nắm trong tay cô em họ đáng yêu của trần thiếu gia đây- giọng bọn đầu gấu vang lên qua điện thoại
- các người cần gì- anh vào thẳng chủ đề
- tập đoàn trần gia lớn như vậy chắc không thiếu một chút tiền lẻ cho chúng tôi chứ- giọng tên đó đều giả
- các người muốn bao nhiêu- anh lạnh lùng. Anh cố gắng bình tĩnh nhưng sao mà chân tay anh không chịu yên. Lần đầu tiên anh cảm thấy sợ vậy, anh sợ mất cô. Anh không thể làm gì ngoài việc bình tĩnh hỏi xem bọn chúng cần gì và địa điểm của chúng đang ở đâu
- không nhiều đâu, 1 triệu đô- bọn chúng ra giá

- được thôi nhưng trước hết các người cho ta xác nhận cô ấy có an toàn không đã- anh yêu cầu chỉ mong nghe cô nói mình vẫn bình an.

- này, nói với anh họ yêu quý của cô đi- tên đó đưa điện thoại lại gần cho cô nói

- tiểu uyển em có sao không?- anh dồn dập

- em không sao- cô bình tĩnh. Anh không phải làm theo những gì chúng nói đâu, đừng lo cho em...

- vậy được chưa?- tên đó mang điện thoại ra xa cô 3 giờ chiều tại khu ABC- bọn chúng nói địa điểm. tốt nhất đừng mang theo ai nếu không...đoàng ...- 1 tiếng súng vang lên.

- tôi biết rồi. các người đừng đụng đến sợi tóc nào của cô ấy nếu không tôi không biết mình sẽ gây ra chuyện gì đâu- anh cũng không kém. Dù mạnh miệng vậy chứ giờ anh chỉ lo cho tiểu uyển thôi.

- yên tâm chúng tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt

Thật ra anh đang nghi ngờ chủ mưu thật sự là hoàng bảo và nếu đó là sự thật thì ... anh không dám nghĩ tiếp bởi anh biết cô ta nhất định sẽ không tha cho ai cướp đi thứ gì của mình. thật sự thì anh có bị gì cũng chẳng sao nhưng một mình anh không thể vừa đánh bọ họ vừa cứu tiểu uyển được. anh đã lên kế hoạch âm thầm ột toàn vệ sĩ cao cấp tới sau mình 30 phút thông qua thiết bị dò tìm anh mang trong người. sau khi sắp xếp xong xuôi anh đợi thời gian hẹn.

- anh à tại sao chị dâu lại bị bắt cóc vật- hoàng phương và thế anh hốt hoảng đến chỗ anh sau khi nghe được tin từ thư kí của anh

- anh nghi ngờ do hoàng bảo làm vì lúc trưa anh nghe cô ta dụ tiểu uyển ra ngoài anh nói

- lại là con mụ đáng ghét ấy- hoàng phương tức giận

- chị ấy sao rồi- thế anh lo lắng

- vì bọn chúng muốn đòi tiền chuộc nên tạm thời không dám làm gì cô ấy đâu. Chỉ sợ bọn chúng trở mặt không chịu thả người thôi

- em đi cùng anh- hai người đồng thanh

- không được họ bảo anh chỉ được đi một mình nếu không tiểu uyển...

- như thế có quá liều lĩnh không- hoàng phương lo lắng

- đừng lo, anh đã sắp xếp người rồi, lúc đó em đi cùng họ cũng được.

sau khi bàn xong cả ba người ra xe , anh đi trước đến địa điểm đã gặp

- ở căn nhà hoang, sau khi gọi điện cho anh-chị thấy bọn em giải quyết được chứ- tên cầm đầu hỏi cô ta

- tốt lắm. chị sẽ đền đáp xứng đáng. Sau khi lấy được tiền chuộc thì giải quyết nó luôn đi nhưng đừng làm hại tới người đó

- em hiểu rồi- tên cầm đầu tuân lệnh

nói xong cô ta về tránh mặt.

đúng ba giờ chiều anh đã tới điểm hẹn

- trần thiếu gia quả thật biết giữ chữ tín- tên cầm đầu lên tiếng

- tiểu uyển đâu- anh hỏi

- cô em bảo bối của cậu đang ở trong kia- vừa nói vừa chỉ tay về phía nhà kho. Mau đưa tiền đây

- để ta xem mặt cô ấy đã

hắn thấy anh đi một mình nên yên tâm dẫn anh đến trước cửa nhà kho mở cửa cho anh xem mặt cô.

18. Chương 17: Không Muốn Quá Khứ Tái Hiện

- tiểu uyển, em có sao không?- anh lo lắng khi vừa nhìn thấy tiểu uyển đang bị trôi trên ghế, bên cạnh 1 tên cầm dao kề cổ cô đe dọa. đừng lo cho em- cô nói to
- đừng vào đây. Anh mau quay về gọi người đi, nguy hiểm lắm
- tiền đây, mau thả cô ấy ra- anh giơ và ly lạnh lùng
- cứ đưa tiền trước đây- tên cầm đầu mặc cả
- thả cô ấy ra trước, tôi làm sao có thể tin mấy người được- anh cũng không kém
- thả ra- tên cầm đầu ra lệnh cho tên gần cô cởi trói cho, nhưng vẫn cho người kẻ dao ở cổ cô
- bây giờ anh giao tiền, chúng tôi giao người- tên đó lên tiếng
- ok- anh nói. 1...2...3- cả hai bên cùng đếm. kết thúc 3 giây anh ném va li về phía chúng, chúng trả vờ đẩy cô về phía anh nhưng ngay khi thấy anh ném va li thì giật tay kéo cô lại về phía mình.
- sao các người dám- anh tức giận lao về phía chúng hòng cứu tiểu uyển nhưng bọn chúng nhanh chóng lao vào phía anh. Khoảng 50 tên cứ thế lao ề phía anh. Anh như một con mãnh thú đánh đập như điên chỉ với hi vọng cứu cô ra.
- Không cần tiền hần đi cùng con nhỏ này đâu?- tên cầm đầu nhắc nhở
- Anh bảo, đừng lo cho em, mau chạy đi- cô hét lên
- Sao anh có thể chứ- anh nghĩ trong khi chân tay thì cứ liên tục đánh gục hết tên này đến tên khác. Thấy tình thế không thuận lợi cho lắm tên cầm đầu cạnh cô quyết định rút súng ngắm về phía anh.
- anh bảo cẩn thận- cô hét lên rồi lấy hết sức vùng vẫy thoát khỏi tên đó lao về phía anh
- ĐOÀNG- tiếng súng vang lên. Máu chảy ra nhuộm đỏ cả chiếc áo anh đang mặc. anh ngừng tay khụy xuống đất.
- May quá, anh không sao rồi- cô nở một nụ cười thều thào. Cô nằm trên vũng máu của chính mình. cô lao ra đỡ phát súng thay anh.
- Sao em ngốc thế- anh nói trong những giọt nước mắt
- Chỉ là em không muốn..... để cho người thân phảihi sinh quá nhiều để bảo vệ em,.... đặc biệt là anh, quá khứ không thể lặp lại được - cô cố nói rồi ngất lịm trên tay anh.
- Tiểu uyển- anh hét lên trong đau đớn. vừa lúc này thì đám người hoàng phương thế anh đến nơi. Đám vệ sĩ của anh nhanh chóng giải quyết hết đám người đó. Anh và những người còn lại cuống cuồng đưa cô tới bệnh viện.
- Bác sĩ! Bác sĩ đâu.- anh bế cô chạy dọc hành lang luôn miệng hét to, anh đang sợ mất cô, thực sự rất sợ.
- Thiếu gia, mau đưa thiếu phu nhân vào phòng cấp cứu- đám bác sĩ thấy anh như vậy cũng hoảng hồn lao đến với tốc độ nhanh nhất có thể.
- Thiếu phu nhân bị trúng đạn cần phẫu thuật gấp- bác sĩ run sợ nói
- Vậy còn không mau làm đi, cô ấy có làm sao thì các ông liệu hồn- anh như phát điên.
- Anh cứ bình tĩnh đi- chị ấy nhất định sẽ không sao đâu- hoàng phương an ủi dù trong lòng cũng lo lắng không kém
- Em nhất định bắt chúng phải trả giá- thể anh gằn lên trong tức giận.

- Cô ta nhất định sẽ không yên thân đâu- anh siết chặt tay quyết không tha thứ cho hoàng bảo. cô ta dám lợi dụng lòng tốt, niềm tin của tiểu uyển làm cô ấy tổn thương, người như thế nhất định sẽ do chính tay anh xử lí- anh nghĩ
 - Chuyện gì xảy ra vậy? sao tiểu uyển lại bị trúng đạn? hiện giờ nó sao rồi?- hai ông chủ tịch hốt hoảng lật đật chạy ngay vào bệnh viện sau khi nghe thể anh và hoàng phương báo tin.
 - Là tại con, tại con mà cô ấy bị trúng đạn, con xin lỗi- anh ân hận. cô ấy đang trong phòng phẫu thuật ạ.
 - Rút cuộc mọi chuyện là sao?- ông cô cau mày. Chẳng phải ông đã nhờ cháu chăm sóc cho nó rồi sao?
 - Cháu xin lỗi- giờ này lòng anh rối như tơ vò chẳng thể nói được gì hơn nữa.
 - Ông bình tĩnh lại ạ. Tất cả là do bọn cháu không chăm sóc cho cô ấy cẩn thận- thể anh và hoàng phương cũng ăn năn
 - Không thể trách mấy đứa được- ông cô bình tĩnh lại. giờ chỉ mong tiểu uyển không sao- ông thở dài lo lắng
 - Biết được kẻ nào gây ra chuyện này chưa?- ông anh lạnh lùng
 - Cháu không dám chắc nhưng có lẽ là cô ta ạ- anh nói sau khi nhìn thể anh và hoàng phương.
 - Nói ra xem là ai?- ông anh vẫn lạnh
 - Có thể là hoàng bảo vì người cuối cùng nói chuyện với tiểu uyển chính là cô ta, cô ta là kẻ đã dụ tiểu uyển ra ngoài ạ- anh trình bày.
 - Là cô ta à? Cháu định thế nào đây?- ông anh dò ý của anh
 - Cháu đã cảnh cáo mà cô ta không nghe, cô ta dám làm tiểu uyển ra nông nỗi này, cháu nhất định sẽ không tha cho cô ta- anh tức giận.
 - Vậy ta và lão phương không nhúng tay vào nữa, nếu cháu giải quyết không ổn thỏa thì đừng trách chúng ta- ông anh lo lắng anh còn vương vấn tình cũ.
 - Dạ- anh ngẩn ngơ
- Sau 6 tiếng chờ đợi, cuối cùng mấy ông bác sĩ cũng bước ra
- cháu/ vợ/ chị tôi sao rồi- tất cả nhón nháo hỏi
 - cũng may viên đạn không đi vào tim nên ca phẫu thuật rất thành công- ông bác sĩ cởi khẩu trang mỉm cười thông báo khiến mọi người không giấu được niềm vui.
 - Thật tốt quá- cả nhà thở phào. Chúng tôi có thể vào thăm cô ấy không?- anh hỏi
 - Lát nữa cô ấy sẽ được chuyển đến phòng hồi sức, lúc đó mọi người có thể vào thăm. Nhưng do thể trạng cô ấy yếu đuối và bị mất khá nhiều máu nên cô ấy chưa tỉnh dậy ngay được- ông bác sĩ dặn dò.
 - Chúng tôi biết rồi- anh đáp lại

Cả nhà kéo nhau vào phòng bệnh thăm cô. Trên chiếc giường trắng cô nằm im như một thiên thần. nếu không nói người ta sẽ tưởng cô là công chúa đang chìm trong giấc mơ đẹp chứ không thể biết cô vừa trải qua những điều đáng sợ vậy bởi lẽ khi ngủ cô cũng không thể thanh thản được như vậy. nhìn cô như vậy nhưng sao mà lòng anh thấy nhói đau, người nằm trên đó hiện giờ đáng ra phải là anh chứ không phải là cô- cô gái yếu đuối ấy, người mang nỗi đau ấy phải là anh chứ không phải là anh chứ không phải là cô gái thánh thiện như cô- anh tự trách mình đã không bảo vệ tốt cho cô.

19. Chương 18: anh Khẳng Định Tình Cảm Của Mình

Đợi mãi không thấy cô tỉnh lại anh khuyên mọi người về nhà nghỉ ngơi để anh và một vài vệ sĩ ở lại chăm sóc cho cô là được rồi. lúc đầu mọi người không chịu về nhưng sau khi thấy sự kiên quyết của anh thì cũng đành ra về để anh ở lại với cô.

Vợ à, mau tỉnh lại đi- anh cầm tay cô thì thầm. lần đầu tiên anh gọi cô là vợ.

Hôm nay lúc cô bị trúng đạn anh đã nhận ra mình yêu cô đến mức nào, anh không thể để mất cô được. lúc cô ngã xuống, trời đất trong anh như sập xuống. lúc chờ ở ngoài phòng mổ, anh đã không ngừng cầu trời cho cô không sao bởi nếu mất đi cô anh sẽ không thể làm gì được mất. anh đã quen với những món ăn cô nấu, sự chăm sóc ân cần của cô, đã quen với những nụ cười nhẹ nhàng của cô khi nghịch từng cành hoa, đã quen mỗi khi buồn lại được chia sẻ cùng cô, đã quen với tiếng gọi dịu dàng ấm áp của cô, đã quen với việc làm cô vui, bảo vệ cô. Có thể với người khác cô không đặc biệt nhưng với anh những lúc ở bên ngắm nhìn cô là giây phút êm đềm nhất trong cuộc sống xô bồ cạnh tranh đầy mệt mỏi và khắc nghiệt trên thương trường. nếu một ngày nào đó cô bước ra khỏi cuộc đời anh, anh không biết phải làm sao nữa. thật may thượng đế đã không cướp cô ra khỏi tay anh.

Có lẽ do quá mệt mỏi nên anh cầm tay cô ngủ thiếp đi.

20. Chương 19: Phủ Nhận Tình Yêu Đến Bao Giờ?

Sáng hôm sau, từ tia nắng lọt qua cửa sổ chiếu vào gương mặt thiên thần khiến cô mở mắt. vừa định cựa mình ngồi dậy cô đã đau nhói một cái, có lẽ do vết thương hôm qua.

Cảm giác ấm áp ở bàn tay khiến cô cố nhìn xuống. thì ra suốt đêm qua anh đã cầm tay cô ngủ. cảm giác thật ấm áp và an toàn khiến cô không muốn rời chút nào nhưng cô không thể bởi cô biết càng ở gần anh sự ích kỉ của mình càng tăng lên, ngay đến bây giờ cô cũng đang mong anh sẽ mãi nắm tay cô thế này mãi. Cô cần buông ra thôi nếu không cô cũng không biết sau này mình còn có thể tiếp tục mỉm cười chúc anh hạnh phúc như trước không. Vậy nên tốt nhất là càng tránh những cử chỉ quan tâm của anh càng tốt nếu không lòng tham của cô sẽ ngày một lớn hơn. Nghĩ vậy nên cô lặng lẽ rút tay mình ra khỏi tay anh.

- em tỉnh rồi ư?- anh vui mừng. chỉ một cử động nhỏ của cô cũng khiến anh tỉnh giấc
- vâng. Tối qua anh không về sao?- cô hỏi
- sao anh có thể để em một mình được- anh đáp
- em xin lỗi
- sao lại xin lỗi anh?
- Tại em đã khiến anh lo lắng
- Đúng là em đã làm anh lo lắng nhưng em phải xin lỗi bản thân mình kìa. Đã không chăm sóc tốt ỉnh lại còn lao ra đỡ phát súng đó cho anh. Em biết anh và cả nhà lo thế nào không. Ngộ nhờ em có chuyện gì thì anh biết nói với mọi người làm sao – anh tuân một tràng dài trách cô.
- Em xin lỗi. Chỉ là em không muốn người thân của mình bị tổn hại vì mình nữa. khi thấy anh bị bọn họ chĩa súng em chỉ nghĩ rằng em không thể để anh phải trải qua những gì mà bố mẹ và anh trai em đã chịu. em không muốn mất đi một người anh nữa- cô nói người anh chỉ để phủ nhận tình cảm của mình bởi với cô anh là người cực kì quan trọng, quan trọng hơn cả tính mạng của cô nhưng đến giờ cô vẫn cố gắng phủ nhận cô không yêu anh mà chỉ coi anh như anh trai để anh có thể tìm được hạnh phúc thật sự cho chính mình chứ không phải chịu ràng buộc bởi mối quan hệ hôn nhân với cô.
- Cảm ơn em đã cứu anh nhưng đừng để việc này xảy ra lần thứ hai?- anh căn dặn

- Nếu có lần hai em cũng vẫn làm vậy- lắc lắc đầu cô nói- vì anh rất quan trọng với em.
- Với em anh còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình ư?- anh hỏi với giọng trách móc nhưng kì thực vui lắm.
- Đúng vậy, vì anh rất tốt với em, như anh trai em vậy nên em không thể đánh mất lần nữa.
- Chỉ là anh trai thôi ư? – anh hỏi với hi vọng cô sẽ nói thích anh
- Có lẽ là vậy?- cô không thể khẳng định bởi đối với cô anh không còn là anh trai nữa mà là một thứ cảm giác gì đó hơn thế nhưng giờ cô không thể khẳng định điều đó được. có gì không anh?- cô hỏi
- Không có gì, em nghỉ ngơi đi. Anh đi báo với mọi người rằng em đã tỉnh -anh buồn buồn
- Vâng ạ- cô đáp thật ngoan như một con mèo vâng lời chủ..
- Hãy cho em một thời gian nữa để khẳng định tình cảm của mình. liệu em có ích kỉ khi yêu anh không?- cô nằm xuống suy nghĩ.

Trong thời gian cô ở bệnh viện, ngày nào mọi người cũng vào thăm cô đặc biệt là anh. Vừa đi làm về là anh vào với cô luôn, anh gọt hoa quả, giúp cô lấy thuốc, ôm lấy cô khi tiêm thuốc (vì cô sợ tiêm mà).. khiến cô yên tâm hơn rất nhiều.

21. Chương 20: Đừng Tốt Bụng Thế. Cô Ta Không Xứng.

- ông à con muốn về nhà- cô nói với ông anh
- không được. bác sĩ bảo con ở đây hai tuần để theo dõi, con vừa ở 3 ngày đã đòi về là sao- ông cô bên cạnh dứt khoát
- con sợ ở bệnh viện lắm – cô nũng nịu. từ khi ở bên anh cô thấy mình có vẻ trẻ con hơn
- không được là không được- ông cô kiên quyết. con về nhà lấy ai chăm sóc, ông không thể người làm chăm sóc con được- ông cô giải thích
- hay cứ để cháu dâu và thằng bảo về ở nhà tôi đi. ở đó vừa có bác sĩ, y tá giỏi lại có người bầu bạn với cháu dâu nữa- ông anh đề nghị
- đúng đấy ạ- hoàng phương nhanh nhẩu
- con thấy sao?- ông cô xuôi xuôi vì cũng không muốn cô cháu gái bảo bối phải ở nơi toàn mùi kháng sinh và mùi máu thế này.
-- cô im lặng nhìn anh như muốn thỉnh cầu ý kiến từ anh bởi khi về nhà ông hai người sẽ phải ở chung phòng
- thế cũng được- anh đồng ý vì như thế cũng tiện cho anh vả lại cũng giúp anh thu hẹp khoảng cách với tiểu uyển.
- vậy thì để thư kí làm thủ tục, chiều chúng ta sẽ về- ông anh vui vẻ. thật ra ông muốn ở cùng hai người cho vui nhưng sợ làm phiền tình cảm của đôi trẻ nên không gọi hai người về, nhân cơ hội này ông muốn kiểm tra tình cảm của chúng đến đâu nếu đã tốt rồi thì yêu cầu hai người chuyển về sống cùng ông luôn.
- Cháu có biết ai bắt cóc mình không?- ông anh muốn khẳng định lại thủ phạm.
- Cháu không biết ạ- cô trả lời bởi cô không muốn mọi người làm khó hoàng bảo. dấu gì cũng tại cô mà cô ta mới làm như vậy- cô nghĩ
- Em có biết tại sao mình bị bắt đến đó không?- anh muốn hỏi cô xem cô còn định che giấu cho cô ta không?
- Tại em không cẩn thận nên bị bọn họ lừa đi. Em xin lỗi- cô tiếp tục che giấu

- Nếu biết ai bắt cóc cháu sẽ làm gì?- ông cô hỏi
- Chẳng phải họ đã bị cảnh sát bắt hết rồi sao?- cô hỏi ông
- Ý ông là kẻ chủ mưu cơ. - ông nói
- Dù gì cũng tại cháu không cẩn thận nên không thể trách họ được- cô nhẹ nhàng bởi cô có cảm giác họ đã biết thủ phạm là ai giờ chỉ cần biết cô xử lý thế nào là họ sẽ kết thúc luôn nhưng cô không muốn làm ai bị tổn thương cả nhất là hoàng bảo- người mà cô cảm thấy có lỗi nhất.
- Con thật không trách họ ư?- ông anh hỏi lại
- Vâng ạ- cô hồn nhiên
- Chị dâu đừng bỏ qua dễ dàng vậy chứ- hoàng phương hơi bất ngờ trước cách xử lý của cô.
- Em đừng quá lương thiện, vợ à. Cô ta không xứng đáng được khoan hồng đâu - Anh nghĩ. Nếu lần này bỏ qua cho cô ta nhất định sẽ có lần sau nữa nên anh quyết không bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy. anh không muốn chuyện này xảy ra với cô một lần nào nữa vậy nên anh sẽ xử lý cô ta theo cách của anh. Anh đã sai người mua hết cổ phần của công ty nhà cô ta giờ chỉ còn đợi giây phút nhà cô ta phá sản rồi đến trước mặt xin lỗi tiểu uyển thôi. quả thực thế này còn quá nhẹ tay với cô ta, nếu hai vị chủ tịch kia ra tay thì kết cục của ta còn kinh khủng hơn thế nữa.

22. Chương 21: Ở Chung Phòng

Sau ba ngày vật vã ở bệnh viện, cuối cùng hai ông chủ tịch cũng cho cô xuất viện. vì lo lắng cho tình trạng của cô nên anh và cô đã chuyển đến nhà của ông anh trong thời gian này và đương nhiên là hai người phải ở chung một phòng để tránh bị ông nghi ngờ. từ lúc ở viện về cô toàn ngồi trên xe lăn loanh quanh ở phòng khách (vì cô không thể tự đi được) nên cô không mấy may nghĩ tới việc lát nữa làm sao cô mới có thể lên phòng mình ở tầng 2 kia nữa. kết thúc giờ cơm tối, cô muốn lên phòng nghỉ thì

- Xin phép ông, con lên phóng trước ạ- cô lễ phép
- ???- làm sao giờ- cô lặng im ngược nhìn những bậc thang cao quá là cao.
- Để anh bế em lên- giọng anh ấm áp. anh từ bàn uống nước đến đang định nhắc bồng bế cô lên phòng
- Không cần đâu ạ, em có thể nhờ người làm cũng được- cô đỏ mặt ngượng ngùng
- Hai đứa là vợ chồng thì ngại gì- ông anh thấy cảnh ấy thì chen vào
- Chẳng lẽ em chê anh – anh dở đùa dở thật
- Dạ không- cô vội thanh minh rồi rút rè đưa tay quàng qua cổ anh để anh bế mình lên phòng
- Xin phép ông con cũng lên phòng luôn ạ- anh quay xuống xin phép ông
- ừ. Hai đứa cứ ở trên đấy đi- ông anh cười tươi hơn hoa
- em lại làm anh bận tâm rồi- cô áy náy vì khiến anh phải bế mình như thế này
- em là vợ anh thì có gì mà làm phiền chứ- anh vẫn dở đùa dở thật khiến cô không khỏi xấu hổ và bần khoản
- ước chi em có thể làm vợ anh thật sự- ý nghĩ đó luôn ở trong tâm trí cô, cô mỉm một nụ cười thật nhẹ tại phòng cô. Anh vẫn miệt mài làm việc còn cô thì chăm chú cắt kirigami. Thỉnh thoảng hai người nói với nhau vài câu để không khí đỡ im lặng. mãi cho đến khuya khi thấy cô vẫn chưa ngủ anh mới nhắc nhở
- Em cứ ngủ trước đi. Yên tâm anh sẽ ngủ ở ghế không có làm gì em đâu- anh cười

- Như vậy liệu có được không?- cô lo lắng vì giờ cũng là đầu mùa đông trời cũng khá lạnh rồi mà nếu anh ngủ ở đó sẽ không có chăn, vả lại nhờ đâu ông anh bất ngờ xuất hiện thì sao

- Không sao đâu, anh ổn mà- anh như đọc được suy nghĩ của cô. Anh không thể để em đang bị thương ngủ ở ghế được.- nói rồi anh cũng tắt điện bước ra ghế nằm xuống

- Vậy... chúc anh ngủ ngon- cô không biết nói gì hơn vì cô cũng không thể để anh ngủ cùng với mình được.

Khoảng 1h30 sáng

- bố, mẹ, anh hai.. đừng bỏ con...-cô nói trong giấc mơ

- anh bảo à đừng đi- hai dòng nước mắt cô trào ra trong khi cô vẫn chưa tỉnh giấc

- đừng bỏ con mà, con sợ quá- cô cứ lặp lại từ ấy trong giấc mơ rồi khóc thút thít nhưng không hiểu sao cô không thể nào tỉnh dậy để thoát khỏi cơn ác mộng ấy.

- đừng sợ. có anh đây- anh cầm tay cô thì thầm. khi nghe thấy cô khóc anh đã thức giấc. dù đã nghe qua ông cô kể nhưng khi thấy cô như vậy thì anh không khỏi xót xa. Cô gái bé bỏng mà anh bảo vệ đêm nào cũng khóc bởi những giấc mơ không thể xóa bỏ, chẳng lẽ bao năm nay cô ấy đều như vậy sao?thật quá đáng thương cho cô ấy anh nghĩ.

- Xin lỗi mọi người. tất cả là lỗi tại con- cô vẫn nhặt nhòa nói khi bị mắc kẹt ở cơn ác mộng đó

- Không phải lỗi của em, không ai trách em cả- anh xiết chặt tay cô thì thầm

- Xin lỗi chị vì em ích kỉ đã giữ anh bảo cho riêng mình, - có lẽ cô mơ lại cuộc nói chuyện với hoàng bảo

- Không phải lỗi của em, em cứ ích kỉ giữ anh lại đi- anh như an ủi cô

- Anh bảo mau đi đi nguy hiểm lắm- cô vẫn tiếp tục cơn ác mộng

- Đừng lo, chẳng phải em đã cứu anh rồi ư- anh vẫn cầm tay cô

Thấy những cơn ác mộng làm cho người con gái nhỏ bé kia phải khóc mà anh không thể đành lòng được. cả đêm anh cứ cầm tay cô để cô có thể an tâm hơn khi ngủ.

Sáng hôm sau

- xin lỗi anh, chắc tối qua em làm phiền khiến anh không ngủ được- có lẽ cô vẫn nhớ những triệu chứng của mình nên áy náy xin lỗi anh

- không sao đâu.. hắt xì...em ... hắt xì...- có lẽ anh bị cảm vì cả tối ngồi dưới đất ngủ tại sợ nếu lên giường ngủ sẽ làm cô không vui.

- Anh có sao không?- cô lo lắng

- Hắt xì- không sao chắc tại hôm qua trời lạnh quá nên ...hắt xì- anh không thể dừng lại

- Anh có thể đi làm được chứ?- cô lo lắng vì biết công ty không thể vắng được mặt anh

- Không sao, anh uống thuốc là khỏi ngay ấy mà- anh cười.

- Đợi anh uống thuốc rồi bé em xuống nhà ăn sáng nhé- anh đề nghị

- Vậy phiền anh rồi- cô quàng tay lên cổ anh xuống nhà

Một lát sau

- Khiếp! mới sáng sớm mà hai người tình cảm thế- hoang phương trêu trọc

- Chúng tôi yêu nhau thế cô ghen à?- anh cũng đáp trả. Lời nói của anh khiến cô thêm ngại ngùng

- Hai đứa đến ăn sáng đi- ông anh tươi cười vì thấy hai người khá tình cảm

- Em ăn đi- anh gấp đồ ăn vào bát cô nhẹ nhàng

- Thôi cháu đi học đây. ở nhà thêm giây nào nữa chắc cháu phải căng mắt nhìn hai người này quá- hoàng phương đi học nhưng vẫn không quên chốc hai người

- Em đi cẩn thận nhé- cô chào tạm biệt

Vì vết thương vẫn chưa lành nên cô không thể đi học được, đã vậy mọi hoạt động của cô đều cần có người giúp thật sự là rất bất tiện.

23. Chương 22: Tình Cảm Tiến Triển

Buổi tối sau khi dùng bữa xong, anh lại tự mình bế cô lên phòng. Tuy vẫn ngại ngùng nhưng cô thật sự rất thích cảm giác, nó giống như việc cô trở về thời trẻ thơ được người khác bao bọc, bảo vệ vậy.

- hôm nay anh đừng ngủ ở ghế nữa- cô ngại ngùng đề nghị

- ???- thế em định để anh ngủ đất à?- sau 3 giây đứng hình về lời đề nghị của cô anh như hiểu được ý cô nhưng vẫn cố ý muốn trêu cô 1 chút.

- Anh cứ ngủ trên giường cùng em cũng được?- cô lí nhí. Sau buổi hôm qua cô không muốn anh bị như vậy nữa nên đề nghị cô ngủ cùng cô

- Em không sợ anh làm gì em sao?- anh hỏi lại

-- cô lắc đầu. chỉ mong em không làm anh tỉnh giấc giữa đêm- cô nói. Nói xong cô nằm gọn ra một góc giường che chăn kín đầu vì xấu hổ. vẫn biết hai người là vợ chồng, vẫn biết cô thích anh nhưng việc đề nghị anh ngủ cùng mình thì ngoài sức tưởng tượng của cô, cô không biết tại sao mình lại làm vậy nữa chẳng lẽ cô không còn coi anh là anh trai mà đã yêu anh thật rồi ư.

Thấy hành động của cô anh chỉ cười vì cô thật sự rất ngây thơ và trong sáng đấy. tắt điện, anh nhẹ nhàng đặt mình xuống góc giường bên cạnh, mỉm cười trong lòng vì cô đang dần thành thật với tình cảm của chính mình, anh keo chần đắp lên mình ,nhắm mắt ngủ.

Giữa đêm khi vừa ngủ một lúc thì cô lại gặp ác mộng.

- bố mẹ đừng đi mà, con sợ- cô lại run rẩy vì sợ hãi dù chỉ là giấc mơ

- đừng sợ. có anh đây rồi- anh tỉnh giấc nắm chặt tay cô

- anh bảo chạy đi- cô nói trong giấc mơ, nguy hiểm lắm- cô tiếp tục

- không sao. Không sao- anh xoa đầu cô vỗ về

- em xin lỗi chị, em không cố ý giành anh bảo đâu- có lẽ cô mơ lại giấc mơ hôm trước

- không phải lỗi của em. Là anh yêu em mà, anh muốn ở cạnh em mãi mà- anh ôm lấy cô để cho cô hơi ấm thoát khỏi nỗi sợ hãi ấy

anh ôm chặt lấy cô, còn cô thì run rẩy trong vòng tay anh, nhưng như vì được vòng tay của anh vỗ về, chỉ một lúc sau cô ngừng khóc và an tâm ngủ. đến lúc cô không còn nói mê và khóc nữa anh mới yên tâm ngủ mà vòng tay vẫn ôm chặt lấy cô.

Không hiểu sao tối qua sau khi trải qua cơn ác mộng cô cảm giác có ai đó đã ôm lấy mình thật chặt, kéo mình chạy thoát khỏi giấc mơ ấy, rồi mệt quá cô đã nằm gục xuống ngủ thật ngon. Đó thật là một giấc mơ đẹp- cô nghĩ.

Sáng hôm sau, khi vừa mở mắt ra cô đã thấy mình nằm gọn trong vòng tay của anh. Có lẽ cô nhận ra hôm qua không phải là giấc mơ mà hình như là thật.

- em tỉnh rồi à?- anh tỉnh giấc khi cô hơi nhích người

- dạ.- cô đỏ mặt
- em yên tâm, anh không làm gì em đâu, chỉ là hôm qua thấy em lo sợ điều gì đó nên anh ..- anh giải thích
- em biết mà anh không phải giải thích. Em xin lỗi anh- cô lúng túng
- không phải lỗi của em mà- anh tròng lòng xuống ôm cô vào lòng an ủi. hơi ấm từ vòng tay anh khiến cô không nở rời ra, cô lặng im ngồi trong vòng tay ấy thở thật nhẹ, có lẽ cô đã yêu anh thật rồi.
- anh đưa em xuống nhà- anh nhẹ nhàng vòng qua người cô nhắc cô xuống tầng 1.

Kể từ tối hôm ấy, khi cô bắt đầu ngủ say anh mới đến bên giường nhẹ đặt đầu cô lên cánh tay anh, tay còn lại ôm lấy cô để giúp vỗ về cô mỗi khi cô gặp ác mộng. sáng ra anh cố thức dậy sớm hơn để nằm vào vị trí cạnh giường để cô khỏi xấu hổ. nhưng có điều thật lạ, từ những hôm anh ôm cô ngủ cô không gặp ác mộng một lần nào. Phải chăng anh chính là người định mệnh cứu rỗi cuộc đời đầy buồn chán và nỗi đau của cô?

Cũng từ ngày ở chung phòng, hai người nói chuyện với nhau nhiều hơn, tình cảm trong hai người cũng lớn dần lên. Anh quyết định sẽ nói cho cô về tình cảm của mình trong khi cô lại lo sợ bởi cô không biết mình có thể giấu kín tình cảm này đến bao giờ. Cô sợ một ngày gần đây cô sẽ ích kỉ mà giành lại anh mất.

24. Chương 23: Xử Lí Hoàng Bảo

Sau hơn một tuần anh tiến hành thu mua cổ phần của công ty hoàng bảo rồi bán phá giá anh khiến công ty của cô ta liêu xiêu không sao trụ vững được nữa. trong lúc cô ta còn đang thắc mắc không biết phải anh đang trả thù hành động của mình không (bởi cô ta biết ngoài tập đoàn trần hoàng và phương thị ra thì khó có tập đoàn nào có thể xử lí cô ta nhanh như vậy. nhưng anh thì chưa biết cô là người chủ mưu thêm vào đó là việc tin rằng tiểu uyển đã bị xử lí gọn gàng thì không ai có thể biết cô ta đứng sau vụ này. Tập đoàn phương thị và cô ta không thù không oán nên không có lí do nào lại can thiệp vào chuyện của công ty cô ta cả) thì cô ta nhận được điện thoại của anh

- em đến nhà riêng của anh, anh có chuyện muốn nói- giọng anh lạnh lùng vang lên qua đầu dây điện thoại
- có chuyện gì vậy anh- cô ta giọng ngọt xớt nhưng lại hơi run run vì sợ.
- em cứ đến thì sẽ biết. Nếu em không đến thì em sẽ hối hận đấy- anh nói với giọng như kiểu sẽ tỏ tình với cô ta ấy
- vậy lúc nào gặp mặt ạ- cô ta vui sướng vì tưởng anh định làm gì khiến cô ta bất ngờ
- 1 tiếng sau.- anh nói rồi cúp máy luôn.
- Tiểu uyển à! Hôm nay em đỡ hơn rồi anh đưa em đi thay đổi không khí nhé- Anh nhẹ nhàng
- Đi đâu anh?- cô vui mừng, lâu lắm rồi cô không được ra ngoài.
- Em cứ ở nhà chuẩn bị lát anh về đón- anh nói với cô
- Vâng ạ- cô đợi anh cúp máy rồi nhanh chóng đi thay bộ quần áo bằng chiếc váy trắng tinh khôi mà cô thích nhất, ngồi đọc nốt cuốn truyện đợi anh đón mình đi chơi.
- lên đi thôi em- anh nhẹ nhàng mở cửa xe cho cô lên trước.
- mình đi đâu vậy anh?- cô vui vẻ
- lát nữa em sẽ biết- anh mỉm cười tỏ vẻ bí ẩn

thực ra hôm nay anh đã chuẩn bị những điều bất ngờ dành cho cô nhưng trước hết anh phải giải quyết chuyện của hoàng bảo trước để đảm bảo cô sẽ không phải gặp chuyện tương tự như thế thêm một lần nào nữa.

- đây là đường về nhà mà anh- cô ngạc nhiên
- ừ. Trước khi đi chúng ta cần giải quyết một số chuyện- anh trả lời
- hoàng bảo thấy xe anh đang tiến lại gần thì mặt hớn hở lắm. anh bước xuống trước với gương mặt lạnh tanh khiến cô ta vụt tắt nụ cười
- anh hẹn em có việc gì vậy- cô ta cười gượng gạo để tránh sự sợ hãi đang rực cháy trong lòng
-- anh im lặng tiến tới cửa xe mở cửa cho cô ra
- Em xuống đi- anh nhẹ nhàng nói với người trong xe khiến cô ta tức điên
- Sao lại..- cô đang định hỏi anh sao lại đến đây thì nhìn thấy hoàng bảo. em chào chị ạ- cô cúi đầu chào mà mặt biến sắc- không phải sợ mà cô không biết phải nói chuyện với anh thế nào nữa. chẳng lẽ anh đã biết cô ta là người chủ mưu- cô suy nghĩ
- Sao cô vẫn chưa....- hoàng bảo hoảng hốt vì cứ nghĩ cô đã chết rồi chứ
- Sao cô ấy vẫn chưa chết chứ gì?- anh nói mà giọng đầy tức giận.
- Sao anh lại nói vậy?- cô ta tái nhợt nhưng vẫn cố gắng nói để tránh sự nghi ngờ của anh
- Thôi cái giọng ấy đi. Tôi đã biết tất cả những chuyện mà cô làm rồi. tôi đã cho cảnh cáo cô đừng làm phiền tiểu uyển vậy mà cô không chịu nên giờ cô tự gánh lấy hậu quả đi- anh tức giận
- Chẳng lẽ..- cô ta n hự hiểu ra vấn đề
- Đúng vậy. chuyện công ty cô là do tôi nhúng tay vào. Cũng may là chưa phải ông tôi hay ông cô ấy ra tay nếu không cô không còn chỗ mà ở qua ngày đâu- anh nói thẳng thừng
- Anh đã làm gì ạ?- cô hỏi mà đầy lo lắng cho số phận của hoàng bảo
- Chỉ là làm theo lời của ông, trừng phạt kẻ chủ mưu thôi- anh quay sang nhẹ nhàng với cô
- Chắc có hiểu lầm rồi anh ạ. Không phải chị ấy làm đâu- cô đang cố gắng che giấu cho cô ta lần này coi như chuộc lỗi cho việc mình đã phá hạnh phúc của hai người
- Em không phải tha thứ cho cô ta vì anh đã cho cô ta rất nhiều cơ hội rồi- anh nhìn vào mắt cô kiên quyết nhưng nói rất dịu dàng.
- Nhưng mà..- cô ngập ngừng.
- Không nhưng gì cả, anh chỉ làm theo lời hai ông thôi- có lẽ anh cũng đang muốn kết thúc mọi chuyện
- Anh bảo. em xin lỗi, em biết lỗi rồi. chỉ vì em quá mù quang yêu anh nên mới là tiểu uyển tổn thương. Hãy tha lỗi cho em lần này đi- cô ta khóc lóc bởi cô ta biết nếu anh cứ tiếp tục ra tay thì gia đình cô ta khó có chỗ mà dung thân thật
- Cô biết lỗi thật ư?- anh hỏi. nếu cô biết lỗi thật thì người cô nên xin sự tha thứ không phải là tôi đâu- anh nói với cô ta
- Tiểu uyển, tha lỗi cho chị đi, chị không nên lợi dụng lòng tốt của em để hại em, em hãy tha thứ cho chị đi.- cô ta quay sang quỳ dưới chân tiểu uyển khóc lóc
- Em không trách chị mà, là lỗi của em- cô nhẹ nhàng nhắc cô ta ngồi dậy. cô vẫn tự trách mình đã làm cô ta thành ra như vậy
- Anh bảo à, dừng lại được rồi mà, em không muốn làm ai tổn thương đâu- cô quay sang phía anh nhẹ nhàng
- Em đừng dễ dàng như vậy. vì cô ta mà tính mạng em đã gặp nguy hiểm đấy- anh hơi tức giận vì sự nhẹ lòng của cô nhưng chính vì điều ấy mà anh thấy yêu cô hơn
- Nhưng giờ em không sao rồi vậy nên dừng lại đi anh- cô bao dung
- Tùy em thôi- anh hơi hờ hững

- Cô nên cảm ơn tiểu uyển đã dễ dàng tha thứ chứ không thì cô không yên thân đâu- anh quay sang bên cô ta như cảnh cáo trước
- Cảm ơn em tiểu uyển, cảm ơn anh- cô ta mếu máo
- Cũng tại em nữa mà- cô cười dịu dàng vì cuối cùng cô ta cũng nhận ra lỗi của mình. có lẽ cô cũng nên cảm ơn cô ta bởi nhờ có cô ta mà cô mới nhận ra tình cảm mình dành cho anh lớn đến thế nào, những ngày qua cô đã rất hạnh phúc khi được anh chăm sóc.
- Cô ta thường thờ ơ ra vẻ nhưng trong lòng cô ta đang sôi sục ý chí nhất định phải trả thù tiểu uyển.
- anh có giận em không?- cô nhìn anh
- vì điều gì?- anh ngấn gợn
- vì đã không nghe lời anh- cô nói
- ngốc ạ. Chỉ cần em vui là được nhưng đừng bao giờ quá tin tưởng vào những người như cô ta- anh nhẹ nhàng dặn cô
- cảm ơn anh- cô mỉm cười
- nào chúng ta đi thôi- anh đứng dậy vui vẻ
- đi đâu vậy- cô hỏi
- đi thay đổi không khí- anh cười bí hiểm

25. Chương 24: Tiểu Uyển! Anh Yêu Em.

Tại công viên giải trí

- sao mình lại tới đây anh?-cô hỏi anh
- chẳng phải em bảo muốn đi khu giải trí sao?- anh nói
- em cứ nghĩ anh chê em trẻ con sẽ không đưa em đi chứ. không ngờ anh vẫn nhớ- cô cười hạnh phúc
- chỉ cần là việc em đã nói anh sẽ không quên đâu- anh cười vui vẻ. tuy anh có hơi già để đi công viên giải trí nhưng với cô anh sẽ không ngần ngại mà đi cùng cô
- hai người như hai vầng thái dương rực rỡ giữa công viên giải trí tấp nập người. cô cười rạng rỡ hòa mình vào những trò chơi trẻ con mà từ trước đến giờ cô chưa từng được chơi. Anh đi theo thấy cô vui như vậy cũng không thể nào không vui được. hai người đi tới đâu nơi ấy như rực sáng bởi nụ cười tinh khiết và vẻ đẹp thiên thần của hai người, bao ánh mắt của các cặp nam thanh nữ tú nhìn vào hai người mà ghen tị
- sau cùng khi cả công viên giải trí thấp điện sáng khắp nơi khiến nơi đây lung linh huyền ảo thì anh cũng bắt đầu kế hoạch của mình
- mình đi du quay đi- anh chỉ vào chiếc vòng quay to giữa công viên
- dạ được- cô vui vẻ
- hai người ngồi đối diện chung một buồng quay. Anh nhìn thẳng vào mắt cô.
- tiểu uyển. hôm nay em có vui không?- anh không vào chủ đề chính luôn
- vui lắm ạ- cô vui vẻ ngoan ngoãn
- sau này, anh sẽ thường xuyên đi chơi em đi chơi có được không?- anh ngỏ ý
- được chứ- cô vui vẻ. nhưng chỉ sợ anh có người yêu sẽ không quan tâm đến em nữa- cô buồn buồn

- sẽ không bao giờ có ngày ấy- anh phản ứng ngay tức khắc
- dạ???- cô ngơ ngác
- em sẽ là người duy nhất anh chăm sóc và bảo vệ cho đến cuối đời này- anh vẫn nhìn thẳng cô như để cô biết được tâm tình của mình.
- anh không phải thấy có lỗi trong việc em bị thương mà ở bên cạnh bù đắp cho em đâu, em rất ổn- cô không hề chút hi vọng nào về việc anh có tình cảm với mình bởi chỉ cần nghĩ đến việc anh thích mình thôi thì cô sẽ không thể rời xa anh được mất vậy nên cô luôn phủ nhận tình cảm anh dành dành bằng đủ loại tình cảm khác nhau.
- Vì em là vợ anh nên anh sẽ chăm sóc em cả đời này- anh chưa hẳn lấy hôn ước kia ra làm lí do.
- Anh cứ đi tìm hạnh phúc của mình của mình đi, không cần phải vì em mà chịu sự ràng buộc đó đâu- cô mỉm cười buồn như tỏ ra mình không sao nói với anh
- Hạnh phúc đã ở bên cạnh anh rồi sao anh còn phải đi tìm nữa chứ- anh nói
- Dạ???- cô lại ngơ ngác
- Em chính là hạnh phúc của anh đó cô ngốc ạ- anh cốc đầu cô nói nhưng giọng vẫn nghiêm túc
- Cô im lặng vì lo lắng không biết làm sao trong giờ phút này
- Tiểu uyển à! Anh yêu em. Thật lòng đấy- anh cầm tay cô đeo lên tay cô một chiếc lắc có gắn một chiếc chìa khóa. Em là người duy nhất nắm giữ chìa khóa mở cửa trái tim anh- anh mỉm cười nhìn cô trìu mến.
- Anh ...anh...emem- cô không nói được thành câu
- Chẳng lẽ em không thích anh ở bên cạnh em- anh nhìn cô
- Không phải- cô trả lời. nhưng điều này đột ngột quá em không kịp chuẩn bị tinh thần anh cho em thời gian suy nghĩ được không?
- Được chứ.em hãy nhớ rằng anh luôn đợi em bất cứ đâu, bất cứ lúc nào. Khi suy nghĩ về việc này anh mong em hãy ích kỉ nghĩ cả đời nữa được không?- anh nói thế vì anh biết cô sẽ lại vì người khác mà từ bỏ hạnh phúc của mình
- Dạ. -cô đang rất hỗn loạn
- Cho em hỏi anh một câu được không?- cô ngập ngừng
- Em cứ hỏi đi?- anh nhìn cô đầy tình cảm
- ở bên em anh sẽ không khó chịu chứ?- cô cũng nhìn anh mong anh trả lời thật lòng
- để khi nào em suy nghĩ kĩ về tình cảm của mình thì anh sẽ trả lời câu hỏi này của em- anh trả lời. làm sao có thể khó chịu khi ở bên niềm hạnh phúc của mình chứ cô ngốc- anh nghĩ. Dù hơi buồn vì tình cảm không được đáp trả luôn nhưng những câu hỏi ngốc nghếch của cô khiến anh không khỏi bật cười trong lòng.
- Khi bước xuống vòng quay này, anh và em coi như chưa nói gì với nhau để em thoải mái suy nghĩ- anh nói
- Đi thôi- anh kéo tay cô ra khỏi buồng quay rồi rất vui vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra đưa cô về nhưng để lại cho cô bao điều cần suy nghĩ.

26. Chương Cảm Ơn Bạn Đọc

Xin chào các bạn đọc truyện

Đây là lần đầu tiên mình viết truyện nên chắc chắn sẽ có rất nhiều thiếu sót. Mình rất mong các bạn đọc cứ thẳng thắn góp ý ỉnh để mình sửa chữa.

Như đã nói mình vốn rất kém mấy môn viết lách nhưng chẳng hiểu sao thỉnh thoảng mình nghĩ được mấy cái truyện linh tinh khiến mình nổi hứng muốn viết nó thành một câu chuyện để có thể cùng chia sẻ với các bạn. Nhưng do văn của mình khá kém nên cách viết còn không được tốt nên mình thật lòng muốn được các bạn góp ý để giúp mình hoàn thiện hơn.

Chân thành cảm ơn sự góp ý của các bạn. mình sẽ tiếp thu mọi ý kiến đóng góp để kết thúc câu chuyện của mình.

Cảm ơn các bạn đã đọc truyện

27. Chương 25: Dù Em Như Vậy Anh Cũng Yêu Em Ừ?

Tối hôm đó anh ở trong phòng sách làm việc để cô ở phòng ngủ một mình trầm trọc suy nghĩ về tình cảm của mình. cô không biết nên dành lấy anh cho riêng mình hay sẽ buông tay anh vì không muốn làm anh phải ở với một người lúc nào cũng mang lại rắc rối cho anh nữa. không có anh cô không biết mình còn có thể sống tốt không bởi những ngày qua cô đã quen thuộc với việc dựa dẫm vào anh, quen với việc nhìn thấy anh rồi. chỉ là đêm qua không ở cùng anh nhưng sao cô thấy đêm dài vậy cơ chứ, cô trầm trọc đợi trời nhanh sáng để được gặp anh nhưng đến sáng hôm sau anh cũng đi làm sớm để tránh mặt cô khiến cô cảm thấy buồn vô hạn, cô thật sự đã không thể sống thiếu anh được nữa rồi. cô quyết định trưa này sẽ đến gặp anh để dứt khoát tình cảm của mình.

Buổi trưa cô đến trụ sở của tập đoàn để gặp anh

- chị ơi cho em hỏi phòng của tổng giám đốc ở đâu ạ?- cô lễ phép hỏi cô lễ tân
 - cô có hẹn với giám đốc trước không?- cô ta nhìn cô trẻ con nên hất hàm hỏi
 - dạ không ạ- cô vẫn lễ phép
 - vậy thì không được đâu. Tổng giám đốc sao có thể tiếp một con nhỏ như cô
 - chị cứ báo là có tiểu uẩn cần gặp tổng giám đốc sẽ biết ngay ạ- cô vẫn kiên trì nhẹ nhàng nói với cô ta
 - tiểu uẩn hay đại uẩn thì giám đốc cũng không gặp đâu. Sao tổng giám đốc có thể gặp một con nhỏ như cô chứ- cô ta kênh kieu
 - chị cứ báo giùm em đi ạ- cô hơi nài nỉ
 - cô về đi đừng làm mất thời gian của tôi- cô ta nói rồi quay ra nói chuyện với người khác không thèm đoái hoài đến cô
- cô đang định quay về thì
- phu nhân, cô đến gặp tổng giám đốc ạ- thư kí của anh vui vẻ chào hỏi
 - vâng ạ -cô nhẹ đáp- nhưng chắc anh ấy bận nên em không gặp được- cô không nói chuyện xảy ra vừa nãy
 - tổng giám đốc hôm nay hơi mệt nên hủy hết lịch hẹn đang ở trên phòng mà. Chẳng lẽ- anh thư kí ngập ngừng
 - cô không báo cho tổng giám đốc- anh thư kí tiến về phía cô nhân viên vừa rồi lạnh lùng
 - tại tôi không biết cô ấy là phu nhân- cô ta tái mặt
 - cô chuẩn bị hành lí đi- anh thư kí định đuổi việc cô ta
 - là lỗi của em nên đừng làm vậy- cô không nhẫn tâm làm người khác đau lòng

- còn không mau cảm ơn phu nhân- anh thư kí nói với nhân viên kia
 - cảm ơn phu nhân, cảm ơn phu nhân- cô ta rối rít. Thật may phu nhân không tính toán với mình- cô ta thở phò vì không bị đuổi việc
 - để tôi đưa phu nhân lên gặp tổng giám đốc- anh thư kí lịch sự
 - dạ. phiền anh rồi- cô lễ phép
 - đây là phòng ngài ấy. hai người cứ thoải mái nói chuyện- thư kí nói xong quay lưng đi
 - cảm ơn ạ- cô cúi chào anh thư kí.
- Lấy hết bình tĩnh cô đẩy cánh cửa phòng anh bước vào.
- em đến đây làm gì- anh ngạc nhiên khi cô bước vào
 - xin lỗi vì đã làm phiền anh- cô nói- nhưng em có chuyện cần nói rõ với anh
 - em suy nghĩ kĩ chưa?- có lẽ anh biết cô định nói về chuyện gì
 - dạ. em đã suy nghĩ kĩ lắm rồi- cô nhẹ nhàng
 - vậy em nói đi- anh nói vậy nhưng rất hồi hộp về quyết định của cô
 - anh có biết em là một con bé luôn mang lại rắc rối cho người khác?- cô nhìn vào mắt anh hỏi
 - anh biết, nhưng đó là vì em quá tốt bụng thôi nên luôn nhận những lỗi lầm về mình- anh nhìn cô dịu dàng
 - anh có biết em rất hay khóc ?
 - anh biết, nhưng đó là vì em luôn bị người khác lợi dụng rồi làm em tổn thương
 - anh có biết em rất hay làm người bên cạnh mất ngủ?
 - anh biết nhưng em mới là người chịu đựng những nỗi đau ấy
 - anh có biết em là người rất vô vị?
 - anh biết nhưng đó là vì em luôn là người lắng nghe và thấu hiểu mọi người nhất, là nơi bình yên nhất trong cuộc đời này- anh đáp
 - anh có biết em nhiều lúc cũng rất ích kỉ?
 - anh biết nhưng so với sự bao dung và sự ích kỉ của người khác thì sự ích kỉ của em chưa bao giờ tồn tại
 - em có nhiều điểm xấu như vậy nhưng anh vẫn yêu em?- cô nhìn anh thật lâu
 - đúng vậy. anh yêu em chính vì những điều đó. Những gì em bị tổn thương khiến anh muốn che chở em, những lúc em gặp rắc rối anh muốn bảo vệ em. Những đêm em khóc anh muốn vỗ về em. Những lúc em không ngủ được anh muốn ôm em vào lòng. Những lúc em vẫn lo cho người khác anh mong mình sẽ ở cạnh lo cho em. ... chính vì em là em nên anh yêu em- anh nói một tràng khiến cô không khỏi xúc động

28. Chương 26: Anh À! Em Ích Kỉ Yêu Anh Có Được Không?

Được anh thổ lộ cô cũng quyết định nói thật với lòng mình cho anh biết. cô bắt đầu

- anh có biết mỗi khi em khóc em luôn muốn dựa vào vai anh- nước mắt cô rơi dài và cô bắt đầu nói về nỗi lòng của mình. anh có biết những lúc em gặp ác mộng em muốn được trong vòng tay của anh? Anh có biết những khi để anh đi cùng người khác em đã đau lòng thế nào? Anh có biết lúc anh nói yêu em em đã vui thế nào không? Anh có biết lúc đó em đã muốn chạy đến ôm ngay lấy anh không?.... nhưng em không làm được bởi nếu em chạy đến bên anh em sợ mình sẽ mất đi cảm giác hạnh phúc khi anh nói lời yêu, nếu em

nhận lời yêu anh em sẽ làm tổn thương tình yêu của người khác. Em không thể ích kỉ như vậy được- nước mắt cô chảy dài.

- Vậy sao em lại nói những điều đó cho anh nghe?- anh lặng nhìn cô hỏi khi thấy cô nói nhiều như thế- tất cả nỗi lòng của cô

- Bởi em cứ nghĩ mình có thể rời khỏi anh nhưng hình như em sai rồi. không gặp anh, con tim em trở nên lạc lõng, em đã quen với sự có mặt của anh trong cuộc sống của em, nếu em đánh mất anh có lẽ em không thể làm được điều gì mất- cô xúc động.

- Em có thể ích kỉ ở bên anh, yêu anh có được không?- cô nhìn vào mắt anh ngập ngừng.

- Em ngốc ạ! Anh cho phép em ích kỉ yêu anh đấy, và em cũng chỉ được ích kỉ yêu anh thôi vì anh đã quá yêu em rồi- anh mỉm cười kéo cô vào lòng ôm trọn lấy thân hình nhỏ bé của cô

- Vâng- cô nhẹ nhàng ngã đầu vào lồng ngực ấm áp của anh

Anh ôm lấy cô, nhẹ nhàng đưa cô ra khỏi mình, đôi môi anh cúi gần xuống đôi môi cô chuẩn bị trao một nụ hôn thì

- tổng giám đốc, tôi biết cậu đang không muốn làm việc nhưng hợp đồng này hôm nay nhất định phải được cậu xem qua- anh thư kí mở cửa phòng vừa sắp xếp tập tài liệu trên tay vừa nói mà không để ý thấy hai người lúc này đang luống cuống ngại ngùng vì nụ hôn hụt thì anh thư kí đi vào.

- Tổng giám đốc và phu nhân sao vậy- anh thư kí vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy bộ dạng của hai người thì cũng đoán được chuyện gì đang xảy ra nên được dịp trêu chọc ông tổng giám đốc khó tính một chút.

- Tự dưng phá hỏng việc tốt của ta, liệu hôn- anh thầm trách anh thư kí. Có việc gì sao anh không gõ cửa trước khi vào?- anh cất giọng hỏi thư kí để lắng vấn đề.

- Mọi lần tổng tài ở một mình tôi có gõ cửa đâu sao hôm nay phu nhân đến anh lại bắt gõ cửa. hay là...- anh thư kí trêu chọc

- Không có gì cả- hai người giãi bày lên đồng thanh

- Sao lại giống nhau vậy chứ- anh thư kí vẫn đùa

- Vì em có việc ở nhà nên em xin phép ra về trước- cô chào anh thư kí để tránh những câu đùa của anh. Gặp anh ở nhà sau- cô quay sang anh nhẹ nhàng nhưng cũng khiến mặt cô đỏ ửng

- Em về trước đi, lát gặp em ở nhà- anh nhẹ nhàng tiễn cô ra cửa.

- Cậu muốn chết đúng không? Dám phá hỏng việc tốt của tôi, lại còn dám trêu cả phu nhân tôi nữa chứ đúng là không muốn sống hả?- anh nói với giọng lạnh lùng

- Tôi đâu dám. Anh mà làm vậy phu nhân sẽ buồn đấy- anh thư kí vẫn không sợ vì khá thân quen với anh rồi.

- Sao lại nói vậy- anh tò mò vì anh thư kí đâu biết vợ anh là người như thế nào sao lại biết cô ấy sẽ xử lí như vậy chứ

- Chả là vừa nãy....- anh thư kí kể lại câu chuyện lúc ở quầy lễ tân cho anh nghe. thật tốt khi có cô ấy là vợ anh- anh thư kí chốt lại

- Đúng vậy, thật tốt khi tiểu uyển là vợ mình chứ không phải ai khác- anh thầm nghĩ.

- Chúng ta còn những việc gì mau giải quyết nhanh thôi- anh thoát khỏi thế trầm ngâm hăng hái lấy tinh thần làm việc.

- Làm xong sớm về sớm để còn gặp vợ yêu chứ- anh thư kí trêu anh

- Nhanh lên đi- anh giục

- Vâng vâng- anh thư kí khề khà

Hôm đó cả cô và anh đều vui vẻ vì tình cảm của cô đã rõ ràng còn anh thì đã được đáp trả nhưng có một điều là họ là vợ chồng của nhau, yêu nhau nhưng chưa bao giờ....

29. Chương 27: Nụ Hôn Tình Yêu

Tối hôm đó trong bữa ăn, anh cứ vui vẻ gấp đồ ăn cho cô, dẫu biết anh không phải là người lạnh lùng nhưng nhìn thấy hình ảnh cười tươi như hoa lúc đây hoàng phương, ông nội và đám người làm không khỏi bất ngờ, miệng họ cứ há to, tròn mắt nhìn anh mà không gấp thức ăn gì cả.

- sao mọi người không ăn đi?- anh ngạc nhiên hỏi mọi người rồi nhanh tay gấp một miếng nắm hương bỏ vào bát tiểu uyển “ em thích món này nhất đúng không?”- anh cười tươi như thiên thần

- dạ.- cô nhìn vào bát đầy thức ăn của mình thì bất chợt thấy xấu hổ bởi cả bữa anh không ăn gì chỉ ngồi gấp cho cô rồi cười, còn cả nhà nhìn anh và cô khiến không khí ra sao ấy

- con có sao không vậy bảo?- ông anh hỏi với giọng lo lắng vì chẳng bao giờ thấy anh cười nhiều như thế

- anh bị ám đầu à?- hoàng phương vừa nói vừa đặt tay lên trán anh vờ xem xét

- con bé này hay nhỉ không thấy anh rất bình thường sao?- anh hất tay hoàng phương ra rồi tiếp tục công cuộc nhìn tiểu uyển cười

- ông ơi con nghĩ cần phải gọi bác sĩ đến ngay kéo để thêm chút nữa con cho rằng anh ấy phải vào trại đấy ạ- hoàng phương nhìn anh trêu

- phải đấy- ông anh hòa theo

- có mà cho cô vào đấy chứ tôi còn phải bảo vệ vợ tôi kìa- anh nói khiến tiểu uyển đỏ mặt.

- chị dâu cho anh ý ăn độc được gì mà hiệu nghiệm dữ vậy- hoàng phương nhìn cô cười trêu

- dạ ...dạ...dạ- cô lung túng khi mọi người trêu mình đặc biệt là ông và hoàng phương lại đang nhìn cô bằng ánh mắt rất chi là nguy hiểm.

- đừng có mà nhìn vợ con như vậy, để cô ấy ăn cơm đi, mọi người cũng mau ăn đi- anh giục để mọi người ngừng cuộc nói chuyện này.

Cuối cùng thì bữa cơm tối cũng kết thúc, hai người xin phép lên phòng trước khiêng ông anh và hoàng phương nhìn nhau với ánh mắt rất chi là gian.

Hai người lên phòng, anh đi tắm trước, cô cũng đi tắm sau đó. khoảng 30 phút sau cô xuất hiện với chiếc váy xanh da trời kìn đáo, dịu dàng và thanh khiết như chính vẻ đẹp của cô vậy. anh để ý dù có ở đâu thì cô cũng luôn ăn vận những bộ đồ kìn đáo với màu sắc thanh khiết trang nhã, điều này khiến anh thêm yêu vẻ dịu dàng của cô. Trong bộ đồ thanh khiết ấy, làn da của cô được tôn lên, mái tóc dài đen nhánh vừa gọi xong khiến người ta có cảm giác thật thuần khiết.

- lại đây anh sấy tóc cho- anh nhẹ nhàng khi thấy cô đang cầm máy sấy.

- để em tự làm cũng được, anh làm việc của mình trước đi- cô ngại ngùng vì cô chưa từng để ai giúp mình việc đó huống chi người đó lại là anh

- anh xong việc rồi- vừa nói anh vừa kéo cô ngồi xuống ghế, cầm lấy máy sấy sấy tóc cho cô

- tóc em thật đẹp và thơm- anh khen, từ lâu anh đã rất thích được vuốt mái tóc đen dài của cô.

- Dạ- trong hoàn cảnh này cô không nói được gì hơn

Ngồi để anh sấy tóc mà tim cô đập thình thịch, không hiểu tại sao lại như vậy nhưng cô lại mong giây phút này có thể dừng lại để cô tận hưởng niềm hạnh phúc này một chút nữa. chẳng mấy chốc tóc của cô đã khô

- xông rồi- anh hân hoan đứng dậy cắt máy sấy

- cảm ơn anh- cô nhìn anh cảm ơn

- em đẹp lắm- anh nhìn cô đắm đuối

- dạ???- cô không biết chuyện gì chuẩn bị diễn ra khi thấy anh đang nhìn mình và bước tới phía mình nhẹ nhàng đặt tay lên người cô, anh nhẹ nhàng đặt môi của mình lên môi cô khiến cô sợ người không có phản ứng. dù có yêu anh nhưng quả thực đây là lần đầu tiên có người hôn cô cô không biết phải phản ứng thế nào nữa.

- em chưa từng hôn ai bao giờ?- anh hỏi cô, mà cô chẳng đã nói nói chuyện với người khác còn không có thì lấy gì mà hôn

- dạ- cô ngại ngùng lắc đầu

- xin lỗi em đã cướp mất nụ hôn đầu của em- anh nói thế nhưng trong lòng vui vui

- không đâu vì dù sao đó cũng là của anh- cô nhìn thẳng vào mắt anh kiễ chân đặt lại môi mình lên môi anh lần này là cô chủ động

anh ngạc nhiên bởi sự chủ động của cô nhưng nhanh chóng bắt nhịp, giữ cô lại trao cho cô nụ hôn đầy tình cảm của mình. đây mới chính thức là nụ hôn đầu tiên của hai người.- anh thì thầm. kết thúc nụ hôn đầu, anh bế cô lên giường, hai người cùng ôm nhau ngủ thật say đến tận sáng hôm sau.

30. Chương 28: Hạnh Phúc

Sau những ngày dài trị thương cô cũng bắt đầu quay trở lại trường học. Vì tình cảm của hai người bây giờ đã phát triển nên cô cũng không còn nhiều điều cần hải giấu trong lòng một mình nữa. sau vụ việc cô bị bắt nạt ở trường anh quyết định sẽ công khai thân phận đồng thời sai người bảo vệ cô dù cô có ở đâu đi chăng nữa. sáng hôm sau anh đích thân đưa cô tới trường. bước ra khỏi chiếc xe hơi sang trọng bậc nhất thế giới cộng thêm vẻ đẹp thiên phú của mình anh khiến cho bao nữ sinh trung học ngất ngây

- ôi thiếu gia tập đoàn trần hoàng thật đẹp trai- ns1

- hơn hẳn mấy hotboy trường mình- ns2

- đẹp trai thế- ns3

- anh trai của hoàng phương đúng là danh bất hư truyền – ns4

lũ con gái cứ hết lời ca tụng và say đắm trong vẻ đẹp của anh còn anh thì mặc kệ nhưng lời nói đó chỉ để đợi cô em gái mình tới để giao tiểu uyển cho cô ấy chăm sóc thôi

- sao em đến muộn vậy?- anh giận hoàng phương để mình đợi hơi lâu

- tại em phải đợi chồng em chứ bộ- hoàng phương ôm tay thế anh nhìn anh nũng nịu

- chịu anh chị, nhớ coi sóc tiểu uyển giùm tôi- anh căn dặn

- em biết rồi- hai người đồng thanh. Giờ anh chỉ lo cho vợ thôi có lo cho em đâu- hoàng phương vờ trách

- không phải chồng cô ở bên cạnh cô rồi sao mà cô thì làm gì có ai dám bắt nạt- anh phản bác

- hừ, anh quá đáng- hoàng phương ôm lấy thế anh không thềm nói nữa.

thấy anh, hoàng phương , thế anh nói chuyện khiến bọn chúng nhao nhao vì không nghe được gì do có quá nhiều vệ sĩ ngăn vùng ở đây. lần đầu tại ngôi trường này, 3 con người chủ của trường cũng là một trong những người quyền lực nhất thế giới đứng nói chuyện với nhau không tò mò sao được.

- chị họ đâu- thế anh hỏi khi không thấy tiểu uyển
- đợi hai người đến tôi mới yên tâm cho cô ấy ra- anh trả lời rồi bước tới cửa xe mở cửa cho cô đi ra
- sao cô ta lại ở đó- ns1
- sao cô ta lại được trần hoàng thiếu gia đưa đi học- ns2
- đến hoàng phương còn không được vậy, rút cuộc cô ta là ai- ns3

cả trường nhao nhao vì sự xuất hiện của cô ở đó. Họ không thể hiểu một người như cô sao lại được một trong những người quyền lực nổi tiếng nghiêm túc lại đưa đi học, mở cửa xe mời cô xuống như vậy cơ chứ

- bọn chúng đâu?- anh như nhớ ra điều gì
- anh hỏi ai vậy ạ?- cô tò mò
- không có gì đâu- anh nhìn cô trấn an
- anh đừng lo bọn em đã giải quyết rồi- thế anh lạnh lùng
- được. anh tin em, nhớ chăm sóc tiểu uyển đó- anh dặn lần nữa
- biết rồi, anh mau đi đi- hoàng phương đuổi
- anh đi nhé, chiều anh đến đón em- anh nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn khiến bao người tan nát
- em tự đi được mà dù gì bác tài xế cũng...- cô ngượng ngùng từ chối.
- cứ thế đi- anh dứt khoát rồi quay đi

anh vội bước ra đi. trước những hành động của mấy người bọn cô khiến cả trường hôm đó nhốn nháo xôn xao. Đám bạn trong trường không còn dám ngo ngoe làm phiền gì tới cô nữa, nhiều người đến muốn kết bạn với cô hơn. Dẫu không phải là người hướng ngoại nhưng khi được sự quan tâm của mọi người cô cũng mở lòng mình hơn rất nhiều. từ ngày đó cuộc sống của cô thực sự như bước sang một trang mới, tình cảm của anh và cô được bày tỏ, hàng ngày hai người luôn quan tâm chăm sóc lẫn nhau, ở trường cô cũng giao tiếp thêm với một vài bạn mới, những cuộc đấu khẩu của hoàng phương và thế anh cũng khiến cô cảm thấy tâm hồn mình trẻ con và đáng yêu hơn thì phải. có lẽ vì cô đang yêu nên cuộc sống quanh cô giờ chỉ toàn màu sắc tươi vui và hạnh phúc.

31. Chương 29: Cơ Sóng Cuối Cùng

Tình cảm của anh và cô giờ đang khá tốt nên không cần phải tránh mặt ông và người nhà nên hai người quyết định ở lại biệt thự của ông anh cho ông anh đỡ buồn.

Tại một nơi nào đó trong thành phố

- anh muốn làm gì cũng được nhưng đừng khiến anh bị thương- hoàng bảo nói với một người đàn ông
- hấn đối xử với cô như vậy mà cô vẫn muốn hấn sống ư?- người đàn ông kia tiếp cô ta
- mặc kệ tôi. Anh ấy là của tôi nên muốn làm gì là quyền của tôi- cô ta cáu lên
- đúng là phụ nữ luôn cố gắng giành giật mọi thứ- người đàn ông giễu cợt
- cũng chỉ giống như anh thù dai thôi- cô ta cũng mỉa mai
- cũng chỉ tại gia đình hấn ta mà nhà tôi mới tan cửa nát nhà, tôi nhất định cho gia đình hấn ném mùi đau khổ khi mất người thân yêu nhất – hấn ta nói bằng giọng đầy căm giận.
- chỉ cần xử lý cô ta là được rồi, cả nhà hấn và tập đoàn phương thị sẽ không thể nào có tâm trạng vui vẻ nữa- cô ta cười nham hiểm

- không hổ danh là người phụ nữ nham hiểm- hẳn ta cười tán thành với ý kiến của cô ta.

Hắn là phương mãnh- một công ty trực thuộc tập đoàn của anh, do tài chính có nhiều khoản không rõ ràng nên bị cha mẹ anh điều tra. Sau khi phát hiện gia đình hắn tham ô đã đưa gia đình hắn ra tòa, bố mẹ hắn quá sốc vì mất hết tất cả nên tự tử chỉ để lại một mình hắn nuôi trong mình ý chí phục thù này. Sau một lần tình cờ gặp hoàng bảo hắn đã lợi dụng cô ta bắt tay lên kế hoạch trả thù. Họ điều tra ra thân phận thật sự của tiểu uyển và biết vị thế của tiểu uyển trong lòng anh cũng như trong gia tộc trần hoàng và phương thị nên quyết định dùng cô làm con tin để phục vụ ục đích của mình. Có lẽ cô và anh lại sắp phải trải qua những thử thách mới rồi.

Sau khi quan sát kỹ họ nhận thấy tiểu uyển hiện giờ được bảo vệ rất nghiêm ngặt, ngoài việc thỉnh thoảng anh đưa đón thì xung quanh cô luôn có khoảng hai chục vệ sĩ cải trang, trà trộn theo để bảo vệ cô. Muốn bắt được cô thì đành cho người đánh chặn giữa đường thôi.

Hôm nay anh không đến đón cô, thấy cơ hội đã đến bọn chúng cử khoảng 50 người chặn xe cô trên đường về. vệ sĩ của cô đứng là tinh nhuệ nhưng so với lũ sát thủ bài bản được huấn luyện thì vẫn phải chịu thua một bậc. trong tình hình hỗn loạn, hoàng bảo nhanh tay lấy khăn thuốc mê chụp lấy cô khiến cô bất tỉnh rồi nhanh chóng kéo cô vào xe di chuyển đến nơi khác. Vậy là lại một lần nữa cô bị bắt cóc.

Tại biệt thự

- các người làm gì mà để thiếu phu nhân bị bắt đi vậy- anh nổi nóng quát lũ vệ sĩ. Tại anh quá lo lắng cho tiểu uyển thôi, lần trước cô không bị gì nghiêm trọng lắm nhưng biết đâu lần này không may mắn như vậy thì sao cơ chứ. cô mà có sao thì anh thật sự không biết phải làm gì nữa

- chúng tôi xin lỗi chủ tịch, thiếu gia- lũ vệ sĩ cúi đầu thành kính

- anh hai đừng giận nữa họ cũng cố gắng hết sức rồi. điều quan trọng là phải tìm ra vị trí của chị dâu

- các người đi chữa thương đi- anh bình tĩnh nhìn thấy họ cũng bị thương khá nặng nên không trách họ nữa

- vẫn chưa có tin gì sao?- hai ông chủ tịch im lặng nhưng lòng như lửa đốt

- bọn con đã sai người đi tìm nhưng vẫn không có tin tức gì. Nếu bọn chúng cần tiền sẽ liên lạc với chúng ta ngay và không dám làm gì tiểu uyển đâu. Chỉ e...- anh không dám nói tiếp

cả nhà chìm trong im lặng vì lo lắng cho tiểu uyển. trong lòng anh thật không thể chịu được sự lo lắng này. Cô chưa lành vết thương được bao lâu vậy mà cô lại bị người ta làm tổn thương không biết cô có chịu nổi không nữa. giờ anh chỉ mong cô bình yên là được

32. Chương 30: Bắt Đầu

Khi thức dậy cô thấy mình lại bị trói trên chiếc ghế, cảnh tượng hết lần trước. lần này cô bình tĩnh xem ai là người bắt mình. nhìn xung quanh cô thấy hoàng bảo. cô bình tĩnh cất tiếng

- sao lại là chị nữa vậy?- nó không hiểu tại sao cô ta lại bắt mình

- là do em đã tạo cho chị cơ hội đấy- cô ta nói với giọng đều giả. Nhưng yên tâm lần này chỉ không phải là chủ mưu nên em cũng không phải là mục tiêu chính đâu- cô ta tiết lộ

- chị nói thế là sao?- cô không hiểu những gì cô ta nói lắm.

- chủ mưu là hắn đó, cô chỉ là con mồi để hắn dụ mục tiêu của mình đến đây thôi- cô ta vừa nói vừa chỉ ra chỗ phương mãnh

nhìn thấy ánh mắt của phương mãnh cô thấy hơi lo, không phải cô sợ hắn làm gì cô mà cô sợ mục tiêu của hắn là anh mà nhìn hắn đầy thù hận thế kia thì hắn nhất định sẽ làm hại anh mất.

- anh ta là kẻ thù của anh bảo? – cô muốn khẳng định

- khá thông minh đó – hấn ta cất tiếng. thật tiếc khi người xinh đẹp như cô em lại làm vợ của thằng khốn đó- hấn bóp miệng cô tỏ ra cay cú. Có trách thì trách số cô đi- hấn tức giận

- chị có biết anh ta sẽ làm hại anh bảo không?- cô ta hỏi hoàng bảo

- chị yêu anh ấy cơ mà chẳng nhẽ...- cô muốn hoàng bảo đừng để anh bị hại trong việc này nữa

- thì đã sao? Tôi yêu anh ấy nhưng anh ấy chỉ yêu cô- một con bé gốc ghêch, nếu anh ấy không thể là của tôi thì tôi cũng không muốn anh ấy là của riêng ai hết – cô ta như điên lên, tư tưởng không ăn được thì đạp đổ.

- Chị yêu anh ấy mà lại muốn đẩy anh ấy vào nguy hiểm ư?- cô không hiểu nổi định nghĩa tình yêu của cô ta

- Im đi tôi không muốn nghe cô dạy đời- cô ta tát tiểu uyển một cái rồi bước ra.

Phương mãnh rút điện thoại ra gọi cho anh.

- lâu quá rồi không gặp bảo thiếu gia- giọng hấn đặc thắng

- phương mãnh?- anh còn nhớ mang máng cái giọng ấy

- thật không ngờ người như mày vẫn còn nhớ được giọng của tao?- hấn đổi sang cái giọng tức giận

- anh gọi cho tôi có việc gì tôi không rảnh đâu- anh không muốn tốn thời gian với hấn vì đang lo lắng cho tiểu uyển

- chẳng lẽ mày không lo cho cô vợ xinh đẹp bé bỏng của mình sao? Hấn nói qua điện thoại

- mày đã làm gì cô ấy?- anh giật mình phản ứng trước câu nói của hấn, tiểu uyển đang trong tay hấn thì quả là nguy hiểm vô cùng.

- Tao không làm gì cô vợ đáng yêu của mày đâu, chỉ cần mày đến đây thay cho cô ta thì tao sẽ thả cô ta ra- hấn ra điều kiện

- Đừng đến- cô hét cổ găng kêu anh đừng đến

- Im đi con nhỏ đáng ghét- hấn tát cô một cái thật đau cũng là để cho anh nghe thấy luôn

- Địa điểm ở đâu tôi sẽ đến ngay nên để yên cho cô ấy đi- anh không thể để cô bị hấn ta hành hạ được.

- Địa điểm là..... mày cũng biết là nên đi thế này rồi đúng không?- hấn nói bằng giọng đe dọa

- Yên tâm tôi sẽ đi một mình- anh lạnh lùng mà đầy lo lắng. cô thì chỉ biết khóc thôi vì bị bọn chúng bịt miệng không nói được nữa.

Kết thúc cuộc điện thoại hấn đến chỗ hoàng bảo cười lớn

- không ngờ con nhỏ đó lại quan trọng với hấn ta thế? Cô giúp tôi nhiều đấy- hấn vui sướng

- -..... Hoàng bảo im lặng nghĩ về những gì cô nói vừa nãy. Chẳng lẽ mình nhấn tâm đẩy anh ấy vào nguy hiểm thật sao- cô ta nghĩ

- Này, tôi sẽ giao con nhỏ đó cho cô như đã hứa- hấn thấy cô hơi khác lạ.

- Được. cứ thế đi- cô ta không vui như vừa rồi. nhớ đừng làm gì anh bảo đấy- cô ta lo lắng

- Biết thế- hấn nói nhưng trong lòng thề phải giết anh.lòng hấn cười thâm vì sao cô ta lại gốc ghêch tin lời anh ta sẽ không giết kẻ thù của mình được cơ chứ. con gái thật ngớ ngẩn- hấn nghĩ

Sau khi nhận được điện thoại anh và mọi người lên kế hoạch rồi anh đi trước đến địa điểm hẹn gặp.

33. Chương 31: Kết Thúc Bất Ngờ

Anh đến nơi một mình bước vào trong nhà kho nơi giam giữ cô.

- anh vẫn kiêu ngạo như ngày nào nhỉ- hấn ta cười đều
- tôi đến rồi nên thả vợ tôi ra- anh lạnh lùng
- tôi thì không có hứng thú với cô vợ bé bỏng của anh nhưng người khác thì có nên hãy hỏi ý kiến cô ta đi- hấn ta âm chỉ hoàng bảo.
- lại gặp anh rồi- hoàng bảo bước ra từ một góc tối
- lại là cô? Chẳng lẽ cô ấy chưa đủ tốt khi tha thứ cho cô sao?- anh lạnh lùng. Biết thế...- anh nói
- anh im đi. Hai người mới là người có lỗi, chính hai người khiến tôi trở nên thế này, chính hai người... cô ta điên dại vừa khóc vừa nói bước tới chỗ tiểu uyển
- cô định làm gì cô ấy- anh vội vàng định tiến vào chỗ tiểu uyển nhưng bất chợt bị hai người thuộc hạ của hấn giữ lại.
- vội gì chứ, chúng ta hãy từ từ giải quyết chuyện của mình đã- hấn vừa nói vừa ra hiệu cho bọn thuộc hạ của chúng xông vào.

Lần này toàn các sát thủ chuyên nghiệp mà lại đông hơn lần trước nhiều quá nên anh không thể cầm cự khá lâu. Thấy anh bị đánh như vậy cô quần quai muốn đến cứu anh nhưng không thể, hoàng bảo đứng bên cạnh giữ cô nhưng vẫn chưa dám bị sốc không để ý anh bị đánh nên không làm gì cả.

Anh đuối sức gục xuống, toàn thân anh đầm máu.

- sao mày lại trở nên yếu ớt như vậy nhỉ- hấn giẫm chân lên bụng anh đạp nghiêng
- thả cô ấy ra- anh vẫn lo lắng cho tiểu uyển
- để cho tao ày cơ hội nói chuyện với vợ thân yêu trước khi lên thiên đường nhé- hấn cười bệnh hoạn đến chỗ tiểu uyển cưỡi trời cho cô.
- Sao anh thả cô ta- lúc này hoàng bảo mới tỉnh, nhìn về phía anh thấy anh như vậy thì cô như điên lên, túm lấy cổ hấn kêu gào sao dám làm anh ra nông nổi ấy.
- Cô cứ từ từ mà xem tôi tiến hấn lên thiên đường- hấn ta đẩy cô ta ngã xuống đất rồi cười vang.

Hoàng bảo thấy lúc này mình quả là người đáng ghét, chính cô ta đã đẩy anh vào nguy hiểm này giờ thì cô ta có hối hận cũng không kịp.

Trong lúc hoàng bảo và hấn ta giằng co cô chạy tới bên anh ôm chặt lấy anh khóc.

- đừng ...khóc...- anh nói khó khăn.. xấu ... lắm- anh gượng cười
- em không khóc nữa- cô vội lau nước mắt
- em nhất định phải... bình an- anh nói
- chúng ta nhất định sẽ không sao đâu- cô trấn an anh
- đến lúc chết mà vẫn còn diễn cảnh tình cảm thế này thật ngưỡng mộ, tôi không nỡ chia lìa đôi uyên ương này đâu hay ta sẽ tiến cả hai người cùng đi nhé- hấn ta tỏ vẻ thương tiếc đều
- cứ việc, tôi cảm ơn anh trước- cô lớn tiếng, chưa bao giờ cô giám nói với người khác với cái giọng như vậy, có lẽ đứng trước sự chia cách với anh cô có nhiều can đảm hơn để dứt khoát.
- Mau.. thả..cô ấy.. ra- anh vẫn ra lệnh cho hấn
- Anh không có quyền đó đâu- hấn cười rút súng ra chĩa về phía anh. Hãy để ta tác thành cho hai người – hấn nổ súng.

Máu chảy ra lai láng nhưng không phải của anh, cũng không phải của cô mà là của hoàng bảo. cô ta ân hận những gì đã gây ra cho anh với cô nên đỡ phát súng ấy coi như chuộc lỗi.

- em... xin ...lỗi... hãy tha thứ ... cho ...em- cô ta nói yếu ớt. tiểu uyển cũng đỡ cho anh nhưng phát súng ấy lại trúng vào hoàng bảo.

- chị không sao chứ- tiểu uyển hoảng hốt- tất cả mọi chuyện có lẽ chỉ vì cô mà ra nhưng người duy nhất bình an cho đến lúc này lại là cô, cô thật không nên có mặt trên đời mà- cô tự nguyện rửa mình

- xin.. lỗi... hãy ...chăm ..sóc ...anh... bảo—cô ta cố cầm tay cô đặt lên tay anh tỏ ý tác thành

- em xin lỗi- cô nức nở, lỗi của cô thật ư?

- Hãy tha... thứ...- cô ta nói không được nữa nhưng cũng đủ để cho anh và cô hiểu

- Vâng/ ừ - anh với nó gật đầu.hoàng bảo mỉm cười hạnh phúc ra đi trên tay nó

- Thật là loại ngu ngốc, vì tình mà bỏ mạng- hấn ta thấy cảnh vừa rồi thì không thấy gì là lạ cả.

- Kế tiếp người nghĩ sẽ có ai đỡ thay người nữa- hấn tiếp tục chĩa súng về phía anh

- Để yên cho cô ấy- anh đẩy tiểu uyển ra xa một chút gằm đứng phốc dậy bằng chút sức lực cuối cùng.

- Đoàn- hấn thấy anh đứng dậy thì lập tức nổ súng

Nhưng người lần này bị trúng đạn lại là tiểu uyển. cô lại một lần nữa đỡ đạn cho anh.

- Chẳng phải anh đã bảo em không được làm như thế ần nữa ư?- anh đau lòng khi cô lại vì anh đỡ đạn lần nữa.

- Đó.. là điều... duy ... nhất... em có .. thể .. làm ...cho anh- cô cười nhẹ.

- Nhưng anh không muốn- anh khóc

- Đừng khóc- cô cố giơ tay lên lau nước mắt cho anh nhưng không được, cô ngất lịm đi khiến anh gào lên “ TIỂU UYỂN” như trấn động cả một vùng.

- Vậy là hai người đó đã đi trước rồi, để tôi tiễn anh nhé- hấn cười chĩa súng về phía anh. Anh nhắm mắtT cam chịu

- Đoàn. Tiếng súng nữa lại nổ ra nhưng người bị bắn không phải anh. Mở mắt ra anh thấy hấn đang ngã xuống vì bị một viên đạn bắn trúng tim. Thì ra thể anh đến kịp lúc đã ngắm thẳng bắn vào tim hấn

- Anh chị không sao chứ- thể anh và hoàng phương đến bên anh

- Anh không sao nhưng...- anh nhìn xuống tiểu uyển đang trong tay mình

- Mau đến bệnh viện thôi- hai đứa giục rồi vội lái xe đưa anh và nó đến bệnh viện.

Thể là hai người đến bệnh viện cùng anh và cô để lại đám người kia cho cảnh sát. Tất nhiên làm sao có tên nào sót được cơ chứ.

34. Chương 32: Kỳ Tích

Anh cũng bị thương nhưng không quá nặng nhưng cô thì khác. Lần này lại trúng đạn, tỉ lệ tử rất cao. Anh vội xử lý các vết thương cũng vội vàng đến phòng cấp cứu đợi tin tức.

Ông bác sĩ vừa đi ra khỏi phòng phẫu thuật, cả nhà anh túm tụm lại hỏi tình hình của cô. Ông bác sĩ già lắc đầu thất vọng giống hệt trong các bộ phim truyền hình khiến ông cô tí thì ngã ra đất nếu không có thể anh đỡ.

- chúng tôi đã rất cố gắng nhưng trong vòng ngày mai mà cô ấy không tỉnh thì mong người nhà hãy..- ông bác sĩ nói đến đây rồi bước đi vì sợ không yên thân với mấy người này mất.

- tiểu uyển của ta- ông cô chỉ kịp nói thế rồi ngắt lịm đi khiến ông anh phải cùng ông vào một phòng điều dưỡng ở bệnh viện

chỉ còn anh, thế anh, hoàng phương. Ba người đứng bên giường nhìn nó bị những dây dợ vào người mà lòng đau không tả xiết. anh đuổi hai đứa nó về để mình nh ở lại với cô. Cả đêm anh cầm tay cô, kể cho cô nghe những kỉ niệm mong cô có thể tỉnh lại trở về bên anh nhưng vô hiệu.

sáng hôm sau khi bác sĩ đến khám, ông bác sĩ lắc đầu khiến anh bị kích động lao vào ông ta định đánh cũng may có thế anh và hoàng phương ở đó cản lại. nỗi đau sẽ mất cô thật không thể nào anh chịu được.

Trưa hôm đó, một nhóm bác sĩ và y tá đến xem tình hình của cô rồi yêu cầu anh rút ông thở của cô để cô yên giấc ngàn thu anh đã cho họ một trận vì dám có ý định cướp tiểu uyển của anh. Từ giờ đến tối biết đau vẫn còn cơ hội- anh mang một hi vọng dù rất mong manh.

23h đêm, các bác sĩ và người nhà đều đứng ở ngoài đợi anh ra, vừa nãy họ đã vào gặp cô lần cuối. ai cũng đau lòng khôn xiết khi thấy anh như vậy.

Anh cầm tay cô khóc lóc, những giọt nước mắt hiếm hoi của đàn ông chảy dài trên má anh, anh chưa từng khóc bao giờ vậy mà cô lại là người khiến anh khóc rất nhiều.

Anh cầu xin cô hãy trở về bên mình, hãy để anh được yêu cô một lần nữa nhưng không có một tín hiệu tỉnh dậy nào được phát ra từ phía cô.

Các bác sĩ tiến vào kéo anh ra ngoài để làm lễ tưởng nhớ cho cô

Anh ôm chầm lấy cô không chịu ra ngoài. Một giọt nước mắt của anh rơi xuống khuôn mặt thiên thần của cô, ngay tức khắc tay cô có dấu hiệu cử động.

- bệnh nhân cô dấu hiệu tỉnh lại, mau kiểm tra đám bác sĩ nháo nhác vì thấy trường hợp lạ như thế này, còn anh thì cứ đứng đực ra không biết chuyện gì đang xảy ra

- mới anh ra ngoài để chúng tôi tiến hành khám cho bệnh nhân- một cô y tá yêu cầu anh ra khỏi phòng.

- Có chuyện gì vậy- cả nhóm xúm vào hỏi cô y tá đưa anh ra ngoài

- Bệnh nhân có dấu hiệu tỉnh lại chúng tôi đang tiến hành kiểm tra cô y tá trả lời

- Thật ư ?- cả nhà vui lên còn anh giờ mới nắm được tình hình cũng vui không kém.

Khoảng 30 phút sau, bác sĩ đi ra

- sao rồi – cả nhà cô hỏi. ông cô vừa tỉnh lại nghe tin này cũng đến ngay đây.

- Đúng là kì tích- ông bác sĩ vui vẻ. bệnh nhân đã có dấu hiệu tỉnh lại. giờ có thể chuyển sang phòng hồi sức đợi cô ấy tỉnh lại thôi- ông bác sĩ cười nói

- Cảm ơn bác sĩ- cả nhà cô xúm xít

- Không có gì , đều là nhờ thiếu gia đây, nếu không có cậu thì chắc cô ấy không có động lực để tỉnh lại- ông bác sĩ phân tích. Có lẽ anh rất quan trọng với cô.

Có lẽ đó chính là định mệnh của anh và cô khi hai người từ những người xa lạ trở thành vợ chồng, yêu nhau, hi sinh cho nhau. Chỉ khi hai người ở bên cạnh nhau thì họ mới có thể là chính mình. và chỉ có khi họ ở cạnh nhau họ mới có thể vượt qua được tất cả- kể cả cái chết.

35. Chương 33: Em Vẫn Được Ích Kỉ Yêu Anh Chứ?

Sau khi được chuyển sang phòng chờ, cô vẫn không tỉnh lại khiến cả nhà lo lắng lắm.

Anh dù bị thương nhưng suốt mấy ngày liền đều ở bên cạnh cô để lúc cô tỉnh dậy có thể nhìn thấy anh đầu tiên, đám người trong nhà anh hết ra rồi lại vào bệnh viện khiến mấy người trong bệnh viện nhăn hết cả mặt.

Thấy cô đã ba ngày mà chưa tỉnh lại hẳn, anh quyết định đưa cô về nhà bởi trước đây cô đã từng nói cô ghét bệnh viện lắm nên chắc chắn cô không muốn ở bệnh viện lâu. Thêm vào đó việc về nhà có nhiều người chăm sóc, tạo không khí gia đình lại giúp cô nhanh tỉnh hơn thì sao. Và quả thực, việc chuyển cô về nhà là một quyết định đúng đắn

Ngày sáng hôm sau, khi những tia nắng đầu tiên lọt qua cửa sổ chiếu vào trong gian phòng của anh và cô, cô từ từ mở mắt ra nhìn xung quanh, tay hơi động đậy khiến anh bừng tỉnh (anh cầm tay cô ngủ gục từ tối qua)

- em tỉnh rồi sao? – anh mừng rỡ

- anh không sao chứ? câu hỏi đầu tiên khi cô tỉnh dậy là hỏi thăm tình trạng của anh khiến anh cảm thấy có lỗi với cô vô cùng.

- Anh không sao?- anh vuốt tóc cô trêu mếu

- Vậy là tốt rồi- cô mỉm cười vui lòng

- Chẳng phải anh đã bảo đừng làm như vậy lần nữa sao? em như vậy khiến cả nhà rất lo lắng đấy?- anh tỏ ý trách cô không biết quý bản thân mình.

- Nếu anh là em anh có làm vậy không?- cô hỏi anh

- Tất nhiên là anh sẽ làm vậy. anh sẽ không để người anh yêu bị thương đâu- anh trả lời ngay tức khắc

- Thấy chưa- cô cười. làm sao anh có thể bảo em làm việc mà anh không làm được chứ- cô vui lòng

- Nhưng em làm vậy là ngốc lắm đấy- anh mắng yêu cô trong lòng đầy sự cảm kích

- Từ khi gặp anh em đã ngốc hơn rất rất nhiều- dù hơi đau nhưng cô cố cười thật tươi. Trong cách nói chuyện của cô cũng cởi mở hơn rất nhiều.

- Để anh gọi mọi người và bác sĩ đến khám cho em- anh hôn nhẹ lên trán cô rồi bước nhanh ra ngoài thông báo tình hình oị người

Chỉ năm phút sau. Cả nhà đã có mặt đầu đủ trên phòng vui mừng hỏi thăm vì nó đã tỉnh dậy. sau khi bác sĩ khám xong, ông bác sĩ yêu cầu cả nhà ra ngoài để báo cáo tình hình đồng thời để nó có thời gian nghỉ ngơi.

Bên ngoài cửa phòng mọi người nói chuyện với nhau, cô không rõ họ nói gì nhưng cô nghe loáng thoáng được việc hình như vì viên đạn bắn trúng vào cột sống nên cô sẽ bị tàn phế suốt đời này. tim cô như đau thắt lại, tại sao cô lại trở thành nỗi bận tâm của mọi người nữa vậy. cô yêu anh nhưng cô không thể là gánh nặng cho anh được. thế này thì có lẽ cô phải từ bỏ anh thôi.

Từ hôm đó, anh vẫn đến chăm sóc ở cạnh cô nhưng cô luôn lẩn tránh những hành động của anh, điều này khiến anh vô cùng đau lòng. Cô mong rằng cô làm như vậy sẽ khiến anh ghét cô để khi cô ra đi anh không cảm thấy bị tổn thương nặng nề. dù còn rất rất yêu anh nhưng cô đã chuẩn bị kế hoạch để rời xa anh, không làm gánh nặng cho anh nữa.

Thấy thái độ của cô đối với anh, anh cũng thấy có gì đó ngờ ngợ. chẳng lẽ cô đã biết nội dung cuộc nói chuyện của gia đình với bác sĩ sao. bởi với tính cách của cô nếu biết mình như thế thì cô sẽ không bao giờ chịu ở bên anh làm gánh nặng cho anh đâu. Anh ra vườn gặp cô nói rõ mọi chuyện.

- em đã biết được điều gì rồi sao?- anh nhìn thẳng vào mắt cô hỏi bởi anh biết khi anh nhìn thế này thì cô sẽ không thể nói dối được

- vâng- cô không nói dối bởi anh mắt của anh sẽ nhận ra ngay
 - đó là lí do em lạnh nhạt lẫn tránh anh những ngày qua sao?- anh hỏi cô chân tình
 - – cô im lặng vì không biết trả lời thế nào. Trước mặt anh mọi lời nói dối của cô đều bị vạch trần.
 - Nếu đúng là vậy thì em yên tâm, anh sẽ biến hai chúng ta thành một cặp thật xứng đôi. – nói rồi anh bước ra ngoài với tâm trạng quyết tâm làm gì đó
 - Cô vội vàng gọi mọi người xuống ngăn anh lại rồi vội vàng điều khiển xe lăn đuổi theo anh- cô cảm giác anh định làm điều dại dột.
- Anh bước vào ô tô để chế độ tự động di chuyển rồi đứng trước mũi xe chờ chiếc ô tô đâm vào, cũng may mấy người bảo vệ nghe thấy cô gọi vội chạy vào kịp lao ra cứu nên anh không sao. vừa lúc ấy mọi người cũng xuống kịp nơi chứng kiến cảnh tiếp theo.
- anh làm gì vậy?- cô tức giận hét lên- anh dám coi thường mạng sống của mình thế ư?- cô dịu giọng hơn câu trước
 - anh chỉ muốn giống em để em không mặc cảm khi chúng ta bên nhau- anh trả lời cô
 - anh có biết nếu anh làm vậy thì em và mọi người sẽ đau lòng thế nào không?- cô lại khóc, không phải cô khóc vì yếu đuối mà hình như cô khóc vì hạnh phúc. Anh sẵn sàng hi sinh chỉ vì muốn ở bên cạnh cô, đây chẳng phải là người đàn ông mà cô luôn mong muốn sao. vậy sao khi thấy anh làm vậy cô lại quá đau, một khi yêu ai đó thì họ sẽ không muốn người mình yêu bị tổn thương. Những giọt nước mắt của cô tràn ra.chẳng lẽ cô đã sai, khi yêu nhau nếu chỉ hi sinh mù quáng mà không hiểu cảm nhận của người kia thì họ có còn hạnh phúc. Cô cũng vì nghĩ cho anh mới làm vậy nhưng cô chưa từng nghĩ nếu rời xa anh cô sẽ thế nào và nếu anh rời xa cô thì anh cũng không thể vui vẻ hạnh phúc được. cô đã khóc.
 - Anh đừng làm vậy nữa được không?- cô khoác và nói như cầu khẩn, cô không muốn nhìn thấy anh bị tổn thương.
 - Vậy em đừng lẫn tránh và rời xa anh có được không?- anh cho rằng đó là một điều kiện
 - Dù em có tàn phế cả đời?- cô hỏi anh như muốn khẳng định giờ đây cô chỉ là gánh nặng của anh mà thôi
 - Anh sẽ là đôi chân của em cả đời- anh khẳng định
 - Dù em không thể tự làm gì được?
 - Anh sẽ ở bên giúp đỡ chăm sóc em
 - Tại sao anh lại đối tốt với em như vậy
 - Vì em là em,là vợ anh, là người con gái thánh thiện nhất anh từng biết- anh ôm cô nói.
 - Vậy thì.... Em vẫn được ích kỉ yêu anh chứ?- cô nhìn thẳng mắt anh
 - Chẳng phải anh đã nói rồi sao. anh cho phép em ích kỉ yêu anh và em cũng chỉ được ích kỉ yêu anh thôi- anh lau những giọt nước mắt còn lại trên khuôn mặt thanh tú của cô cười nói.
 - Vâng- cô mỉm cười hạnh phúc. Có lẽ cô nên làm như vậy từ lâu rồi bởi anh và cô được sinh ra là dành cho nhau cơ mà..

Anh ôm cô thật chặt như sợ để mất cô một lần nữa, anh không bao giờ cho phép điều đó xảy ra.

Mọi người trong nhà chứng kiến câu chuyện của hai người, ai cũng rớt nước mắt. thật không ngờ hai người lại có tình cảm sâu đậm đến vậy. Trong những tiếng thút thít vì cảm động. ông anh và ông cô bật tiếng cười vui sướng khoái khiến ai cũng ngạc nhiên. Họ nhìn nhau rồi bảo người nhà vào trong để tiết lộ một bí mật

36. Chương 34: Sự Thật

Hai ông vào trong nhà cứ cười tủm tỉm mà không nói gì khiến cả nhà ai cũng tò mò. Không kìm nén được nữa anh cất tiếng hỏi

- không biết hai ông có việc gì muốn nói với mọi người ạ?

Hai vị chủ tịch nhìn nhau ra hiệu cho ông cô nói trước

- thực ra thì tiểu uyển không có bị tàn phế- ông cô bắt đầu chậm rãi

- chẳng phải bác sĩ đã nói...- anh và cô ngạc nhiên vì bác sĩ đã nói vậy mà.

- Ông bác sĩ đó là bạn của hai chúng ta nên chúng ta đã nhờ ông ấy nói vậy trước khi vào khám cho tiểu uyển- ông anh giải thích.

- Nhưng con thật sự không có đi được- cô buồn buồn nhưng trong lòng nuôi một niềm hi vọng là ông nói đúng

- Đó là do con chưa khỏe lại, ông bạn ta cũng cho con uống thuốc và tiêm những loại thuốc khiến thân thể của con khó cử động để con tin đó là thật- ông cô nói.

- Vậy là chị ấy không sao ư- hoàng phương và thế anh vui mừng

- Không sao- ông cô cười lớn

- Tại sao ông lại làm như vậy- anh dù vui mừng vì tiểu uyển không sao nhưng cũng thật tức giận vì các ông có thể lừa mình, tí nữa thì tiểu uyển lại rời xa anh.

- Do chúng ta muốn kiểm tra tình cảm của hai đứa ấy mà.nếu hai đứa không yêu nhau thì chúng ta sẽ chấp nhận cho hai đứa tự do đi tìm hạnh phúc riêng của mình- ông anh cười trừ

- Nhưng thấy hai đứa như vậy thì chúng ta yên tâm rồi- ông cô cười vui vẻ vì cuối cùng tiểu uyển cũng tìm được hạnh phúc cho chính mình.

- Hai người đúng là rồi hơi mà- anh trách hai ông chủ tịch

- Chúng tôi có rồi hơi thì hai người mới có cơ hội mà diễn màn tình cảm của mình chứ- ông anh nhìn sang ông cô cười như thắng lớn.

Quả thật, anh phải cảm ơn hai người này, nhờ có hai người mà cô và anh mới khẳng định được tình cảm của mình sâu sắc đến thế nào. Cả nhà lại vui vẻ.

Tối đó, trong vòng tay của anh, cô khẽ hỏi.

- sao khi chiều anh lại liều lĩnh vậy, nhờ anh bị thương thật thì sao?- cô vừa lo lắng vừa trách anh

- nếu anh không làm vậy thì em sẽ rời xa anh mất- anh nhìn cô âu yếm

- nhưng nhờ anh có mệnh hệ gì thì sao? - cô lo lắng hỏi, lúc đó cô thật sự rất hoảng loạn

- nếu em không giận anh sẽ nói cho em biết một chuyện- anh suy nghĩ một lúc

- em sẽ không giận đâu- cô nhẹ nhàng

- thật ra... anh cũng ... anh cũng- anh ngập ngừng không biết có nên nói sự thật này cho cô không nữa.

- anh cũng sao ạ?- cô nhìn anh hỏi

- anh cũng có sắp xếp cả rồi- anh nói rất nhanh như muốn tốt nhất là cô đừng nghe thấy chuyện mình đang nói.

- Anh nói vậy là sao?- cô nghe rõ những gì anh nói và giờ muốn anh giải thích

- Trước khi làm việc đó anh đã bảo với đám vệ sĩ để họ có thể kịp thời đến kéo anh ra. Thật không ngờ đám bảo vệ lại có cơ hội cứu anh nên không cần đến vệ sĩ nữa- anh xấu hổ về những gì mình đã làm. Em tha lỗi cho anh nhé- anh nhìn cô khẩn thiết

- Đáng ghét- cô đánh yêu vào người anh. Anh có biết em đã thật sự lo lắng không hả?- cô nói như sắp khóc.
- Anh xin lỗi, nhưng nhờ vậy mà chúng ta lại làm lành với nhau đúng không- anh vui vẻ nói cười vì qua thái độ đó anh đã biết cô tha thứ ỉnh rồi.

Cô nhẹ nhàng gạt đầu, nằm trọn trong vòng tay anh hạnh phúc.

- Khi nào em lành hẳn chúng mình làm vợ chồng thật em nhé!- anh thì thầm vào tai cô khiến cô ngừng ngừng. Hai người lại trở về tháng ngày hạnh phúc.

Những ngày sau, sức khỏe của cô nhanh chóng phục hồi, anh và cô ngày nào cũng quần lấy nhau thật hạnh phúc.

37. Chương 35: Hạnh Phúc Trọn Vẹn

Cuối cùng thì cô cũng hoàn toàn bình phục sau gần một tháng điều trị. (do có quá nhiều vấn đề nên gia đình anh đã cho cô nghỉ học ở trường vì biết cô đã hoàn thành xong chương trình đại học, cô cũng thay mặt ông mình tiếp quản công việc của tập đoàn).

Tối hôm đó, anh vừa từ trong phòng tắm bước ra đã tiến tới bên cô nhìn cô với ánh mắt rất chi là triu mến.

- sao anh lại nhìn em vậy?- cô hơi to giọng nhưng rất ngượng ngùng
 - còn nhớ khi em bị thương anh đã nói gì không?- anh cười gian
 - anh nói gì ạ?- cô vẫn nhớ nhưng không dám nói
 - anh nói khi em bình phục chúng ta sẽ làm vợ chồng thật mà- anh cười vui.
 - Em không nhớ lắm- cô ngượng ngùng. Dù có ngốc nghếch thì cô cũng biết anh nói về chuyện gì.
 - Anh vừa nhắc với em rồi đó thôi- anh cười gian kinh điển
 - Nhưng em....- cô lắp lững không biết nói sao.
 - Anh không ép buộc em đâu- anh buồn buồn rời khỏi giường định tiến ra chỗ cũ của mình, chợt tay cô giữ tay anh lại, cô biết anh đã chờ đợi mình quá lâu rồi không lẽ cô vẫn muốn anh chờ thêm nữa sao.- cô nghĩ
- Cô kéo anh lại chủ động đặt một nụ hôn thật nhẹ lên môi anh, lúc đầu anh bất ngờ nhưng nhanh chóng đáp lại cô. Đền trả. anh và cô trải qua bao nhiêu chuyện cũng trở thành vợ chồng thật sự.

Hạnh phúc của anh và cô cứ thế như một bức tranh hoàn hảo khiến ai cũng phải ghen tị.

Một năm sau

Khi cô ngồi vào bàn ăn cơm, vừa nhìn thấy mấy món dầu mỡ cô thấy ghê cổ nhưng không dám thể hiện ra ngoài nhưng khi món cá vừa bung lên thì cô không thể chịu được nữa chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc tháo. Cả nhà ngồi nhìn nồi cơm mà lo lắng. (thề với mọi người là cả nhà anh và cô ai cũng rất ngây thơ đấy). cô vừa bước ra thì lại phải chạy vào vì mùi cá khiến cô vô cùng khó chịu. anh đành xin phép đưa cô lên phòng nghỉ ngơi trước. đi được nửa cầu thang, cô ngất lịm may mà có anh ở bên cạnh đỡ cô.

- mọi người phải chú ý đến cô ấy hơn nếu không sẽ rất nguy hiểm đấy- ông bác sĩ khám ra thông báo với mọi người
- vậy nó bị sao vậy?- hai ông chủ tịch lo lắng
- thiếu phu nhân không sao nhưng nếu cô ấy không chăm sóc tốt cho bản thân thì đứa bé sẽ rất nguy hiểm- ông bác sĩ ôn tồn
- đứa bé nào?- cả anh và hai ông chủ tịch ngệt người ra

- con của anh chưa ai nữa?- chỉ có hoàng phương hiểu ông bác sĩ nói gì. Anh thật là ngốc quá- cô châm chọc
- không lẽ...- anh hiện rõ vẻ vui mừng
- đúng vậy, thiếu phu nhân đã có thai hai tháng- ông bác sĩ tươi cười

cả nhà anh như vỡ òa, anh sắp được làm cha. Tình yêu của anh và cô đã đến ngày kết trái. Anh không giấu nổi vui mừng chạy vào phòng nơi cô đang ngủ hôn thật nhẹ lên trán, thì thầm cảm ơn cô.

7 năm sau

Trong công viên, một đứa bé trai đẹp như thiên thần lon ton chạy trước. thỉnh thoảng lại quay lại giục

“ bố mẹ ơi! Nhanh lên đi”

Phía đằng sau. Trong cái nắng nhẹ và gió thoảng của mùa thu, anh và cô cầm tay nhau mỉm cười đáp lại “
từ từ thôi, đợi bố mẹ với chứ”

Hai người chạy đến bên thằng bé, anh một tay bế thằng bé, một tay nắm tay cô. Anh thì thầm trong tiếng gió

“ cảm ơn em đã ích kỉ yêu anh”

“ cảm ơn anh đã cho em ích kỉ yêu anh”- cô mỉm cười hạnh phúc.

* hết*

Tình yêu cần có sự cao thượng nhưng không có nghĩa là không được ích kỉ. một chút ích kỉ trong tình yêu sẽ giúp bạn nắm bắt được hạnh phúc của mình .nếu hai người thực lòng yêu nhau thì đừng ngần ngại hãy đến bên nhau bởi chỉ khi hai người ở bên nhau, hai người mới tìm được hạnh phúc của mình.

(mình không có ủng hộ mọi người tranh giành tình yêu à nha).

XIN CHÂN THÀNH CẢM ƠN MỌI NGƯỜI ĐÃ THEO DÕI CÂU CHUYỆN CỦA MÌNH.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-a-em-ich-ki-yeu-anh-co-duoc-khong>